

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:41 • 24 Mayıs '97 • 80 000 TL. (KDV dahil)

Kürdistan'dan Kirli Ellerinizi Çekin!

Kızıl Bayrak'tan

Devrim ve Sosyalizmin Kızıl Bayrağından Merhaba!

Merhaba!

Gazetemiz çıktığı ilk günden beri sermaye düzeninin baskı ve şiddetine; ideolojik bombardumanına ve dağıtımının türlü yollarla engellenmesi çabalarına karşı tok bir duruş sergiledi.

Çalışanlarımıza yönelik işkencelerin, toplatmaların, kapatmaların, el koymaların ardı arkası kesilmedi ve kesilmiyor. Bunun en son örneği geçen sayımızın yine toplatılıp, genelde Kızıl Bayrak'a özeld Bursa büromuza yönelik yapılmaya çalışılan yıldırma çabalarıdır. Bursa büromuza gönderilen gazetemizin son sayısının tamamına el konmuştur. Gazetemiz daha matbaada iken toplatma kararı çıkartacak kadar hızlı çalışan polis, çeteler, mafyalar söz konusu olduğunda kaplumbağa hızıyla ilerlemekte ve hatta ayakları geri geri gitmektedir.

Kendisi çeteleşmiş bir devletin bu davranışının sebebi bizce açıktır. Burjuva medyadaki çatlak seslere bile tahammülü olmayan, emrindeki çetelere gazete, TV binası bastırtan devletin burjuva hukuk kurallarına bile uyması beklenemezdi zaten. Kendisi söz konusu olduğunda "kuyruğuna basılmış bir kedi" gibi çığırtkanlaşan, feryatlar eden burjuva medya; Demokrasi gazetesinin kapatılmasını ve sosyalist, devrimci basına yönelik saldırıları ise adeta "Kuzuların sesizliğiyle" seyrederek hangi sınıfın borazanı olduğunu bir kez daha açıkça göstermiştir.

Evet biz de bir sınıfın sözcüsüyüz ama kendisiyle birlikte bütün dünyayı çürüten, güzellikleri yokeden asalak burjuva sınıfın değil, emeğiyle varolan ve yine emeğiyle bu talan düzenini yok edecek bir sınıfın, işçi sınıfının sözcüsüyüz. Bugüne kadar hep bu ağır ve önemli sorumluluğun bilinciyle hareket ettik ve edeceğiz.

İlerlediğimiz yolun çevresinde devlet baskısının haricinde reformizmin rahatlığını, popülizmin kolaycılığını da göreceğiz ve bizi "işçilikle" suçlayanlar olacak, bunlar bizim dayandığımız sınıfın devrimci dinamiğini belki de hiçbir zaman anlayamayacaklar. İdeolojik savaşımızı maksizm-leninizmi deforme ederek, türlü yollarla işçi sınıfının mücadele dinamiğini bloke eden bu türden sapmalara karşı da kararlı bir şekilde devam ettirmek zorundayız. İşte tam da bu zorunluluklardır ki; gazetemizde haftalarca ve sayfalarca popülist, reformist akımlara dönük eleştiriler yayınladık. Bu eleştirilerimizden birisi ilginç bir sansürle karşılık buldu. 1 Mayıs sonrası SİP'e yönelik eleştirilerimiz üzerine; Nazım Kültürevi, SİP'e hakaret ettiğimiz gerekçesiyle artık gazetemizi satmayacağını bildirdi.

Burjuva devletin baskı ve sansürüne alışkınız da böylesini ilk kez görüyoruz. Eleştiriye tahammülsüzlük, sansürcülük ve yasakçılık üretiyor. Bu vesileyle biz de okurlarımıza bildirmiş olalım; Nazım Kültürevi artık Kızıl Bayrak satmıyor...

Kızıl Bayrak bugüne kadar, ideolojik hesaplaşma gerektiren

hiçbir eleştirisinde tahrifat yapma ya da "çamur at izi kalsın" türünden yöntemlere ilgi göstermemiştir. Çünkü; komünistler yayıncılıkta ve her konudaki etik anlayışın temelini proletaryanın devrimci disiplininin alır. Eleştirisini ise gerçekliğin kavranışı ve söylenenin uygulanıp uygulanmadığı üzerinden yapar. Siz söylediginizi bile yapamıyorsanız, biz ne yapalım. Bu konuda SİP'e dair daha kapsamlı bir eleştiriye iç sayfalarımızda bulacaksınız.

Bir süre öncesine kadar 15 günde bir çıkıyordu gazetemiz. Şimdi ise Kızıl Bayrak daha yukarı şiarımızı bir adım ileri götürerek haftalık yayınlamaya başladık. Belirlediğimiz gündemler tutunduğumuz düzeye daha güçlüyüz. Şanlı kızıl bayrağı kapitalizmin burçlarına dikeceğimiz güne kadar olan kavgada gazetemizin tuttuğu yer in bütün okurlarımız tarafından kavrandığına inanıyoruz.

Sınıflar savaşında tuttuğu yer üzerinden okurıyla bütünleşen gazetemizin kısa sürede aldığı mesafe bunun en iyi göstergesidir.

**Kızıl Bayrak Yukarı
Daha Daha Yukarı!
Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!**

Ekim Gençliği

aylık sosyalist gençlik dergisi

8. SAYI ÇIKTI BAYİLERDE!

Kürdistan'dan kirli ellerinizi çekin!

İsrail yıllardır Filistin ve Arap halklarına kan kusturuyordu. Filistinlilerin topraklarını işgal etmişti. Bir bölümünü yerlerinden, yurtlarından söküp-atmış, mülteci bir konuma itmişti. Geriye kalanları ise, tıpkı kendilerine geçmişte aynı muameleyi yapan faşist Hitler gibi tel örgülerle çevirip, herbiri birer Nazi kampı olan toplama kamplarına hapsedilmiş, esareti dayatmıştı. Tepeden tırnağa militaristti. Barbar ve işgalci bir devletti İsrail. Aynı zamanda Ortadoğu'nun en saldırgan, en yayılcı devletiydi. ABD'ye kölece bir sadakat içindeydi. ABD'nin çıkarları için savaşıyordu.

Sömürgeci Türk devleti tutup, Ortadoğu'nun bu barbar, işgalci, saldırgan, yayılcı, militarist ve Amerikan uşağı devleti ile ileri derecede bir işbirliğine gitti. ABD'nin önderliği altında İsrail ile Ortadoğu'da yeni bir saldırganlığın ifadesi olan açık-gizli bir dizi anlaşma yaptı.

Komünistler bu saldırgan ittifakın gerçekleştirildiği daha ilk günlerde; "bu ittifak TC'nin Ortadoğu'da yeni bir role soyunduğunun ifadesidir. TC'de saldırganı, ancak bundan böyle daha saldırganlaştıracaktır!" demişlerdi. Nitekim öyle oldu. Bu saldırgan ittifak daha ilk aşamada ilk meyvesini vermekte gecikmedi. Sömürgeci Türk devleti, üstelik de bölge halklarının tepkisi ne olur, dünya kamuoyu ne der demeden Güney Kürdistan'ı işgal etti. Yıllardır Kuzey Kürdistan'da kanlı, kirli ve haksız bir savaş yürüten, Kürt halkına yıllardır kan kusturan, Kuzey Kürdistan'ı bir boydan bir boya yıkıma uğratan bu barbar devlet, şimdi de Güney Kürdistan'dadır. Günlerdir benzer şeyleri orada da gerçekleştiriyor.

Günlerdir koca bir ulusun özgürlük savaşını, onun özgürlüğe, eşitliğe, kardeşliğe ilişkin çılgınlıklarını bastırmak üzere Güney Kürdistan'a bomba ve kurşun yağdırıyor. Kürt halkının özgürlük savaşçıları, gerillasını imhaya çalışıyor. Hiç bir ayırım gözetmeksizin halkı biçiyor.

Önce Osmanlılar işgal etmişti Güney Kürdistan'ı. Ardından İngiliz sömürgecileri. Her ikisi de Kürt halkına acıdan, yoksulluktan, yıkımdan ve esaretten başka bir şey vermemişlerdi. Daha yakın zamanlara kadar ise Saddam rejimi biçti Kürtleri. Hiroşima türünden katliamlar yaşattı Kürt halkına. Şimdi de barbar Türk devleti... Kürt halkı adeta acıdan acıya, yıkımdan yıkıma sürükleniyor.

Güney Kürdistan'daki kanlı ve haksız savaşın başında Türk generalleri bulunuyor. İşgali bölge

halkının istemlerini hiçe sayarak gerçekleştirdiler. İşgal için "olur"u çok önceden ve yalnızca ABD ve İsrail'den aldılar. Çünkü onlar Amerikancıdırlar, çünkü onlar siyonizmin dostudurlar. TC ve Amerikancı generaller işgali haklı göstermek için, "millet ve vatan" diyorlar, "halkın huzuru ve çıkarları" diyorlar, "insani yardım" diyorlar. Hepsi yalan!

Koca bir ulusu, Kürt ulusunu, diğer üç sömürgeci devletle (Suriye, Irak ve İran) birlikte bölüp, her bir bölümünü esaret altında tutan, özgürlükten yoksun koşullarda yaşamaya mahkum eden onlar değil mi? Kürdistan'ı dört parçaya bölenler, başka bir halkın "vatan"ını işgal edenler, vatansever olabilir mi? Sermayenin, sermaye sahiplerinin vatani yoktur. Vatan onlar için yalnızca ve yalnızca çıkarlarıdır. Paradır, petrol yeşili dolardır... "Halkın çıkarları" da değil dertleri. Onlar Güney Kürdistan'da ABD'nin, İsrail'in ve tabii ki kendi burjuvalarının sefil çıkarları için savaşıyorlar.

Sömürgeci Türk devletini Güney Kürdistan'a davet eden Mesut Barzani ve benzeri aşiret ağaları, feodaller ve korucubaşları dışındaki tüm bir Güney halkı işgale karşıdır. PKK ve diğer yurtsever örgütlerle birlikte sömürgeci Türk devletine ve işbirlikçi Mesut Barzani'nin peşmerge kılığındaki korucularına karşı direnişe geçmiştir. İşgalci Türk ordusu bölgeden çekilinceye kadar direnmeye kararlıdır.

Hiç bir kirli ve haksız savaşın zafere ulaştığı görülmemiştir. Bunu en iyi Vietnam'da yaşadığı yenilginin şahsında, Türk devletinin ağababası ABD bilir. Sömürgeci Türk devleti de yenilgiye mahkumdur. Tarih son tahlilde hep haklıdan yana olmuştur. Zafer er ya da geç Kürt ve diğer bölge halklarının olacaktır.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri sömürgeci burjuvazinin Kuzey'i ve Güney'i ile Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaş karşısındaki suskunluğuna artık son vermelidirler. Katledilen kardeş bir halktır. Kardeş bir halkın katledilmesine seyirci kalmamalıdırlar. Komünistler her yerde ve her fırsatta sömürgeci burjuvazinin Kürt halkına karşı yürüttüğü kirli ve haksız savaşı teşhir etmelidirler. Sömürgeci Türk ordusunu Güney Kürdistan'a dönük işgaline karşı protestolar örgütlemelidirler.

Kahrolsun sömürgeci

sermaye iktidarı!

Yaşasın halkların kurtuluşu!

Ordunun hükümet kuşatması

Refahiyol hükümeti ile MGK arasında sürekli tırmanan gerginlik, geçen haftalarda yeni boyutlar kazandı. Gelişmeleri kısaca hatırlayalım.

Generallerin hükümete açıktan tutum alması üzerine MGK medyası iktidardaki koalisyonla tüm bağlarını kesti. Darbe-şeriat, ordu-Refahiyol ekseninde açık bir yıpratma savaşı başlatıldı. Çiller ve Erbakan adeta boy hedefi haline getirildi. Al-dıkları direktifler doğrultusunda son MGK toplantısına bir gün kala hükümetten ayrılan DYP'li bakanlar, gensoru önergesini meclise sundu. Tüm muhalefet partileri hükümete karşı güven oylamasına gidilmesi konusunda birleşti. Bu aynı süreçte Türkiye'nin dış politikasını yakından ilgilendiren ABD-Türkiye-İsrail ittifakı yeni bir boyut kazandı. Söz konusu ittifakın generaller tarafından hükümet yetkililerine bilgi dahi verilmeden imzalandığı basına sızdırıldı. "Laik düzeni şeriatçı saldırıdan korumak ve demokratik-laik cumhuriyeti yaşatmak" adı altında tüm Türkiye çapında CHP yöneticilerinin başını çektiği "laiklik mitingleri" düzenlendi. Düzen içi solu aynı minval üzerinden bir araya getiren Livaneli konserinde de CHP özel bir tarzda ön plana çıkarıldı. MGK brifingleri ile hizaya çağrılan Türk-İş, DİSK, TESK, TOBB ve TİSK başkanları ise kamuoyuna "devletimiz ve rejim tehdit altındadır!" mesajını ileten ortak bir deklarasyon sundu. Toplumsal atmosferi tırmandıran bir başka gelişme, kolluk güçlerinin İstanbul sokaklarında başlattıkları "cüppeliler operasyonu" oldu. Hükümetin güvenoyunu kılıpayı almasının hemen ardından ve 27 Mayıs'ta olağanüstü toplanacak olan Yüksek Askeri Şura'ya çok az bir zaman kala, hükümetin dört bir yandan kuşatma politikası doruk noktasına vardırdı. Yargıtay Cumhuriyet Başsavcısı Vural Savaş, Cumhuriyet tarihinde bir ilke imza atarak, Anayasa Mahkemesi'ne iktidardaki Refah Partisi'ni kapatma davası açtı. Ordunun direktifi üzerine harekete geçtiği apaçık olan başsavcı, böylece hükümetin olası bir muhtıra ile düşürülmesinin hukuksal zeminini döşemiş oldu. 18 sayfalık id-dianamesinin tam metninin basında yayınlanması istemi aynı şekilde, olası bir as-keri müdahaleyi meşrulaştıran bir davetiye anlamına geliyordu.

Yukarıda ana hatlarıyla ortaya konulan tablo çürümüş, kokuşmuş sermaye devleti içerisinde giderek yoğunlaşan uyumsuzluk ve çatışmaların vardığı boyutu gösteriyor. Bu çatışmanın bir yanında, sırtını ABD emperyalizmine dayayan ordu ve TÜSİAD yer almaktadır. Karşısında ise, son dönemde palazlandırılan yeni yet-me "islam" sermayesine ve mafya çetelerine dayanarak iktidardan ayrılmamak için olağanüstü bir direnç gösteren koalisyon hükümeti bulunmaktadır.

Tekelci sermayenin ve generallerin hükümete yönelik hoşnutsuzluğun giderek açık bir saldırganlığa dönüşmesinin arkasından birbiryle içiçe geçmiş bir dizi ne-den var. Temelde ise, ABD emperyalizminin Türkiye burjuvazisine saldırgan bir rol biçen yeni Ortadoğu politikasının önünde RP'nin frenleyici bir unsur olarak gö-rülmesi ve çeşitli sermaye grupları arasındaki çıkar çatışmaları yatmaktadır. Buna iki olgu daha eklenebilir. Birincisi Susurluk'tan bu yana derinden yıpranan bur-juva düzenin reoganizasyon ihtiyacı. İkincisi ise kitleler nezdinde iyice yıpranan devlet imajının onarılması ve toplumsal muhalefetin "kemalist-laik düzen" eksen-i üzerinden sistem kanalları içerisinde eritilmesi çabaları. Düzenin siyasal tı-kanmışlığın toplumdaki çürütücü varlığını sürdürdüğü bugünkü koşullarda, işaret ettiğimiz bu son nokta sınıf mücadelesinin gelecekteki seyrini özellikle il-gilendirmektedir.

Son gelişmeler, ezilen emekçi kitlelerin devlete yönelen tepki ve öfkelerini diz-ginlemek ve düzen kanallarına akıtmak için sosyal demokrasinin ve sendika bü-rokrasisinin üstlendiği alçakça rolü tüm çıplaklığıyla ortaya koymaktadır.

İliklerine dek çürümüş, tüm kurum ve ilişkileriyle çeteleşmiş devlet gerçeği orta yerde dururken, düzen içi sol, rejimi kurtarma misyonuna soyunmuştur. Ser-mayeye sınır tanımaz uşaklığı nedeniyle zayıfladığı ve çözülmeye yüz tuttuğu bir sırada, generallerin yarattığı atmosfer içinde yeniden güç olmaya çalışıyor. Blok bir tutum alarak, şeriat-darbe sopasıyla sindirilen kitleleri, "laik-kemalist düzen" havariliği üzerinden yeniden sisteme bağlama görevini üstleniyor.

Aynı şey sendika bürokratlarının ortaya koyduğu tutum için de geçerlidir. Bu hain bürokratlar, sermayenin topyekün saldırıları karşısında sınıfın ortak çıkarları söz konusu olduğunda sınıfı bölmek ve birbirine düşürmek için elinden geleni ar-dına koymazlar. İhanetlerini karşılıklı didişmelerle örtmeye çalışırlar. Oysa söz-konusu olan düzenin çıkarları olduğunda, TÜSİAD ve MGK'nın komutası bir-birleriyle kenetlenmeleri için yeterli olmaktadır. Türk-İş ve DİSK'in sermaye ör-gütleri ile bir araya gelerek kamuoyuna sundukları ortak deklarasyon, bu ar-sızların sermayeye hizmette hiçbir sınır tanımadıklarının son kanıtıdır.

Bugün toplumu çürüten siyasal tıkanıklığı aşmak ancak devrimci bir sınıf ha-reketiyle mümkündür. Oklarını düzene yönelten birleşik-militan bir sınıf hareketinin önü açılmadığı sürece, sermaye düzeni yapısal krizinin faturasını bir kez daha ezilen emekçi kitlelerin omuzuna yıkacaktır. Dahası kendini yeniden ve daha güç-lü bir tarzda tahkim etme olanağı bulacaktır. Bu ise işçi ve emekçi kitlelerin her-zamankinden yoğun bir baskı ve terörle kuşatılmasına anlamına gelecektir.

Tüm bunlar komünistlerin acil ve güncel sorumluluklarına daha sıkı bir biçimde sarılmalarına işaret etmektedir.

Sömürgeci Türk burjuvazisi emperyalist hayaller peşinde ***Türk devleti bu kez de umduğunu bulamayacaktır!***

Sömürgeci Türk devleti Güney Kürdistan'ı bir kez daha işgal etmiş bulunuyor. İşgalci Türk ordusu günlerdir Güney Kürdistan'a bomba yağdırıyor.

İşgal, bölge halkının iradesi ve istemleri hiçe sayılarak gerçekleştirilmiştir. Tümöyle haksız ve gayri meşrudur.

İşgali yönetenler Amerikancı Türk generalleridir. Aynı zamanda İsrail dostu da olan Amerikancı generaller, işgalin bölge halkına dönük olmadığını, yalnızca PKK'ye yönelik olduğunu söylüyorlar.

Her zaman olduğu gibi, işgalin en önemli hedeflerinden birinin PKK olduğu açıktır. Saldırıların özellikle PKK kampları üzerinde yoğunlaştırılması da bunun ifadesidir. Ne var ki Amerikancı generaller gizlemeye çalışsalar da, bu işgalin PKK'ye ağır darbeler vumak ve eğer başarılabilirse bölge dışına sürmekten öte amaçları var.

Sömürgeci Türk devletinin öteden beri Musul ve Kerkük üzerinde "tarihi hak" iddiasında bulunduğu bilinmektedir. Sömürgeci Türk burjuvazisi son on yıl içinde bu iddiasını daha sık tekrarlar olmuştur. Körfez savaşı ile birlikte Türk burjuvazisi, aynı zamanda içteki sorunların üzerini örtmenin de bir aracı olarak, aktif bir dış politika izlemeye başlamıştır. Bu politikanın temel unsurlarından biri ise Güney Kürdistan'ı bir etki ve egemenlik sahası haline getirmektir. Musul ve Kerkük'e ilişkin tarihsel emeller bu işahı ayrıca kabartmaktadır. Musul ve Kerkük sömürgeci devletin adeta doğal bir müdahale ve etkinlik alanı olarak görülmüştür. Türk ordusunun ikide bir Güney Kürdistan'ı işgale kalkması da bunun göstergesidir.

Sömürgeci Türk devleti bugüne dek pek çok kez Güney Kürdistan'ı işgal etti. Ancak her defasında hedefine ulaşmadan geri çekilmek zorunda kaldı. Çünkü emperyalist emellere sahip olmakla, onları gerçekleştirmek arasında her zaman önemli bir mesafe vardır. Sömürgeci devletin gücü ise bugüne dek tek başına bu mesafeyi kapatmaya yetmedi. PKK ve bölge halkı bir yana, bizzat sömürgeci burjuvazinin sadakatle hizmet ettiği ABD başta olmak üzere, batılı emperyalistler de bugüne dek burjuvazinin bu emelini gerçekleştirmesine izin vermediler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://iranteyad.org/>

Bugün koşullar geçmişe göre

pek çok açıdan farklıdır. Türk devleti herşeyden önce bugün ABD gibi bölgenin hakimi konumundaki emperyalist bir güçle ve İsrail gibi bölgenin güçlü ve en saldırgan devleti ile sağlam bir ittifak kurmuştur. Bu ittifak emperyalist, saldırgan ve yayılmacı nitelikte bir ittifaktır. Her geçen gün biraz daha geliştirilmekte olan bu ittifakin iki gücü, yani ABD ve İsrail, sömürgeci Türk burjuvazisinin Musul ve Kerkük'e dönük emellerinin ve bu yöndeki hevesinin bütünüyle farkındadırlar. Burjuvazinin Musul ve Kerkük'e ilişkin emelleriyle ABD'nin buralardaki petrollere dönük emelleri ise gelinen yerde örtüşmektedir. ABD bölgesindeki petrol kaynakları üzerinde denetim kurmak amacı çerçevesinde, Türk burjuvazisinin Musul ve Kerkük'e dönük bu hevesini kışkırtmak ve kullanmak istemektedir. Sömürgeci burjuvazinin bu hevesini gerçekleştirmek üzere başlattığı bugünkü işgale, İsrail'le birlikte tam destek vermesi de bu emperyalist politikanın bir gereğidir. Belirtmek gerekir ki ABD'nin bu politikası Türk burjuvazisini emperyalist emellerini gerçekleştirmede hayli cesaretlendirici bir rol oynamaktadır.

Sömürgeci burjuvazinin elinde bugün bir de Türkmen kartı var. O, ABD, YNK ve KDP'nin de katıldığı ve altı kez tekrarlanan "Ankara zirveleri"nde bu kartı da kullanmaktadır. Bu kartın Musul ve Kerkük'e dönük tarihsel düşünüy gerçekleştirmede, hiç değilse pastadan pay kapmasını sağlamada işe yarayacağını düşünmektedir.

Türk devletinin bugün Güney Kürdistan'da yürüttüğü savaş son on yıldır Kuzey Kürdistan'da yürüttüğü kanlı ve kirli savaşın kaba tekrarı niteliğinde bir savaş değildir. Tam tersine, ABD'nin Ortadoğu'da yürüttüğü emperyalist sömürü ve yağma savaşının bir uzantısıdır. Türk burjuvazisi bölgeye dönük emperyalist ve yayılmacı heveslere sahiptir. Türk devleti bu heveslerini gerçekleştirme şansının ABD'nin bölgede yürüttüğü emperyalist yağma savaşına katılmaktan geçtiğini bilerek davranıyor. Güney Kürdistan'ı da bu amacı gözeten işgale kalkışmıştır.

Sömürgeci burjuvazi bugün bölgeyi emperyalist ve yayılmacı amaçlarla başlattığı bu

savaşı sürdürmekte oldukça kararlı görünüyor. Bu amacına ulaşmadan işgale son vereceğe de benzemiyor. Amerikancı Türk generallerinin operasyonun PKK bölgeden temizleninceye kadar süreceği şeklindeki açıklamaları da bunun ifadesidir.

Ne var ki sömürgeci burjuvazinin Güney Kürdistan'a dönük hesapları bu defa da boşa çıkacaktır. Herşey bir yana bu bölgede kalıcı olmak sanıldığı kadar kolay değildir. Güney Kürdistan çevresiyle birlikte bir dizi çelişkiyi ve çıkar çatışmasını bünyesinde barındıran bir bölgedir. Bölgede YNK ve KDP de dahil, pek çok güç bulunmaktadır. Bu güçlerin her biri farklı çıkarlar peşinde koşmaktadırlar. Öte yandan hepsinin birbirleriyle ciddi çelişkileri var. Bu nedenle de sık sık birbirleriyle çatışmaktadırlar. Bugüne kadarki tarihsel deneyim göstermiştir ki, ne herhangi bir emperyalist güç ve ne de bölge devletlerinden herhangi biri, bu güçleri uzun süre bir arada tutabilmiştir. Bu aynı şey bugün için de aynen geçerlidir. Onları bugün bir arada tutan ya da tutuyor gibi görünen zemin hayli kaygan bir zemindir. Dolayısıyla bu güçler her an saf değiştirebilirler. KDP'nin bugün için ABD ve TC'yi bölgeye müdahale için davet etmesi KDP'ye güvenmek için yeterli bir neden değildir. Unutulmasın ki, bu aynı KDP daha dün benzer bir daveti, ABD'nin bölgedeki boy hedefi Saddam rejimine yapmıştı. KDP ya da YNK pek çok kez yaptıkları gibi pekala yarın bir başka emperyalist güce ve bir başka bölge devletine davetiye çıkarabilirler. Tek başına bu durumun kendisi bile TC'nin emperyalist emellerine ulaşmadan bölgeden çekilmek zorunda kalmasına yetecektir.

Sömürgeci Türk devleti ABD'nin açık desteği ve işbirlikçi Kürt örgütlerinin yardımları sayesinde kolaylıkla işgal ettiği Güney Kürdistan'da daha fazla ilerleyemeyecektir. Her defasında halkı yenilgiye, yıkıma ve büyük acılara sürükleyen bölgedeki işbirlikçi önderlik iflas etmiştir. Güney halkı artık yenilgiye, yıkıma ve acıya mahkum değildir.

Tarih hiçbir kirli ve haksız savaşın kazanıldığına tanıklık etmemiştir. Sömürgeciler ve emperyalistler emellerine ulaşamayacaktır. Zafer er ya da geç sömürgeci ve emperyalist zulme direnen bölge halklarının olacaktır.

Güney Kürdistan ve iflas eden "ulusal birlik" hayalleri

askeri hareketin tartışıldığı, onların da kendilerine dayatılan işbirliğini kabul ettikleri yeterince açıktır.

Bugün yaşananlar, bu aşiret reislerinin ne ilk ihanetidir ne de sonuncusu olacaktır. "İşbirlikçilik" ve "ihanet" Güney'deki burjuva-feodal Kürt önderliklerinin bütün bir geçmişine damgasını vurmuştur. Onların tarihi emperyalizmle ve bölgedeki gerici rejimlerle uzlaşma ve onlardan birine dayanmanın tarihi olmuştur. Onlara hep bencil sınıf çıkarları yön vermiştir. Burjuva-feodal önderlikler arasında yaşanan ve Kürt halkına büyük acılara malolan çatışmalar gerici sınıfsal çıkarlara dayalı çatışmalardır. "Ulusal hain"lik üzerinden yapılan değerlendirmelerin yerli yerine oturtmadığı işte bu "sınıfsal" gerçekliktir. Artık bu sınıf, emperyalist-kapitalist egemenlik koşullarında, sırtlarını emperyalistlere ve gerici devletlere dayamadan ayakta kalma ve egemenliğini sürdürme gücüne ve yeteneğine sahip değildir. Kürt burjuva-feodal önderliklerinin emperyalistlerin ve bölge gericiliğinin birer kuklaları haline gelmeleri, onların bölgeye ilişkin planlarının basit birer aletleri olarak kullanılabilmesi bundan dolayıdır.

Bugün Güney Kürdistan'da kurulmuş bulunan kukla Kürt devleti Kürt halkı için kısmi ve iğreti bir çözümü bile ifade edememektedir. Ulusal bir bütünleşme yaşamak bir yana, Kürt halkı yeni acılarla yüzyüze kalmaktadır. Özellikle ABD emperyalizminin bölgeye ilişkin hesapları çerçevesinde varoluş hakkı tanınan bu devlet, ancak emperyalizmi ve bölge gericiliği ile açık bir işbirliği çizgisi izleyerek varlığını sürdürebilmektedir. Bugün bu kukla Kürt devleti sayesinde Güney Kürdistan TC'nin istediği gibi at koşturduğu, dağınık-taşını bombalandığı, sivil yerleşim bölgelerini yerle-bir ettiği bir alan haline gelmiştir. Bu devletin sözde "ulusal önder"leri bir taraftan gerici çıkar çatışmaları yüzünden birbirlerini yerlerken, bir taraftan da emperyalistlerin bölgeye ilişkin politikalarının basit birer

piyonları olarak iş görmektedirler. Kuzey Kürdistan'daki ulusal devrimci mücadeleyi boğma planları çerçevesinde aşağılık bir rol üstlenmektedirler. Bu nedenledir ki, ortada artık biçimsel açıdan bile bütünlüğü olan bir devlet değil, Barzani'nin ve Talabani'nin birer aşiret prensliği vardır.

Kürt burjuva-feodal önderlikleri için öncelikli olan kendi gerici "sınıfsal" çıkarlarıdır. Çağımızda mülk sahibi sınıflar ancak kendi sınıf çıkarlarına yanıt verdiği ölçüde "ulusal" çıkarlar için savaşabilirler. Ancak bu çerçevede bir "ulusal birlik" i savunabilirler. Bu ikisi karşı karşıya geldiği ve kendi çıkarları tehlikeye girdiği andan itibaren ise, Kürt mülk sahiplerinin her bir kesimi seçimini birincisinden yana yapacaktır. Kürt ulusal hareketinin tarihi bunun tartışmasız kanıtıdır. Devrimci bir çizgide gelişen bir ulusal özgürlük mücadelesi ise her zaman mülk sahibi sınıfların bu ihanet duvarına çarpacaktır. Bu ihanetin sınıfsal mantığını görmezlikten gelenler, Kürt üst sınıflarından medet umanlar, bu ihaneti her seferinde acı bir biçimde yaşayacaklardır. '92 yılında yaşanan bu olmuştur. Sömürgeci devletin gerçekleştirdiği askeri operasyonda KDP açık bir ihanet çizgisi izlemiştir.

KDP'nin sömürgeci Türk devleti ile PKK'ya karşı giriştiği bu utanç verici işbirliği "kardeş kavgası" olarak nitelenebilmekte, böylece bu işbirliğinin son derece açık olan sınıfsal mantığının üzerinden atlanmaktadır. Oysa emperyalizmin icazetiyle kurulan kukla Kürt devleti, varlığını sürdürebilmek için "ulusal" değil "sınıfsal" çıkarlarına, bu çıkarların mantığına göre hareket etmek zorundadır. Bunun için de emperyalist plan ve politikalara uygun davranmak zorundadır. Dolayısıyla söz konusu olan bireylerin ya da liderlerin "ulusal ihanet"inin ötesinde, bu bireylerin ya da liderlerin temsil ettiği Kürt burjuva-feodal sınıflarının ihanetidir.

Bugün PKK'nın "siyasal çözüm"e yönelen politikalarının Kürt üst

sınıflarına ulusal özgürlük mücadelesi içinde kazandırdığı ağırlık bilinmektedir. "Tüm ulusun birliği" üzerinden sağlanmaya çalışılan "en geniş cephe" politikasında epeyce yol alınmış bulunmaktadır. Bu politikanın varacağı yeri görebilmek için Güney Kürdistan'a bakmak yeterlidir. Bugün Güney Kürdistan'da yaşananlar, emperyalist-kapitalist sistemin egemenliği koşullarında "tüm bir ulusun birliği"nin yalnızca boş bir hayal olduğunu bir kez daha ortaya koymaktadır.

"Bütün bir ulusun ortak çıkarları" söylemi, Kürt üst sınıflarının çıkarlarının en iyi formüle edilmiş biçimidir. Kürt mülk sahibi sınıflarıyla yolunu ayırmayı başaramayan, dolayısıyla toplumsal devrim mücadelesine bağlanamayan bir ulusal özgürlük mücadelesinin devrimci bir geleceği olamaz. Güney Kürdistan türünden kısmi ve iğreti "çözüm"ler ancak emperyalizmin vesayeti ile gerçekleşmekte, bunun karşılığı ise onur kırıcı dayatmalara boyun eğmek olmaktadır.

Güney Kürdistan'da yaşananlar emperyalizm çağında "ulusal sorun"un nasıl karmaşık bir karakter kazandığını ortaya koymaktadır. Emperyalizm bu sorunu yeni temeller üzerinde ve yeniden yeniden üretmektedir. Ulusal sorun yalnızca bir ülkeyi ya da bir bölgeyi ilgilendiren bir sorun olmaktan çıkmıştır. Devrimci çizgide gelişen bir ulusal özgürlük mücadelesi, karşısında emperyalist burjuvaziye ve bütün bir gericiliği bulmaktadır. Söz konusu olan emperyalizmin yaşamsal çıkarlarını ilgilendiren "istikrarsızlık kuşağı" bir bölge olunca, sorun çok daha karmaşık bir mahiyet kazanmaktadır. Bölgedeki ulusal, mezhepsel ve aşiretsel farklılıklar, emperyalist5 mihraklar ve gerici devletler tarafından sürekli kışkırtılmaktadır. Burjuva gericiliğinin bu kirli silahı en etkin bir biçimde bu bölgede iş görmektedir. Dört sömürgeci devletin baskısını ve zulmünü yaşayan Kürt halkı, bir de kendi gerici önderlerinin boğazlaşmalarının acısını yaşamak zorunda kalmaktadır.

Kürt sorunu gerçek ve kalıcı çözümünü ancak bölgesel düzeyde ve toplumsal devrime bağlanmış bir mücadele içinde bulabilecektir. Böyle bir mücadele ise, alt sınıfların yalnızca ulusal talep ve özlemlerine değil, onların sınıfsal çıkarlarına yanıt verebilen bir çizgide ilerleyebileceği ölçüde derinleşip gelişebilecektir. Yüzünü üst sınıflara çeviren, "ortak ulusal çıkarlar" çerçevesinde mücadelesini ve programını mülk sahibi sınıfların kabul edebileceği bir çizgiye çeken bir ulusal özgürlük mücadelesinin akibetinin ne olacağı konusunda, Güney Kürdistan deneyimi yeterince açıklayıcıdır.

Güncel gelişmeler temel önemde derslerle doludur. Elbette öğrenmeye niyeti olanlar için.

Sömürgeci Türk devletinin Güney Kürdistan'a yönelik saldırganlığı gelinen yerde yeni bir boyut kazanmış bulunuyor. Sürmekte olan askeri hareketle Güney Kürdistan'a tümüyle yerleşmek amaçlanıyor. Sömürgeci Türk burjuvazisinin Güney'e yönelik politikalarını bu denli pervasız bir biçimde hayata geçirme cüretinin gerisinde kuşkusuz ki ABD-Türkiye-İsrail saldırgan gerici ittifakı ve bu ittifakın bölgeye ilişkin hesapları durmaktadır.

TC'nin saldırganlığının önünü açan, ona bölgede daha rahat hareket alanı sağlayan bir diğer etken ise, bölgedeki gerici-işbirlikçi Kürt önderliğidir. Nitekim sömürgeci rejimin sözcüleri de yeni saldırgan operasyonu bu önderliklerin "daveti" üzerinden açıklamışlardır. Yeni askeri hareketin KDP'nin isteği üzerine ve "insani yardım" çerçevesinde gerçekleştirildiği türünden son derece gülünç açıklamalar yapmışlardır. Böyle bir "davet" söz konusu olsa bile, kirli savaş aygıtının sınır ötesine hangi amaçla gittiği herhangi bir tartışmaya yer bırakmayacak denli açıktır. Uzun bir zamandır süren askeri hazırlık süreci, PKK kamplarını imha etmek yoluyla gerçekleştirilecek "insani yardım"ın ötesinde, bölgeye tümüyle yerleşme amacını ele vermektedir. Nitekim yapılan diğer açıklamalar da bunu açıkça teyid etmektedir.

Söz konusu "davet" yapılmış olsun ya da olmasın, bölgedeki işbirlikçi Kürt önderliği, yıllardır emperyalizmin ve TC'nin bölgeye ilişkin çok yönlü politikalarını hayata geçirebilmesinin bir dayanağı olarak işgörmektedir. Güney Kürdistan'daki işbirlikçi partiler emperyalizmin Ortadoğu'ya ilişkin planları çerçevesinde kendilerine verilen rolü başarıyla oynamaktadırlar. Sömürgeci Türk burjuvazisini cesaretlendiren, onun bölgeye ilişkin kirli tarihsel emellerini kışkırtan etkenlerden biri de budur.

Güney Kürdistan'daki ulusal burjuva-feodal önderliklerin üstlendikleri bu uğursuz rolü, basitçe onların "ulusal hain"likleri üzerinden açıklamak, işin kolayına kaçmak olacaktır. Ortada kuşkusuz bir "ihanet" vardır. Fakat bunun açık bir sınıfsal mantığı vardır. Bu ihanetin gerisinde Kürt burjuva-feodal sınıfların bencil çıkarları vardır. Onların bu bencil çıkarlarıyla çatışan her durumda onlar "ulusal birliğe" ihanet ettiler ve edeceklerdir. Düne kadar YNK ile çatışan KDP, şimdi de en güçlü peşmerge birliklerini TC'nin yeni operasyonu çerçevesinde PKK'nın üzerine göndermiş bulunmaktadır. Operasyonun hemen öncesinde Ankara'da KDP ve YNK temsilcileri ile "ateşkes" çerçevesinde bir toplantı daha gerçekleştirilmiştir. Türkmen temsilcilerinin de katıldıkları bu toplantıda hazırlıkları sürmekte olan

Ortadoğu'da emperyalist saldırganlığın yeni eksenini: ABD-Türkiye-İsrail ittifakı

Sömürgeci Türk ordusunun Güney Kürdistan işgali sürüyor. "Bölgeyi PKK'dan temizleyinceye dek" Kuzey Irak'ı terketmeyeceklerini ifade eden askeri yetkililer, açıkça bölgede kalıcı olmayı hedeflediklerini dışa vuruyorlar.

Harekatın asıl amacı "teröre" karşı mücadele olarak yansıtılıyor. Kuşkusuz, uzun yıllar boyu kardeş Kürt halkına karşı kirli bir savaş yürüten Türk burjuvazisi, bu askeri işgal hareketi ile PKK'ye kayıp verdirmek, askeri bir üstünlük elde etmek peşindedir. Ancak, hem haftalar öncesinden Irak sınırında askeri yığınak yaparak saldırıyı dost-düşmana önden haber eden generallerin tutumu, hem de PKK'nin gerilla güçlerini askeri harekattan çok önce bölgeden çektiği doğrultusundaki açıklamaları, tek ve asıl amacının bu olmadığını ele veriyor.

Güney Kürdistan'ın işgali ABD-İsrail-Türkiye ittifakının hemen ardından gündeme geldi. Türkiye'nin önümüzdeki dönemde giderek daha aktif ve saldırgan bir role soyunacağını habercisi olan bu ittifak, ABD'nin Ortadoğu'daki emperyalist emelleri doğrultusunda oluşturuldu. Söz konusu ittifak, aynı zamanda, uzun yıllar boyu büyük bir gizlilik içinde MİT-MOSSAD aracılığıyla sürdürülen, son dönemde ise kendini iki ülke arasında yoğun bir siyasi ve askeri diplomasi olarak açığa vuran İsrail-Türkiye işbirliğinin resmi ifadesidir.

Güney Kürdistan işgali ve emperyalist ittifakın emelleri

Eski MİT müsteşarı Mahir Kaynak, MED TV'ye yaptığı açıklamada, Güney Kürdistan işgali ile ABD-Türkiye-İsrail ittifakının dolaysız bağlantısını şöyle ifade ediyor: "İşgal hazırlığı özünde PKK'yı bastırma şeklinde ifade edilse hile, güç dengelerine müdahale etmek amacı taşıdığını düşünüyorum. Bu ittifakın içinde yer alan desteklenecek, karşı çıkan bertaraf edilecektir."

Gerçekten de söz konusu ittifak, bu emperyalist ve gerici işbirliği içinde yer almayan, daha doğrusu bu ittifakın arkasındaki gücü, ABD emperyalizmini desteklemeyen, onun çıkarlarını tehdit eden tüm güçlerin bertaraf edilmesini amaçlamaktadır. Tersinden ise, ABD'ye kölece bağlı, emperyalizme hizmette sınır tanımayan, ABD emperyalizminin bölgedeki jandarmalığını ve taşeronluğunu üstlenen İsrail ve Türkiye gibi gerici-işbirlikçi rejimleri askeri ve siyasi yönden güçlendirmeyi hedeflemektedir.

ABD'nin Ortadoğu'da petrol ve hegemonya peşinde olduğu, bu çerçevede etkinlik alanlarını güvenceye almak, yeni nüfuz alanları açmak

ABD Ortadoğu özel elçisi Dennis Rose ve Y. Arafat

istediği açıktır. Ancak Ortadoğu yalnızca petrol rezervleriyle değil, devrimci kaynaşmalarıyla da dünyanın en hassas, en gerilimli bölgelerinden biridir. Yalnızca Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi ve Filistin sorunu bile yeni dünya düzeninin Ortadoğu'daki dengelerini kökten sarsma potansiyellerine sahiptir. Tam da bu nedenle emperyalist güçler, Ortadoğu'daki hegemonyalarını korumak ve emperyalist emellerini gerçekleştirmek için, her şeyden önce bölgedeki gerici ve işbirlikçi rejimlere dayanmaya çalışmaktadırlar. Ezilen emekçi bölge halklarına zulüm ve kan kusan krallık, şeyhlik, siyonizm, şeriat vb. gibi nice çağdışı gerici-faşist rejim emperyalizme verdiği hizmetlerden dolayı ayakta tutulmakta, güçlendirilmektedir.

ABD emperyalizminin bölge jandarmalığını üstlenen ülkelerin başında İsrail gelmektedir. Bu terörist devlet bizzat ABD tarafından silahlandırılarak bölgenin en büyük askeri gücü ve iğrenç bir savaş makinası haline getirilmiştir. Türkiye ise gerek bölgedeki stratejik konumuyla, gerekse de sadık uşaklığını sayısız kere emperyalizme kanıtlanmasıyla, ABD'nin bölgedeki en güvenilir dayanaklarından bir ötekidir.

ABD şimdi bu iki gücü bir araya getirmiş bulunuyor. Ortadoğu'nun başlıca gerici güçlerini askeri ve siyasi paktlar doğrultusunda birleştirmek ve birer savaş makinası olarak bölgedeki devrimci kaynaşmaların önüne dikmek amacıyla olan ABD, bu ittifakla emperyalist hegemonyasını sağlamlaştırmayı umuyor. ABD yetkilileri tarafından ittifakın amacı açıkça "Ortadoğu'da caydırıcı bir güç oluşturmak" olarak tanımlanıyor. Akdeniz'de ortak bir askeri tatbikat için protokol imzalayan ittifak güçleri, planlanan bu güç gösterisiyle, bugünden bölge halklarına gözdağı

veriyorlar. Gerekte vurucu bir güç olarak her türlü devrimci, anti-emperyalist gelişmeyi kana boğmaya hazır olduğunu belirtiyorlar.

Türk burjuvazisinin yayılmacı emelleri

Daha önce de belirttiğimiz gibi, ABD-Türkiye-İsrail ittifakı ve onu hemen izleyen Güney Kürdistan işgali, sömürgeci Türk devletinin bölgede bundan böyle daha aktif bir rol oynayacağını ortaya koyuyor. Bunu hem, salt kendi askeri gücüne dayanarak bölgedeki egemenliğini koruyamayacağını, böylesi bir askeri yığının anti-emperyalist mücadele dinamiklerini besleyeceğinin bilincinde olan ABD emperyalizminin çıkarları gerektiriyor. Hem de, Türk burjuvazisi, tarihsel Arap düşmanlığıyla ve bir dizi başka dezavantajıyla bu görevi tek başına yerine getiremeyen İsrail'in yanında bu role soyunmak için büyük bir istek duyuyor. Sömürgeci Türk devleti, emperyalizme en utanç verici bir uşaklıkla bağlılığını kanıtladığı ölçüde, kendi emperyalist hayallerini gerçekleştirme zeminini de bulacağını umuyor. Körfez savaşı sırasında Özal tarafından "1 verip 5 almak" şeklinde formüle edilen bu politika, bugüne kadar istenen sonuçları doğurmadı. Ne var ki, sömürgeci Türk devleti emperyalizme daha fazla yaltaklanarak, hizmetlerinin karşılığını er veya geç alacağını umut ediyor. Bu doğrultuda Musul-Kerkük'ün ele geçirilmesi ise, geçmişten bu yana Türk burjuvazisinin yayılmacı iştahını kabartan en büyük tarihsel düşü olmuştur.

Türkiye burjuvazisinin, PKK üzerinde askeri üstünlük kurmak kadar, Musul-Kerkük üzerindeki hesaplarının bir uzantısı olarak da gündeme gelen Güney Kürdistan işgali, ABD desteklenmektedir. ABD emperyalizmi,

sömürgeci Türk devletinin uşaklıkla kusur etmediği, kendi çıkarlarını zedelediği sürece, tarihsel emelleri doğrultusunda daha aktif ve inisiyatifli bir politika izlemesine bugün için göz yummaktadır. Dahası ABD, Amerikancı Türk generalleri aracılığıyla, Güney Kürdistan ve buradaki petroller üzerindeki nüfuzunu artırmayı, etkinlik alanlarını genişletmeyi planlamaktadır. Yine bu işgalin Kürt işbirlikçilerine dayanarak, onları bahane ederek gündeme getirilmesi, ABD'nin Kürt sorununda PKK'yi dışlayan, KDP ve YNK gibi işbirlikçilere dayanan bölgesel çözüm planlarına denk düşmektedir.

ABD-Türkiye-İsrail ittifakının hemen ardından ve onun bir uzantısı olarak gündeme gelen Güney Kürdistan işgali, açıktır ki, İsrail'in çıkarlarını da yakından ilgilendirmektedir. Sömürgeci Türk ordusunun Güney Kürdistan'ı işgali, Arap ülkeleriyle tarihsel bir düşmanlığı bulunan İsrail'in İran ve Irak'ı bölmek, güçten düşürmek doğrultusundaki planlarıyla örtüşmektedir.

Ortadoğu halklarına karşı saldırgan odak

Bölgede caydırıcı bir güç oluşturmak için kurulduğu ilan edilen ABD-Türkiye-İsrail ittifakının gerçek yüzü, Güney Kürdistan işgalinin tümüyle gayrı-meşru ve kanlı mantığına olduğu gibi yansımaktadır. Hiç bir siyasi ve hukuksal dayanağı bulunmayan, pervasız bir saldırganlığa dayanan iğrenç bir işgaldir söz konusu olan. Sömürgeci Türk ordusu "insani yardım" gibi ikiyüzlü bir yalanın ardına sığınarak, günlerdir Güney Kürdistan'ı bombalamakta, sivil insanlara kan kusturmaktadır.

Açıktır ki, Amerikan emperyalizmi Türkiye sömürgeciliği ve İsrail siyonizmi arasında kurulan ittifak, bölge emekçi halklarını şiddet ve zulümle egemenlik altına almak, her türlü özgürlük girişimini ezmek amacını taşımaktadır. Başta Kürt ve Filistin halklarının dinmeyen kurtuluş mücadeleleri, gerici, ortaçağ kalıntısı rejimler altında ezilen Arap halklarının derin özgürlük özlemleri bu kanlı ittifakla boğulmak istenmektedir.

Kapitalizmin can damarı olan petrol rezervlerini barındıran Ortadoğu'da 40 yılı aşkın bir süredir emperyalizmin bekçi köpekliğini yapan Türk burjuvazisi, ABD-Türkiye-İsrail ittifakı ile bölgenin ezilen halklarına karşı soyunduğu kanlı misyonunu bir üst düzeye sıçratmaktadır. Türkiye kapitalizmi içerde yaşadığı derin çözümsüzlüğü ve çelişkileri, emperyalizme tam uşaklıkla ve dışa dönük aktif bir saldırganlıkla aşmaya

Irkcı-siyonist İsrail sermayesinin sömürgeci-faşist Türk burjuvazisiyle kirli ilişkileri!

çalışmaktadır. Bugüne dek emperyalizmin ihtiyaçları gerektirdiği sürece, bölgedeki Arap halklarıyla karşı karşıya kalmaktan zaten geri durmayan sömürgeci Türk devleti, bugün Arap halklarının kanına giren siyonist İsrail'le kaderini birleştirecek denli ileri gidiyor. Böylece, özellikle RP iktidarının Türkiye halklarının dini duygularını istismar etmek için sık sık vurgu yaptığı "müslüman kardeşlik", "islam dünyası" vb. demagojilerinin tümüyle yalan olduğunu da sergilemiş oluyor.

ABD-Türkiye-İsrail ittifakı bir kez daha ortaya koymuştur ki; sermayenin dini, ulusu, vatani yoktur. Tek değeri para, Ortadoğu'daki adıyla petrol yeşili dolardır. Bölgedeki petrol kaynaklarına hükmeden emperyalizm ve dayandığı işbirlikçi-gerici rejimler Ortadoğu halklarına yıkım ve sefalet, kan ve gözyaşından başka bir şey getirmemektedir. Emperyalizm Ortadoğu'da adeta, yeni dünya düzeni stratejileri doğrultusunda bir satranç oyunu oynamaktadır. Geleceği emperyalizme ödeyeceği kanlı diyetlere bağlı olan işbirlikçi gerici rejimler, bir piyon gibi oradan oraya sürülmekte, birbirine karşı din, mezhep, ırk, milliyet temelinde kışkırtılan halklar kırdırılmakta, oluşan kan denizi üzerinde ise emperyalistler at koşturmaktadır.

Gerçek özgürlüğe, kalıcı çözüme giden yol devrimdedir!

Bölge halklarının kurtuluşu emperyalizmin ve onun gerici dayanaklarının Ortadoğu'dan sökölüp atılmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Sermayenin evrensel çıkarları karşısına ezilen emekçi halkların evrensel çıkarları ile çıkılmalıdır. Ortadoğu'nun kardeş halkları eşitlik ve özgürlük temelinde adil barış istemlerini gerçekleştirmek için, herşeyden önce başarılarındaki gerici rejimlerin din, ırk, mezhep, milliyet kavgalarını körükleyen saldırgan politikalarını boşa çıkartmak, emperyalizme karşı mücadele bayrağını kaldırmak zorundadırlar. Ortadoğu'da gerçek özgürlüğe ve kalıcı çözüme giden yol, ezilen emekçi halkların işçi sınıfı önderliğinde kendi gerici burjuva devletlerini yıkmalarından, emperyalist kölelik zincirini parçalamaktan geçiyor.

Türkiye işçi sınıfının da, ne Güneyi ve Kuzeyi ile Kürdistan'da kardeş Kürt halkına karşı sürdürülen kirli savaşta, ne Türk burjuvazisinin yayılmacı emellerinde, ne ABD emperyalizmine kölece bağlılıkta ve ne de siyonist İsrail ile girilen saldırgan ittifaklarda en ufak bir çıkarı yoktur. Türkiye işçi ve emekçilerinin çıkarı Ortadoğu'nun ezilen halklarıyla birleşmekten, onlarla kenetlenmekten geçiyor.

Türkiye işçi sınıfı, içerde İMF ve CIA ile işbirliği içerisinde ezilen emekçi kitlelere zulüm estiren, ülkenin tüm zenginliklerini emperyalistlerin talanına açan, dışarda ise emperyalizme bekçi köpekliği yapan sermaye iktidarını yıkmak zorundadır. Kürt ve Arap halklarıyla birlikte ortak düşman olan emperyalizme karşı birleşik mücadelenin yolunu açmak zorundadır.

Tüm emperyalistler Ortadoğu'den defolsun! Yaşasın Ortadoğu halklarının devrimci kardeşliği!

ABD-Türkiye-İsrail arasında imzalanan Akdeniz'de ortak askeri tatbikat protokolü... Türkiye ile İsrail arasında sıklaşan diplomatik trafik... Ardi ardına yapılan ekonomik, siyasi ve askeri antlaşmalar... Tüm bunlar, 1967 savaşı sonrasında resmi olarak güya asgariye indirilmiş olan Türkiye ile İsrail ilişkilerinin son yıllarda aldığı yeni boyutlara işaret etmektedir.

Batı medyasına "İsrail-Türkiye: En yakın iki ülke" yorumunu yaptıran gelişmeler, Türkiye basınına daha ziyade, düne kadar dini istismar temelinde tuttuğu tabanını anti-siyonist bir söylem ve İsrail düşmanlığı ile kemikleştiren RP'nin U dönüşü üzerinden yansıtmaktadır. Burjuva medya, kamuoyunun dikkatini Erbakan'ın İsrail Dışişleri Bakanı Levy'ye sunduğu ballı çaylara çekerken, gerçekte İsrail ile Türk burjuvazinin kirli ve kanlı ilişkilerini ustaca gizlemektedir.

Yeni dönemde İsrail'le ilişkilerin başını, 1996'dan beri 3 askeri antlaşma imzalayan Amerikancı Türk generalleri çekmektedir. Öyle ki, Türkiye'de Levy ile görüşen Genelkurmay Başkanı Orgeneral İsmail Karadayı, "iki ülkenin her türlü teröre karşı işbirliği yapma ve mücadele etme konusunda anlaştığı"nı, öncelikle de "İran ve Suriye'nin teröre verdiği destek üzerinde durulduğu"nu ifade etmektedir. Tel Aviv'de İsrail'li generallerle masaya oturan Genelkurmay İkinci Başkanı Çevik Bir ise, üzerinde anlaşılan en önemli konunun, "askeri eğitim işbirliği" ve Türk ordusunun Ortadoğu'da konuşlandırılacak topların vurucu gücünü bir kaç kat artıran "tank projesi" olduğunu açıklamaktadır.

Ne var ki İsrail-Türkiye arası ilişkiler, iki ülke arası işbirliğinin gizli tarihi ve nesnel dayanakları gözardı edilerek, salt askeri antlaşmalara indirgenemez. İlişkilerin bugün ağırlıklı olarak generaller tarafından yürütülmesi, herşeyden önce Türk burjuvazisinin iç ve dış siyasetini yürüten asıl gücün ordu olmasından kaynaklanmaktadır.

Siyonist-terörist İsrail burjuvazisi ile sömürgeci-faşist Türk burjuvazisi arasındaki bağların temelinde, her iki ülkenin emperyalizme kölece bağlılığı ve sınırsız uşaklığı kadar ekonomik, siyasal ve stratejik çıkar ilişkileri de yatmaktadır. 2000 yılına kadar iki ülke arası ticaret hacminin 2 milyar dolara çıkarılmasını öngören İsrail-Türkiye Serbest Ticaret Antlaşmasının TBMM tarafından onaylanması bile İsrail ile Türk sermayesi arasındaki köklü ekonomik bağlara işaret etmektedir.

İsrail ile Türkiye burjuvazisini son yıllarda birbirine hızla yakınlaştıran faktörler, ABD emperyalizminin, yeni dünya düzeni çerçevesinde Ortadoğu için geliştirdiği yeni politikadan bağımsız ele alınamaz. Her iki ülke burjuvazisinin sıklaşan işbirliği, herşeyden önce bölgede ABD'nin jandarmalığını üstlenmelerine, emperyalizme sundukları sınırsız desteğin karşılığını almak için yarılmaları ve Ortadoğu'nun başını ağrıtan ulusal hedeflere dayanmaktadır.

Öyle ki, emperyalizm İsrail'i Ortadoğu'daki temel vurucu gücü haline getirirken, yalnızca askeri olarak değil, ekonomik olarak da muazzam bir tarzda palazlandırmıştır. Bu ülkeye aktarılan kaynaklar sonucu İsrail burjuvazisi Ortadoğu'da GSMH'nin neredeyse yarısına hükmedecek duruma getirilmiştir. Türk burjuvazisinin İsrail'le kurduğu ekonomik, siyasi ve askeri ilişkiler tam da siyonizmin bu iktisadi ve askeri gücü zemini üzerinde yükselmektedir.

Bir kaç örnek sıralanacak olursa: Sadece son bir kaç yılda Türk burjuvazisi, silah sanayisine destek olması karşılığında İsrail'le GAP projesi ve İsrail'le su tedariki üzerinden bir dizi geniş kapsamlı antlaşmalar yapmıştır. Türk devleti bugün bir dizi gelişmiş savaş teknolojisini İsrail üzerinden sağlamaktadır. Körfez savaşından bu yana Türkiye-İsrail ticaret hacmi 10 kat artış göstermiştir. Türk burjuvazisinin Orta Asya Cumhuriyetleri üzerindeki yayılmacı emelleri doğrultusunda izlediği politika ile Orta Asya'da İsrail ile imzaladığı sayısız ortak yatırım projesi kesişmektedir. Kısacası Türk burjuvazisi, özellikle de Özal döneminde, Türki ve Kafkasya cumhuriyetlerinde adeta İsrail sermayesinin taşeronluğunu üstlenmiştir.

Sömürgeci Türk ordusunun kısa süre önce kurulan ABD-Türkiye-İsrail ittifakının hemen ardından gerçekleştirdiği Güney Kürdistan işgaline de bu çerçevede yaklaşmak gerekir. Bu, iki ülkenin kesişen ekonomik ve askeri çıkarlarının yanısıra, birbiriyle sıkı sıkıya bağlı olan stratejik hedeflerinin de olduğunu açıkça ortaya koymaktadır. Güney Kürdistan işgalinin İsrail'in Irak'ı güçten düşürme ve bölme doğrultusundaki hesaplarına denk düştüğü tartışmasızdır. İsrail siyonizminin geçmişe dayanan planlarını bugün Türk burjuvazisinin Kürt sorununa ilişkin açmazlarından yararlanarak, onun aracılığıyla gerçekleştirmeye çalıştığı, daha 1981'de İsraililer tarafından kaleme alınan bazı askeri raporlardan rahatlıkla anlaşılabilir: "Osmanlılar zamanında Suriye'de olduğu gibi, bugün Irak'ın etnik ve dini farklılıklara göre bölgelere ayrılması mümkündür. Böylece üç büyük kent olan Basra, Bağdat, Musul'un çevresinde üç ya da daha fazla devlet oluşacak. Güney'deki Şii bölgeleri Irak'daki Sünnilerden ve Kürtlerden ayrılacaktır". Aynı strateji bir başka raporda şu formülasyona kavuşmaktadır: "Araplar arasındaki her türlü ayrılık kısa vadede bizim işimize yarar ve tıpkı Suriye ve Lübnan'da olduğu gibi Irak'ı da mezheplere bölme konusundaki daha önemli hedefe gidiş yolumuzu açar." (Bkz., *Siyonizmin Gizli Tarihi*, Kardelen Yaşınları)

ABD emperyalizmine uşaklık, yayılmacı emeller ve bölge halklarına düşmanlık dışında, ırkcı siyonist İsrail ile sömürgeci şoven Türk burjuvazilerinin kaderlerini birbirine yaklaştıran bir diğer faktör, Ortadoğu'nun başını ağrıtan ulusal kurtuluş mücadeleleridir. Filistin ile Kürt

sorununun barındırdığı devrimci dinamikler, bir bütün olarak Ortadoğu'nun dengelerini sarsma potansiyellerine sahiptir. Öte yandan, Filistin sorunu İsrail için, Kürt sorunu ise Türk burjuvazisi için iç ve dış politikanın en yakıcı sorunlarıdır. Kürt ve Filistin ulusal kurtuluş mücadelesinin taşıdığı bu özel önem, köklü bir tarihsel geçmişe dayanan CIA-MOSSAD-MİT işbirliğinin de nesnel zeminini oluşturmaktadır.

İsrail ile Türkiye sermayesi geçmişte zaman zaman bu ulusal sorunları birbirlerine karşı politik koz olarak kullanma yoluna gitmiş olsalar da, temelde, Ortadoğu'da devrimci altüst oluşları engellemek ve ulusal kurtuluş mücadelelerini ezmek konusunda her zaman kesin bir tarzda anlaşmış, birlikte ya da paralel davranmışlardır.

'70'li yılların başında Türk sermayesine Türkiye devrimci hareketiyle mücadelede benzersiz hizmetler sunduğunu, MİT'e sağladığı istihbaratlarıyla o dönemin bir çok devrimci kadrosunun yakalanması ve öldürülmesine yol açtığını bizzat itiraf eden MOSSAD, '90'lı yıllara gelindiğinde şu açıklamayı yapıyordu: "Sizin için gerekli olanları yeterince sağladığımız kanısındayız. Bizden bir de sizin adınıza PKK ile çarpışmamızı beklemeyin." Tek başına bu açıklama bile MOSSAD'ın Türk burjuvazisine istihbaratın çok ötesine geçen hizmetlerde bulunduğunu ortaya koymaktadır. Yine MOSSAD, CIA ve MİT'in Ortadoğu'daki işbirlikçi Kürt örgütleri ile yakından bağlantı içerisinde olduğu, onlara istihbaratın yanısıra silah ve mühimmat sağladığı tüm dünyaca bilinmektedir. MİT ve MOSSAD, bizzat CIA tarafından, özel bir tarzda bölgedeki her türlü devrimci kaynaşmayı engellemek üzere, katliamcı, kanlı bir kontr-gerilla gücü olarak eğitilmektedir. Kısacası ABD, İsrail ve Türk burjuvazisi Ortadoğu'nun ezilen emekçi halklarına karşı faaliyetlerini en sıkı bir işbirliği içerisinde sürdürmektedir.

ABD, İsrail ve Türkiye arası ilişkilerin bir devamı ve bir üst düzeyi olan ABD-Türkiye-İsrail ittifakı, gerçekte emperyalizmin ve sermayenin Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak amacıyla kurulan bir karşı-devrim bloklaşmasıdır. Bu bloklaşmanın anti-siyonist söylemleri ile prim toplayan RP iktidarı döneminde kurulması ayrıca anlamlıdır. Bu olgu, düzenin hizmetinde olan tüm güçlerin, sözkonusu olan sermayenin çıkarları olduğunda, her türlü dinsel, ulusal vb. kaygılarını arka plana ittiğini çarpıcı bir tarzda göstermektedir.

ABD'nin aktif yönlendiriciliği ve desteği ile giderek güçlenen Türkiye ile İsrail arasındaki kirli ilişkiler, bir kez daha Türk burjuvazisinin emperyalizm karşısında secdeye vardığını, dininin-imanının para olduğunu, çıkarları için en gerici ve kanlı rejimlerle işbirliği yapmaktan geri durmadığı, başta kendi halkı olmak üzere tümüyle masum emekçi halkların kanına girmekten çekinmediğini ortaya koymaktadır.

Ankara'da 17'si Eylemlilikleri Kitleleşiyor

İHD'nin başlatmış olduğu, gözaltında kayıplar ve yargısız infazlara karşı her ayın 17'sinde saat 12.30'da Yüksel Caddesi, İnsan Hakları Anıtı önünde yapılan eylem bu kez 80 civarı bir kitle katılımıyla yapıldı. Sağlık Emekçileri ve Ankara Liseli Öğrenciler Birliği'nin de (ALÖB) katıldığı eylem yaklaşık 15 dk. sürdü. Eylemde kayıpların oluşturduğu uzunca bir liste ve dövizler taşındı. "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek", "Kayıplar bulunsun hesap sorulsun", "Susma sustukça sıra sana gelecek", "Kayıplara karşı tek yumruk tek barikat", "Kayıplar bulundu katilleri nerede" sloganları sıkça atıldı.

Ayrıca "Kayıplar Değil Katillerin Listesini İstiyoruz." yazılı dövizler ve ALÖB'nin hazırlamış olduğu İbrahim Kaypak'ın posterinde taşındığı eylem alkış ve sloganlarla sona erdi.

**Hepimiz Kayıp Anası,
Hepimiz Tutsak Yakınıyız.
Kurtuluş Yok Tek Başına!
Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!
Kızıl Bayrak / Ankara**

Cumartesi Anaları Adana'da

İstanbul'da ikinci yılını dolduran Cumartesi analarının eylemi ülke çapında etki bırakıyor, yaygınlaşıyor. Uluslararası Gözaltında Kayıplar Günü'nde Adana'da da Cumartesi eylemleri tekrar başlatıldı.

17 Mayıs Cumartesi günü yapılan eylem saat 12'de Sanatçılar Parkı'nda gerçekleştirildi. 17 Mayıs'ın, aynı zamanda Uluslararası Gözaltında Kayıplar Günü olması nedeniyle, eylem daha da önem kazanıyordu. Ancak; sendika, DKÖ ve partililere yapılan çağrılara rağmen 17 Mayıs günü eylem oldukça az bir katılımıyla gerçekleşti. Polisin yoğun "ilgisizlikle" karşılaşan analar ve katılımcılar bu gözdağına "anaların öfkesi katilleri boğacak", "Kayıplar bulunsun hesap sorulsun", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" sloganları ile karşılık verdiler. Eylem 17 Mayıs Uluslararası Gözaltında Kayıplar Günü ve Türkiye'deki devlet terörünü konu alan bir metnin okunmasıyla devam etti.

Katılımın az olmasına karşın eylem anaların öfkesi hakimdi. Önümüzdeki süreçte, her ayın üçüncü Cumartesi gününde saat 12.30'da, "Cumartesi Anneleri" eyleminin süreklileştirilmesi kararı alınarak eylem bitirildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Bu Hawar Hepimizin!...

Gözaltında kayıplarla mücadele için başlatılan Galatasaray Lisesinin önündeki oturma eylemi 2. yılını doldurdu.

Gözaltında kayıplarla mücadele haftasının başladığı gün olan 17 Mayıs'ta, Uluslararası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Komitesi "ICAD", Taksim Meydanı'nda saat 11.30'da yaptığı basın açıklamasında; "Dünyanın birçok ülkesinde bir çok insan kayıp. İnsanlar kayıplarını arıyorlar..." "Kayıplarla mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğiz. Şimdi kendisine demokratım, insanım diyen herkesi kayıp yakınlarının haykırdığı 'Susma

sustukça sıra sana gelecek' çılgınlığına kulak vererek, onurlu mücadelelerine katılmaya çağırıyoruz." denildi. ICAD daha sonra sloganlarla yürüyerek Cumartesi annelerine katıldı.

Sermaye devletinin baskı ve tehditlerine rağmen 105. haftasını dolduran oturma eylemine 750-800 kişilik bir kitle ile başlandı. Bu haftaki eyleme ICAD'ın yanı sıra TMMOB, Almanya'dan Göçmen İşçileri Federasyonu ve çeşitli kitle örgütlerinin yetkilileri katılarak destek verdi.

Eylemde 17 Mayıs 1995 tarihinde cesedi kimsesizler mezarlığında bulunan Hasan Ocak'ın ağabeyinin

yanısına, Düzgün Tekin, Fehmi Tosun ve Hüseyin Morsümbül'ün aileleri de birer konuşma yaparak; katillerin bulunup yargı önüne çıkartılncaya kadar oturma eylemine devam edeceklerini belirttiler.

Oturma eyleminde "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!", "Kaybedenler kaybedecek!", "Hepimiz kayıp anası tutsak yakınıyız!" ve "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganları kitle tarafından sık sık atıldı ve saat 12.30'da kitle eyleme yine sloganlarla noktalandı.

**Kurtuluş Yok Tek Başına!
Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz!
Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak!**

Devrimciler Ölür, Devrimler Sürer!

17-19 Mayıs 1996 tarihlerinde, 18 ülkeden 138 delegenin katılımıyla İstanbul'da toplanan 1. Uluslararası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Kurultayı, 17-31 Mayıs günlerini "Uluslararası Gözaltında Kayıplarla Mücadele Haftası" olarak ilan etmişti. ICAD'ın (Uluslararası Gözaltında Kayıplara Karşı Komite) bu hafta etkinlikleri çerçevesinde 19 Mayıs 1997 Saat 12.30'da tüm kayıplar anısına Hasan OCAK ve Ridvan KARAKOÇ'un mezarlarını ziyaret için Gazi Cemevi'nin önünde toplanıldı. Cemevi'nin önünde toplanan insanların yüzünde katliamcı sermaye devletine karşı açık bir kin ve öfke okunuyordu. Çünkü; herkes gözaltında kayıpların failinin kontrgerilla devleti olduğunu çok iyi biliyordu.

Cemevinden mezarlığa doğru, yaklaşık 600 kişinin katılımı ile yürüyüş başladı. Yürüyüş boyunca "Kaybedenler Kaybedecek", "Şehit Namırın", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Devrim

ve Sosyalizm", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla Cumhuriyeti" sloganları atıldı. Mezarlığa gelindiğinde Hasan OCAK ve diğer devrim şehitlerinin mezarlarına karanfiller bırakılıp devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı.

Kitle Ridvan KARAKOÇ'un mezarı başında toplanmak için ilerlerken "Yaşasın Halkların Kardeşliği" ve "Şehit Namırın" sloganları atıldı. "Hepimiz Kayıp Anası Tutsak Yakınıyız" sloganını

haykırdığımızda ise "Yaşasın Devrimci Dayanışma" ile karşılık geldi. Bu, devrimci dayanışmanın öneminin ve güzelliğinin bir kez daha bilinçlerde yer etmesi açısından önemliydi.

Ridvan KARAKOÇ'un mezarında yapılan saygı duruşu sonrası, ağabeyi Hasan KARAKOÇ yaptığı konuşmada, düzene olan öfkesini ve mücadeleye olan inancını haykırdı. Tekrar Hasan OCAK'ın mezarı başına gelindiğinde, Yenigün Müzik Topluluğu'yla birlikte türküler ve marşlar söylenerek anma bitirildi.

Faşist sermaye devleti tarafından katledilen devrimciler "Bayraklaşıp tarihin burçlarına çekilirken", işkenceci katiller kendi çürümüşlükleriyle başbaşa kalacak ve hiçbir zaman yok ederek amaçlarına ulaşamayacaklar. Yok ettikçe tükenecekler...

**Devrimciler ölür, devrimler sürer!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

Kaybedenler Bursa'da da Kaybedecek!...

Bursa'da, Gözaltında Kayıplarla Mücadele Platformu her Cumartesi 13'te Nalbantoğlu Çarşısı'nda oturma eylemi yapıyordu. Platformu oluşturan siyasi çevreler, 2 hafta önce eylemi durdurarak platformu dağıttı. İHD bünyesinde oluşturulacak bir kayıplar komisyonuyla mücadelenin sürdürülmesine karar verildi.

17 Mayıs, Bursa İHD şubesi Kayıp Komisyonu tarafından organize edildi. Saat 13'te Nalbantoğlu Çarşısı'na gelen kitlenin, il dışından da konukları vardı. Hasan Ocak'ın kardeşi Maside Ocak, Enver Tuğaç'ın annesi Gülşah Tuğaç, İstanbul'dan Galatasaray'ın öfkesini taşımışlardı. Nalbantoğlu'na ODTÜ'de şehit edilen Özgür Evrim Göçer'in annesi, halası ve henüz küçük bir bebek olan kardeşi ise, Balıkesirden katılmışlardı eyleme. Genelde bireysel katılımların olduğu eyleme, kamu çalışanlarından da bir grup destek verdi.

İHD şube başkanının günün anlamını açıklayan konuşmasının ardından kayıp komisyonu bir basın açıklaması okudu. Sonra eylemin konuklarına, kayıp ve şehit yakınlarına söz verildi. Sadece acı duyulmuş değil, utanç verici bir şekilde öldürülen ve bilinçlerini de dile getiren bağı

yanık analar; "Kaybedenler kaybedecek, sonuna kadar mücadele edeceğiz" mesajını verdiler kamuoyuna ve karanlık güçlere.

Çeşitli sloganlarla sesini, Galatasaray annelerinin ve dünyanın dört yanındaki kayıp yakınlarının sesiyle kucaklaştıran eylemciler, daha sonra topluca GİNTEM direnişçilerini ziyaret ettiler.

Çeşitli sloganlarla sesini, Galatasaray annelerinin ve dünyanın dört yanındaki kayıp yakınlarının sesiyle kucaklaştıran eylemciler, daha sonra topluca GİNTEM direnişçilerini ziyaret ettiler.

politikası olarak uluslararası bir gerçeklik olduğu vurgulandı. Sadece Latin Amerika'dan birkaç örnek vermek gerekirse; kayıpların sayısı sadece Guetamala'da son otuz yılda 38 bin, Şili İnsan Hakları Komisyonu'na göre 1973-1996 yılları itibarıyla Şili'de 1600 ile 2500 arası tüm Latin Amerika'da ise 90 bindir. Yaşadığımız coğrafyada da artık kayıpların çetelesi dahi tutulmamaktadır. Gözaltında kayıplar politikası, uluslararası emperyalizmin kapitalist rejim karşıtı muhalif güçlerle savaşımında merkezileştirdiği, geliştirdiği ve tekrardan işbirlikçisi yönetimlerin hizmetine sunduğu bir insanlık suçudur. Türkiye'de kayıplar olgusu 13 yıldır coğrafyamızda sürdürülen kirli savaşın, kirli araç ve yöntemlerinin kirli ürünü olarak yoğunlaşmıştır.

Yeni Hasan Ocak'ları, Düzgün Tekin'leri, Fehmi Tosun'ları, Talat Türkoğul'larını beyaz ölüm mangalarına kurban vermek istemiyorsak, katliamlara, kayıplara karşı asıl önemlisi de bunları üreten sermaye düzenine karşı cepheden bir sosyalizm savaşı vermemiz gerekiyor.

Kızıl Bayrak / Bursa

"Kaybedenler" Kaybedecek!

Sermaye devleti, gözaltında kayıpları, önceleri "onlar cezaevinde, örgüt içinde" vb. demagojilerle gizlemeye çalışıyordu. Son dönemlerde ise; gözaltında kayıplarla mücadelenin basıncıyla "kayıp bürosu" kurarak bilinçleri bulandırmaya çalışmaktadır. Kayıp yakınlarına "gelin kayıpları birlikte arayalım" gibi utanmazca çağrılarda bulunarak, sözde kendisini aklamaktadır. Ancak, yıllardır devletten baskı ve terör dışında bir "destek" görmeyen, hatta bazıları kaybedilmeye çalışılan kayıp yakınları bu oyuna gelmediler, gelmeyecekler. Kayıp yakınları ve devrimci güçler, gözaltında kayıplara karşı yükselttikleri mücadele ile, devletin bir çok saldırısını boşa çıkarttılar.

Sadece saldırıları boşa çıkartmakla kalmadılar, geline yerde bazı katliamların sorumlularını da gün ışığına çıkarmayı başardılar. Son olarak, 21 Ekim 1995'te kaçırılan Düzgün Tekin ile, 1 Nisan 1996 tarihinde kaçırılan Talat Türkoğlu'nun katliam faileri ortaya çıkarıldı. Uluslararası Gözaltında Kayıplara Karşı Komite (ICAD)'den bir kontrgerilla ajanının verdiği bilgilere dayanılarak yapılan açıklamada; Talat Türkoğlu'nun kamuoyunda "Yeşil" kod adıyla bilinen Mahmut Yıldırım'a bağlı kontrgerilla timi tarafından uzun bir süre sorgulandıktan sonra öldürülerek, cesedinin Meriç Nehri'ne atıldığı; Düzgün Tekin'in ise yine aynı kontrgerilla timi tarafından öldürüldükten sonra Edirne yolu üzerinde bulunan askeri bölge içindeki Çadırkent'e gömüldüğü bildirildi.

Birer ölüm makinası gibi çalışan katillerden oluşan bu çetelerin üyeleri ve bu çeteleri kurduranlar asla cezasız kalmayacak ve yaptıkları yanlarına kalmayacaktır. Nitekim, Trakya bölgesinde Murat Demir ve Murat İpek'le birlikte, polis ve JİTEM tarafından yönlendirilen 7 kişilik kontra çetesi içinde yer alan, çok sayıda cinayet, işkence, adam kaçırmaya, haraç toplama ve ajan faaliyetlerinde bulunmuş, Talat Türkoğlu'nun da katillerinden birisi olan kontrgerilla elemanı Kasım Açık 18 Mayıs 1997 tarihinde MLKP ve TDP tarafından ölümlü cezalandırılmıştır.

Kaybedenler kaybedecekler! Kontrgerilla devletini ve katil sürülerini devrimle ezeceğiz!

**Ya Kapitalist Barbarlık,
Ya Sosyalizm!**

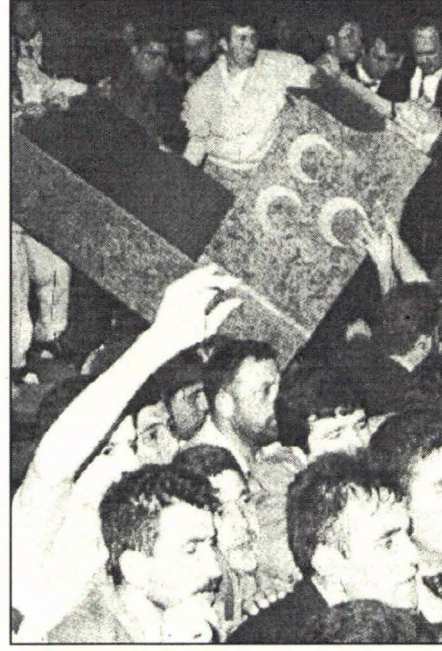
İt İti Isırdı

Türkeş'in ölümünün ardından sermaye sınıfı özel bir kampanyaya girişti. Sermayenin, emek düşmanı yüzünün en kararlı temsilcisi, faşist rejimin "başbuğu" Türkeş için gözyaşı döktüler. Burjuva medya Türkeş'in katliamcı, diktatör yüzünü tamamen gizleyip arkasından methiyeler düzdü. Türkeş'in "İlimli ve demokrat yapısı", "ulusal çıkarlara" bağlılığı vb. anlatıldı durdu. Arkasında bıraktığı MHP şişirildi ve kitlelere pompalandı. Irkçı bir histeri ile süren bu gösteri, Türk Kurultayı ile tam bir şova dönüştü.

MHP'nin değiştiği, '80 öncesi kimliğinden arındığı yalanı her vesile ile tekrar edilir oldu. "Merkez sağ"ın "birleştirici", "ılımlı" temsilcisi MHP'nin ülke çıkarları için ne kadar önemli olduğu anlatıldı. Kısacası, sermaye MHP'nin imajını yenilemek, onu kitleler nezdinde parlatmak için çok uğraştı.

Bu aynı çaba, MHP'nin olağanüstü genel kuruluna dek sürdü. Tüm burjuva sözcüleri, ağız birliği içerisinde "demokrasinin ilkeleri çerçevesinde, doğal bir liderlik yarışından sonra MHP'nin yolunda ilerleyeceği" vb. hikayeleri anlattılar. Medyada, faşist guruhun "başbuğu" adaylarına özel bir yer ayrıldı.

Ancak tüm bu demagojiler, 18 Mayıs günü kongre salonunda boşa çıktı. Katiller sürüsüyle dolu salonda havada sandalyeler uçuşurken, o çok sevip yerlere göklere koyamadıkları tek hilal bayrakları atılan mermilerle delik-deşik oldu. MHP'liler üç hilal sembolü kürsülerini ise yine kendileri paramparça ettiler. Eski Ülkü Ocakları

Genel Başkanı Azmi Karamahmutoglu ve ekibi, kürsüyü işgal ederek, kongreyi tanımadıklarını açıkladı ve "illegallite" çağrısı yaptı. Sonunda genel kurul ertelendi. Ancak patırtı bitmedi. Bu kez MHP genel merkezi Tuğrul Türkeş taraftarları tarafından işgal edildi. vb. vb.

Bu it dalaşının gerekçesi elbetteki "başbuğu" seçimleriydi. Tuğrul Türkeş ve Devlet Bahçeli arasında yaşanan kamplaşma, çapulcu sürüsünü birbirine düşürmeye yetti.

Ortaya çıkan bu tablo, sermaye devletinin son dönem çabalarını tamamen boşa çıkarmış durumdadır. Öyle ki; genel kurul öncesi MHP bayraktarlığını kimseye kaptırmayan

Sabah gazetesi bile, ortaya çıkan çirkefi görmemezlikten gelememiş ve "MHP'nin büyük bir fırsatı teptiği"ni üzüntüyle yazmıştır.

Genel kurul salonunda yaşananlar, "ılımlı, demokrat MHP" hikayesinin sonu olmuştur. Salondan yükselen silah sesleri ve birbirine giren çapulcu çeteleri MHP'nin kanlı yüzünü sergilemeye yetmiştir. Zaten, '80 öncesi bir cinayet şebekesi olarak çalışan MHP'nin kanlı yüzünü iyi bilen işçi ve emekçi kitleler, ortaya çıkan bu durumla bir kez daha MHP'nin ne olduğunu gördüler.

Genel kurul aynı zamanda, MHP'nin bir ideoloji, doktrin partisi olduğu yalanını da iyice su yüzüne çıkarmış durumdadır. Yaşanan çatışmanın herhangi bir politik ayrışmadan değil, kemik kapma yarışından kaynaklandığını görmek zor değildir.

MHP, sermaye devletinin emeğe dönük yüzünü temsil etmektedir. İşçi ve emekçi kitlelere, Kürt halkına, devrimci ve komünistlere, kendine insanım diyen herkese karşı baskı ve terörün bizzat uygulayıcılarından biridir. Sermayenin MHP'yi şişirmesi boşuna değildir. Yükselen emekçi kitle mücadelesine dönük en önemli silahlarından biri MHP şahsında yönlendirecekleri faşist çetelerdir. O anlamda, MHP bir doktrin partisi değil, devlet partisidir. Sermaye devletinin saldırı politikalarının en has savunucusu ve uygulayıcısı durumundadır.

Bu genel kurul, bir kez daha sermaye devletinin ve faşist MHP çetelerinin gerçek yüzünü göstermiştir. MHP gibi bir devlet partisinin içerisinde, sermaye beslemesi faşist çetelerin bu it dalaşı, çürümüşlüğüne ve kokuşmanın boyutlarını göstermesi açısından önemlidir.

Sermayeye hizmet karşılığı alacakları yağlı kemigini paylaşım savaşına girişen bu faşistlerden, tüm suçlarının hesabını devrimle soracağız!

Sosyal Demokratlar Yeniden Yol Açmaya Çabalıyorlar

19 Mayıs Gençlik ve Spor Bayramı nedeniyle Zülfü Livaneli'nin Ankara'da verdiği konser sosyal demokratların laiklik gösterisine dönüştü. Daha çok alevi kitlesinin katıldığı konserde konuşan Çankaya Belediye Başkanı Doğan Taşdelen ve CHP Genel Başkanı Deniz Baykal solun iktidarının yakın olduğunu, "laik-demokratik" sistemin tek teminatının kendilerinin olduğunu söylediler. Şeriat karşıtlığı temelinde kışkırtılmış olan alevi kitlesi üzerinde bu konuşmalar önemli bir etki yarattı. CHP'nin geçmiş dönemin hesaplarını vermeden, yeniden kitlelerin karşısına demokrasi havarisi olarak çıkma cesareti göstermesini sağlayan bu ortam da, alevi kitlesi çaresizlik içinde yeniden CHP'ye sarılmak zorunda kaldığını da gösterdi. CHP, yeni dönemin hassasiyetlerini de kullanarak bütün politikalarını şeriat karşıtlığı temelinde inşa etti. Kendisini "laikliğin ve demokrasinin" savunucusu olarak gösterebilmesi ve inandırıcı olabilmesi için uygun olan her fırsatı değerlendireceğini de göstermiş oldu.

Konser için toplanan yüzbinlerce insan karşısında aşka gelen CHP'liler, bu kitle ile "iktidara yürüceklerini" müjdelediler. Sosyal demokrasinin yeniden diriltilmesi için, "Atatürk'ün partisinde yeniden birleşelim, şeriat isteyenler kaçar cesur olalım" çağrıları yaptılar. Türk-İş

başkanı B. Meral ve KESK genel başkanı S. Erdem'de sosyal demokratları bu konserde yalnız bırakmadılar. CHP'liler işçi ve emekçilerin mücadelesini de kendileri tarafından desteklediğini yüzleri kızarmadan söyleyebildiler. '77'nin 1 Mayıs şehitlerini, Sivas katliamı şehitlerini sahiplenebildiler. Bütün bunlardaki suç ortaklıklarının üzerini örtmeye çalıştılar. Livaneli'nin topladığı kitleyi kendi kitleleri gibi göstererek güç gösterisinde bulundular.

Bütün bu aldatmacanın altında yatan gerçek ise bambaşka idi. Kitle <https://trantey.org> protestolar yükseldi. Öğrenciler sloganlarıyla

CHP'nin yaratmaya çalıştığı reformist havayı dağıtmaya çalıştılar. "Çeteler mecliste öğrenciler hapiste!", "Zindanlar boşalsın, tutsaklara özgürlük!", "Tek yol devrim kurtuluş sosyalizm!" vb. sloganlar atıldı. Kitle katılımı fazla olmasa da bu sloganlar alkış aldı. Devrimci önderliğin eksiliği nedeniyle CHP'nin peşine takılmak zorunda kalan kitleler en çok "Faşizme karşı omuz omuza!" sloganı ile "Türkiye laiktir laik kalacak!" sloganlarını attılar.

Barış Partisi de konser alanında yerini almıştı. CHP, bu kitleyi denetleyemezse kendisinin hazırda beklediğini gösteriyordu. Veziroğlu'nun hacradığı milyarlar sayesinde konser parti minibüsleriyle, semtlerden insan taşıdılar. CHP görevlilerinin engelleme girişimlerine rağmen parti bayrakları ve pankartları açtılar. Kitlenin bunlara yanıtı "sol da birlik!" sloganı oldu.

Sadece Livaneli'nin konseri için alana gelenler, konserin CHP gösterisine dönüşmesiyle alanı terk ettiler. Livaneli'den coşkulu ve devrimci şarkılar bekleyen devrimci öğrenciler ise hayal kırıklığına uğradılar. Livaneli en ölgün ve yalın parçalarını söyledi. Buna rağmen ateş yakıp halay çekmeye başlayan kitlenin coşkusunu kıramadı. Konseri vaktinden önce bitiren CHP'liler, barış içinde dağılma çağrıları yapmayı da ihmal etmediler.

Sermayenin Yeni Saldırı Programı Sağlıkta Özelleştirme

Geçtiğimiz hafta içinde İstanbul, İzmir ve Ankara başta olmak üzere Tıp fakültesi öğrencileri, TTB üyeleri ve SES üyeleri bir dizi ortak eylemlilikler gerçekleştirdi. Bu eylemlerin amacı sermaye devletin "Sağlık reformu" adı altında yürütmeye çalıştığı sağlıkta özelleştirme programlarını protesto etmek ve engellemektir. 17 Mayıs günü Ankara, Hacettepe Üniversitesi'nden Sağlık Bakanlığı'na "Beyaz Yürüyüş" eylemi de merkezi olarak yapıldı. Sermaye devletin polisi bu eyleme vahşi bir şekilde saldırdı. Burjuva medya bile "doktorları da dövdüler" haberleri yapmak zorunda kaldı.

Eylemde "Çetelere değil, sağlığa bütçe", "Hastaneler halkındır, sermayenin değil", "Sağlık devletin yükü değil, görevidir", "Kamyon bekleme örgütlen", "Kışla değil, üniversite, ticarethane değil, hastane" pankartları açıldı. Hacettepe İ. Kampüsü'nden dışarı çıkmak ve Sağlık Bakanlığı'na yürümek isteyen kitleye polis saldırınca, "direniş var yılgınlık yok", "Beyaz yürüyüş engellenemez", "polis boş durma çeteleri yakala" sloganları eşliğinde direniş hattı oluşturulmaya çalışıldı. Panzer ve coplarla kitleye saldıran polise taşlarla karışık verildi. Yaşanan çatışmada ikisi ağır olmak üzere 5 eylemci yaralandı.

Sağlık emekçileri ve tıp öğrencileri sermaye devletin dayatmak istediği "paran kadar sağlık" anlamına gelen, sağlığın özelleştirilmesi girişimlerine kendi cephelerinden karşı koyacaklarının ilk işaretlerini verdiler. Çünkü biliyorlar ki; sağlığın özelleştirilmesi, "hastaları müşteri, hastaneleri de ticarethane haline getirecektir". Doktorlardan da sağlık hizmeti değil bu ticarethanenin daha fazla kar etmesi istenecektir. Kapitalist ekonominin en "kutsal" değerleri bile para ile alınıp satılır hale getirmesi "hekimlik etiğinin" de sonu olacaktır. İşte bu nedenle doktorlar mesleklerinin ticaret, bilgi ve yeteneklerinin kâr aracına dönüştürülmesine izin vermeyeceklerini haykırdılar. Sağlık hizmetinde, barbarlık kanunlarının hüküm sürdüğü, parası olana hizmet, olmayana ölüm yasasının hakim olduğu kapitalist sağlık sisteminin dışında çözümlerin olduğunu savundular.

IMF ve Dünya Bankası'nın dayatmalarına uygun olarak hazırlanan "sağlıkta reform yasası" önerisi meclis tarafından kabul edilirse, sağlıkta özelleştirilmenin önündeki yasal engeller de kaldırılmış olacak. IMF kapitalist ekonominin borç-faiz-kredi döngüsüne yeni borç-kredi musluklarının açılmasının özelleştirme saldırısının gidişatına göre belirleyeceğini açıklamıştı. Sermaye hükümeti de buna uygun olarak özelleştirme saldırılarına hız verdi.

Sermaye devleti uzunca bir süredir sağlıkta özelleştirilmenin alt yapısını döşüyordu. Yıllardır devlet ve SSK hastanelerine ödenek ayrılmadı. Sağlık Bakanlığı'nın bütçesi özel hastanelere peşkeş çekildi. Hastanelerde çekilen çileler hastane personelinin kusurları olarak gösterildi. Hastane baskınları ile

17 Mayıs günü Ankara Hacettepe'de yapılan eyleme, yaklaşık 10 Tıp Fakültesinden gelen 800-1000 kişilik kitle katıldı. "Parasız sağlık, parasız eğitim!", "Sermaye defol hastaneler halkındır!", "Hastaneler halkındır satılamaz!" sloganlarıyla hastan bahçesinde toplandı. Hasta ve hasta yakınları ilgi göstererek, alkışlarla desteklediler.

Eylem programı net olmamasına rağmen, burada Sağlık Bakanlığı'na yürüme kararı alındı. Üst kapıda polis barikatıyla karşılaşıldı. Kitle yürüyüş konusunda kararlılığa sahip durumdayken ve bunu sloganlarla dile getiriyorken, TTB temsilcisinin geri tutumu nedeniyle burada barikat zorlanmadı. Öyleki, TTB temsilcisi slogan atılmasını bile engellemeye çalışıyordu. Kitlenin ısrarı üzerine diğer kapıya yüründü. Daha güçlü bir polis barikatıyla karşılaşıldı. Oluşturulan heyet (TTB temsilcisi, TÖK temsilcileri ve SST temsilcileri) polisle görüştü. Polis eyleme kesinlikle izin vermeyeceğini söyledi. TTB temsilcisi barikatın zorlanmamasını ve biran önce orada basın açıklaması yapıp eylemin bitirilmesini istiyordu. Heyetin içindeki tartışmaların uzun sürmesi (sorun TTB temsilcisinden kaynaklanıyordu. Çünkü herkes barikatı zorlayıp, bakanlığı yürüme konusunda kararlıydı) kitlenin demoralize olmasına neden oldu. Sonunda barikatı zorlama kararı alındı. "Yılgınlık yok direniş var!" sloganıyla barikat zorlandı, ancak yarılanmadı. Kısa süren bir çatışma yaşandı. Polisin tüm saldırganlığına rağmen kitle dağılmadı.

Polis saldırısının ardından basın açıklaması yapıldı. Açıklama sonrası "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yılgınlık yok, direniş var!" sloganları kitle tarafından atıldı. Eylem; "Hastaneler halkındır kapatılamaz!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!" sloganları atılarak sona erdirildi.

Bu eylemde ve ön hazırlık süreçlerinde EMEP çevresinin özel bir etkinliği söz konusudur. Bu etkinlik, aynı zamanda bu sürecin asıl zayıflık alanını da oluşturmaktadır. EMEP'in geri, uzlaşmacı-pasif tavrı kitlenin kararlılığını geriye çekmiştir. Bu durumda, devrimcilerin sürece müdahalesiz kalmalarının da büyük etkisi bulunmaktadır. Devrimci güçler, alana dönük politikalarını, etkin bir kitle çalışmasıyla birleştiremedikleri oranda, reformizmin etkinliğini kırmak mümkün olmayacaktır.

sağlık hizmetlerinin yetersizliğinden şikayetçi olan kitlelere, "çözüm özelleştirmede" mesajları verilmeye çalışıldı. Çünkü sağlığın özelleştirilmesi girişimlerinin toplumsal bir tepkiyle karşılanacağını iyi biliyorlardı.

Yeni tasarıya göre, genel sağlık sigortası adı altında, yeni bir soygun gündeme gelecektir. Sağlık Finans Kurumu (SFK) adında yeni bir yapı oluşturacak ve şu anda herhangi bir sosyal güvencesi olmayan kişi ve ailelerin bu kuruma üye olmaları zorunluluğu getirilecektir. Aylık primin brüt asgari ücretin %25'i kadar olacağı söylenmektedir. Sermaye devleti primlerini ödeyemeyenlerin devlet tarafından sigortalananacağını açıklasa da, bu sadece zorunlu sağlık sigortası soygununu perdelemenin bir aracı olmaktan öteye gitmeyecektir. Primlerini tam olarak ödeyebilenlerin sağlık hizmetlerinden yararlanma hakkı olacaktır. Ödenemeyen primler için gecikme zammı öngörülmektedir. Toplanan para ile SFK, il sağlık müdürlüğü aracılığıyla özel sağlık merkezlerinden ve aile hekimlerinden üyeleri adına sağlık hizmeti satın alacak. 4 yıl içerisinde Emekli Sandığı, Bağ-Kur ve SSK'lılarında bu sisteme

dahil edilmesi planlanmaktadır. Türk Silahlı Kuvvetleri ise ayrıcalıklı olduklarından dolayı bu sisteme dahil edilmemişlerdir.

Bu sistemle pek çok sağlık personelinin işsiz kalması ve birbirleriyle rekabete zorlanması söz konusu olacaktır. İl sağlık müdürlüğünün tercihiyle iş alabilecek olan doktorlar, bütünüyle siyasal iktidara bağımlı hale getirileceklerdir. Sağlık hizmetlerinin atomize edilmesiyle, büyük maddi imkanlar gerektiren tıbbi araç ve gereçlerin eşitsiz dağılımı ve israfı ortaya çıkacaktır. Farklı bölge ve kentlerde yaşayan insanların sağlık hizmetlerine ulaşımı eşitsiz olarak gerçekleşecektir.

Topluma sağlıklı yaşam koşulları yaratamayan kapitalist sistem, bu sağlıksızlıktan da kâr elde etmenin arayışı içindedir. Tıp bilimi pek çok koruyucu önlem geliştirmiş ve pek çok hastalığın daha ortaya çıkmadan önlenmek mümkün hale gelmiştir. Ama bu durumda kârları azalacak olan ilaç tekelleri ve kapitalist ekonominin kâr hırsı koruyucu sağlık uygulamalarının yaygınlaşmasını engellemektedirler. İlk kez tıp biliminin geliştirdiği bu şekilde uygulanabilen koruyucu sağlık

hizmetleri sayesinde pek çok hastalığın kökü kazınmış ve ölüm oranları ile ortalama yaşam süreleri uzatılabilmiştir. Bu sayede hem sağlık hizmetlerinin toplumun tüm kesimlerine eşit ve parasız olarak verilmesi hemde sağlıklı bir yaşamın alt yapısı sağlanmıştır.

Kapitalist sistemle, sosyalist sistemin sağlık politikası arasındaki en önemli ayırım da buradadır. Kapitalizm insanlığın hastalanmasını önlemeye çalışmak bir yana her türlü hastalığın oluşacağı bir ortam hazırlamaktadır. Özellikle işçi ve emekçilerin yaşam koşulları, beslenme, barınma ve çalışma koşulları her türlü hastalığa davetiye çıkarır niteliktedir. Üstelik hastalık ortaya çıktıktan sonra bile bunu tedavi etmek için gerekli olanaklar yalnızca para ile satın alınabilmektedir. İşçi ve emekçiler bu olanaklara ya hiç ulaşamamakta ya da sadece yasak savma niteliğindeki SSK ve devlet hastanelerinde geçici tedavilerle yetinmek zorunda kalmaktadır. Sosyalist sistemde ise esas olan hastalığın ortaya çıkmasını önlemektir. Eğer ortaya çıkarsa da hastaların eşit ve parasız olan sağlık hizmetlerinden anında yararlanması sağlanmıştır. İşyerlerinde ve semtlerde ki sağlık merkezleri herkese açık ve ücretsiz sağlık hizmeti vermiştir. Sosyalist sistemlerin yıkılması ve kapitalizme doğru yol alış sürecinden sonra sosyalizmin bu temel kazanımları birer birer emekçilerin elinden alınmış ve kapitalizmin barbarlık yasalarının hüküm sürdüğü sağlık sistemine geçilmiştir. Kuşkusuz sosyalist sistemin sağladığı bu avantajları yaşamış olan işçi ve emekçiler kapitalist barbarlık sistemi ile sosyalist sistem arasındaki karşılaştırmayı yapmakta ve eski sistemi bütün yetersizliklerine rağmen özlemekte-dirler.

Sağlık sistemindeki özelleştirme girişimleri, diğer alanlarda olduğu gibi kapitalist ekonominin krizin faturasının işçi ve emekçilere yıkılması çabalarının bir ürünüdür. İşçi ve emekçiler ile sağlık çalışanları bu bütünlüğü gözetken bir mücadele hattı oluşturmak zorundadırlar. Genel özelleştirme saldırısının acı sonuçları, işsizlik, sefalet ücretleri, uzun ve kötü çalışma koşulları, sendikasılaştırma vb. olarak ortaya çıktı. Ancak işçi ve emekçi cephesinden anlamlı bir karşı koyuş olmadığı için sermaye sınıfı sağlıkta da özelleştirme saldırısına cesaret edebiliyor. Bu teslimiyet ruh haline son vermek ve dişe diş bir mücadele hattı örebilmek için sağlık emekçilerinin işçi sınıfının tüm kesimlerini de kapsayan bir mücadele ve eylem programı oluşturmaları gerekiyor. Sermaye sınıfının oluşturmaya çalıştığı alan farklılaşması tuzağına düşmemek gerekiyor. Çünkü bütün alanlara saldıran aynı sınıftır. Ve saldırıya uğrayanlar işçi ve emekçilerdir. Bu bilinçle özelleştirme saldırılarına karşı tek yumruk, tek barikat olmalıyız.

**Kahrolsun sermaye diktatörlüğü!
Yaşasın sosyalizm!**

Sosyal Güvenlikte Şili Modeli

Sermaye, yapısal krizin yükünü işçi ve emekçilere yükleyebilmek için saldırılarını çok çeşitli boyutlarda sürdürüyor. Sendikasılaştırma sürekli bir uygulama haline getirilirken, özelleştirme, taşeronlaştırma, esnek üretim, kalite çemberleri devreye sokuluyor. Eşel-mobil ise işçi sınıfını kendi içinde bölerek dayatılıyor ve kabul ettiriliyor. Bütün bunları başarılmasında burjuvaziye kuşkusuz en büyük destek sendika ağalarından geliyor. Örneğin; sınıfa yapılan bu pervasız saldırılara karşı genel grev örgütlemeyi aklının ucundan bile geçirmeyen Rıdvan Budak, gerekirse şeriatçı tehlikeye karşı genel grev ilan edeceklerini açıklıyor. MGK'nın direktifleriyle, hayali olarak yaratılan şeriatçılık ikilemiyle işçilerin bilinci bulandırılmak, mücadelenin yönü saptırılmak isteniyor. Sözde işçi sınıfının temsilciliğine soyunan Rıdvan BUDAK'ın, Bayram MERAL'in ve diğer sendika ağalarının bu ve benzeri tutumları çok anlaşıldır. Hiç bir insan beslendiği çanağa tükürmez. Bunlar burjuvaziye kopmaz bağlarla bağlanmıştır.

Kapitalist sistemin çürümüş ve insanlıktan çıkmış sınıfını oluşturan burjuvazi, işçilerin ürettiği artı değere vekana doymuyor. İşçilere en küçük sosyal güvenlik hakları bile çok görülüyor. İnsanlar SSK hastanelerinin kapılarında ilgisizlikten ölüme terk ediliyor. Üstüne üstlük, bunun bile "Türk insanını atalet ve tembelleğe ittiği" TÜSİAD tarafından dile getirilebiliyor. Tabi ki hemen arkasından da yeni bir sosyal güvenlik paketi (sosyal güvenliğin yok edilmesi paketi) arayışlarına giriliyor. Bunun için de faşist diktatör Pinochet döneminin çalışma bakanı Jose Pinera Türkiye'ye çağırılıyor. "Siz Şili'de, ortada sosyal güvenlik diye bir şey bırakmayan paketi nasıl uygulamaya geçirdiniz" diye soruluyor. Hemen arkasından burjuva basında Pinera'nın sosyal güvenlik paketinin anlaşılmadığını, aslında işçiler içinde ne kadar iyi olduğu üzerine övgüler diziliyor. Paketi kabullenmeyenler de hemen bir şey anlamamakla itham ediliyor. Öyle ya ortaya konan bir şeyi anlayabilmek sadece burjuva yazarlarına özgü olsa gerek. TÜSİAD'ın Pinera'dan da aldığı teziyle hazırlattığı sosyal güvenlik paketinde, emeklilik yaşının yükseltilmesi, "kara delik" olarak tanımlanan SSK açığının kapatılması, dövizle emeklilik ve SSK'nın özelleştirilmesine ilişkin çalışmaların yer aldığı tahmin ediliyor.

Alacakları tepkiyi hesaplayarak başlangıçta, sosyal güvenlik Şili modelini kabul etmez görünen Rıdvan Budak, Bayram Meral, Salim Uslu gibi sendika ağaları, Şili sendikacıları nasıl modeli kullandıysa, bunlarda zamanla Şili modelinden bile daha kötü bir sosyal güvenlik paketini gönül rahatlığıyla imzalayacaklardır.

İşçi sınıfı şunu çok iyi bilmelidir ki; burjuvaziyle tarihinin hiç bir döneminde uzlaşma ve barış içinde olunmamıştır ve olunmaz da. Burjuvazinin ve sendika ağalarının, işçi sınıfının durumunu iyileştireceği beklentisi, iflah olmaz bir hayalciliktir. Kan ve can bedeli elde ettiğimiz hakların bir çırpıda elimizden alınmasını istemiyorsak, bizi saran zincirlerden en yakını olan sendika bürokrasisini yok ederek işe başlamalıyız.

Tüm Maliye Sen Ankara Şb. Bşk. Ali Güncan ile kamu çalışanlarının sendikal mücadelesi ve KESK üzerine;

"Sendikal kararlar işyerlerinde şekillenmeli..."

Kızıl Bayrak:'90'lı yıllarda doğan ve '94'lerde doruğa ulaşan sendikal hak mücadelenizde bir gerileme görüldü. KESK'in mücadele birliğini pekiştirmesi gerekirdi. Oysa tersine eski birliğinizden bile eser kalmadı. Hareketteki bu düşme ve yükselmeyi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ali Güncan: Sorunuza

KESK'in örgütlenme tarzındaki eksiklikleri açarak cevap vermeye başlamak istiyorum.

Konfederasyon kamu emekçileri açısından zorunlu bir ihtiyaçtı. Ama örgütlenme tarzından dolayı, örgütsel sorunlarımızın bir kısmını çözmek bir yana sorunlarımızı, geriliklerimizi merkezileştirdi-kronikleştirdi. Konfederasyon böylelikle sendika yönetimlerinin görevlerini yerine getirmemelerinin, sorumluluktan, mücadeleden kaçan yanlarının mazereti olmaya başladı. Bunun yanında kamu emekçilerinin örgütsel-siyasal tüm sorunlarını merkezileştirmek, sorunlara ve çözümlerine ilişkin tavırları da merkezileştirdi. Bu yöntem gerilemenin temel nedenlerinden biri olmuştur. Örgütsel tavırlarımızda yaşanan merkezcilik, kamu emekçilerinin süreçten uzaklaşmasına neden olmakla birlikte sendikal mücadelemiz hakkındaki kararlarda KESK, MYK ve GYK'nın belirleyiciliğine yol açtı. Sendikal kararların işyerlerinde başlayarak şekillenmesi gerekirken ve geçmişte nispeten böyle iken, mevcut karar alma ve uygulama tarzı tam tersi halde gerçekleşmektedir. Kısacası artık karar alma sürecinde siyasal tekelleşme söz konusudur.

Sorunlarda böylesine merkezileşme yaşanmasına rağmen, sorunları algılamada ve aşmada programlı bir merkezileşme yok. Bu noktada herkesin adresi şubeler ve işyerleri oluyor. Soruna bu haliyle bakalım: Kamu emekçilerinin örgütsel iradesi merkezileşmesine rağmen, çözüm gücü ve aracı olarak alt organların ifade edilmesi eksikliğinin örgütsel yanısıdır. Diğer yandan önemli bir sorun ise, mücadelemizin ana hatlarından birini oluşturan siyasal taleplerimiz konusunda

izlenen pratiğin dar-grupçu olması ve kamu emekçilerini siyasallaştırmaya yönelik olmamasıdır. Son 1 Mayıs ve 13 Nisan mitinginde görüldüğü üzere kısır ve emekçilerin sürecine aykırı tarzda alınan kararlar emekçiler alana dökülüyor. Bu yaklaşımı kamu emekçileri olarak genel taleplerimizden, Kürt sorununun çözümüne katkımızdan, dönemsel olarak öne çıkan toplumsal sorunların dindirilmesine kadar tüm siyasal taleplerimizin önünü tıkamaktadır.

Kızıl Bayrak: Hareketin başladığı dönemde, grevli-toplu sözleşmeli sendikanın iki temel şiarınız vardı. "Ücretli Kölelik Düzenine Son" ve "İşçi Memur Elele Genel Gereve" neden terkedildi bu şiarlar? Hedefe ulaşıldı da artık anlamını mı yitirdi?

Ali Güncan: Bu sorunuzun cevabını ilk sorunuza verdiğim cevapla kısmen ortaya koyduğumu düşünüyorum. Şiarlarımız slogan olarak varlığını sürdürmektedir. İlk soruda bahsettiğim programsız-pragmatist sendikacılığın doğal sonucu olarak tüm siyasal şiarlarımızın gerilediği açıktır. Eğer sendika kadroları, yöneticileri (mevcut gerekçelere rağmen) sınıfsal müdahaleden yana iseler, işçi sınıfı ile daha yakın ve zorunlu olarak birleşik mücadeleyi hedeflemeleri gerekiyor. Ancak programsızlığın getirdiği günübirlik politikalar ile grupçuluğun şekillendiği çıkarıcılık sendikal mücadeleye damgasını vurduğu gibi bir yandan hedefsizliği ve 5 Ocak Türk-İş mitinginde görüldüğü gibi sahteliği yaratıyor.

Her iki sorunuza da verilmesi gereken bir cevapta, sendikal mücadele ve hedeflerde yaşanan gerilemenin nedenlerinden birinin de sendikal önderlik iddiasında olanların sendikal mücadeleyi siyasal partilerin peşine takan yaklaşımı olduğudur. Siyasal partilerin politikalarını kamu emekçileri sendikasının sırtına yükleme faydacılığı son dönemde kamu emekçileri hareketinde yaşanan uyusuk-geri ve

GİNTEM Direnişi Ankara'ya Taşınıyor

GİNTEM işçisi, bir ayı aşkın zamandır sürdürdükleri direnişi Ankara'ya taşımaya hazırlanıyor. 20 Mayıs tarihinde yapılan basın açıklaması ile kumuoyuna bir kez daha duyurulan Ankara yolculuğu konusunda Nakliyat-İş, "Bursa'daki alanları tükettiğimizde, direnişi gerekirse Ankara'ya taşıyoruz" diyordu.

Bu hafta sonu (24 veya 25 Mayıs) başlatılacak olan Ankara süreci konusunda sendikanın görüşü özetle şöyle: "GİNTEM'de siyasi bir karar vermeli, yerel yöneticilerin çözüme yanaşmadığı noktada, biz de direnişi Ankara'ya siyasetin merkezine taşıyoruz."

"Bursa'daki alanlar" dan kastedilen kuşkusuz tek başına işverenle görüşmek değil. Bu da olayın bir cephesi olmakla birlikte, asıl olarak güçlü bir sınıf dayanışmasıydı. Bu, hem işvereni hem belediyeleri zorlayacak en büyük olanaktı. Bu nedenle baştan beri bu olanak zorlandı. Sendikalara, DKÖ'lere, sol "siyasi partilere defalarca çağrılar yapıldı, çağrılara ne yazık ki, küçük maddi destekler dışında anlamlı bir yanıt gelmedi. Yardımın sadece bu kadarına yanaşan kurum sayısı "Bursa'nın olanakları" gözönüne alındığında komik denecek düzeydedir.

Yani, aslında Bursa'nın alanakları tükenmiş falan değil. Tüketmek için kullanmak gerekiyor. Oysa burada olanaklar, yani sınıf dinamiği, hiç harekete geçirilmedi. Sınıf diye bir derdi bulunmayanlar, zaten çağrılara yanıt bile vermemişlerdi. Ama duyarlılık gösterip çağrıya yanıt veren kurumlar açısından bakıldığında da ciddi sorunlar bulunduğu açıktır. Duyarlılık gözönüne alınırsa sorunun, niyetlerin dışında olduğu görülecektir. Sorunun temeli sınıf mücadelesine bakış açısı, talı olarak da dış etkenler v.b.dir.

Sonuçta, öncü işçinin büyük kesimini ve bu arada "ilerici" şube yönetimlerini kesen bir eksen almayı bir sınıfa (dolayısıyla kendine) güvensizlik doğuruyor. Bu ruh hali ise, doğal olarak harekete geçmeyi engelliyor.

Kısaca GİNTEM hiç de tüketilmiş olanakları ardında bırakarak düşmüyor Ankara yollarına. Yani henüz Bursa işçisi açısından iş istenmiş değil. Halen GİNTEM direnişinden yararlanmak, ona destek vermek/destek olmak olanaklı. Başta BUSKİ'nin özelleştirilmesi olmak üzere çeşitli saldırılara karşı bir mücadele örgütlemenin bir basamağı olarak kullanılabilir burada yaratılacak sınıf dayanışması.

BUSKİ'de ve Bursa Belediyesi'nin diğer birimlerindeki öncü/devrimci çalışanlar, GİNTEM direnişine ve sınıf mücadelesine bu perspektifle yaklaşmalı ve "öncü"lüğün gereklerini yerine getirmek üzere harekete geçmelidirler. Bugün örgütlenecek, GİNTEM direnişine destek komitesi, yarın özelleştirme-taşeronlaştırma-örgütsüzleştirme saldırılarına karşı mücadelenin de dayanakları olacaktır.

**Yaşasın Sınıf Dayanışması!
Yaşasın GİNTEM Direnişi!**

Bursa/ Kızıl Bayrak

Eskişehir'de Öğrenci Gençlik Hareketi

Eskişehir Anadolu ve Osmangazi Üniversiteleri'nde eğitim gören 40 bin civarında öğrenci bulunmaktadır. 18 yıllık geçmişe sahip olan Anadolu Üniversitesi öğrenci gençliğin ana gövdesini oluşturmaktadır. Yeni kurulan üniversitelerden birisi olan Osmangazi Üniversitesi ise, gerek dağınık yapılanması, gerekse yetersizlikleri nedeniyle ikinci plandadır. Anadolu Üniversitesi kurumları, vakıfları ve işletmeleriyle tam teşekküllü bir ticarethane durumundadır.

Puanların düşük, kontenjanların yüksek olması nedeniyle daha düşük puan alan öğrencilerin çoğunlukla son tercih olarak geldikleri bir üniversitedir Anadolu Üniversitesi. Her yıl binlerce diplomalı işsiz mezun vermektedir. Bir sınıfta 400 kişiyle ders görülür. 400 kişi mezun olur. 10 kişi iş bulur. 390 kişi diplomalı işsizdir.

Öğrencilerin hemen hepsi amca yardımı, dayı torpilinden medet umularak, boyun bükülerek iş bulma beklentisi içerisinde. Gerçi bugün torpille iş bulmakta oldukça zorlaşmıştır. Kapitalizm, işsizlik sorununu çözmek bir yana, her geçen gün işsizler ordusunun sınırlarını genişletmektedir. Öğrenciler, düzen içi beklentilerinin de etkisiyle, iş bulabilmek için yarış halindedirler. LES (lisans üstü eğitim) başvuru oranı %100'lere yaklaşmıştır. Sınavı kazanacaklar oranı ise %5'i geçmeyecektir. Sınava giriş parası 2.500.000 TL.'dir. LES iş bulma yarışında bir adım öne geçme kulvarı olarak gösterilir. Düzen içi beklentilerle bireysel kurtuluş arayışları bütün yaşama yön vermektedir. LES sınavı, hem bu arayışa verilen sahte bir yanıt hem de iyi bir para kazanma mekanizmasıdır.

ÖSYM sınavlarında düşük puan alan öğrenciler çoğunlukla; kolej, özel okul vb. yüzü görmeyen, derşane, özel ders, özel kurs vb. için parası olmayan, kısacası eğitimde fırsat eşitsizliğini en yakıcı yaşayan emekçi kökenli öğrencilerdir. Ailenin ve çevrenin baskıları ve beklentilerine cevap vermek veya bu baskı ve beklentilerden kurtulmak amacıyla "Bir üniversiteye gireyim de kurtulayım", "Hiç yoktan iyidir", "Belki iyi bir iş girerim" mantığıyla A.Ü. son tercihtir.

"Belki iyi bir iş bulurum" mantığı, sistemin bize sürekli pompaladığı boş vaatlerin yankısıdır. Aslında gerek ÖSYM sınavları, gerekse üniversite eğitiminin kendisi sistemin kendini yeniden ürettiği mekanizmalardır. Kapitalist eğitim sisteminin bizim beklentilerimize ve ihtiyaçlarımıza yanıt vermesini beklemek aslında en büyük hayalciliktir. "Belki"ler, "ya olursa"lar ya bu hayalcilik ürünüdür, ya da sistemin dayattığı sorunlar karşısında çaresizliğin. Ancak sorunun çözümü hiçbir zaman için kaçış değildir. Sorunlar üzerinden atlanarak, görmemezlikten gelinerek çözülemez. "Belki"lerin, "ya olursa"ların da olabilirliği vardır. Diyelimki sınavı

kazandınız, üniversiteye girdiniz. Hatta mezun olup iş buldunuz. Bir çok öğrenci belki o zaman sorunun bu yolla çözülemeyeceğini, tersine üstünün örtüldüğünü görecektir. İnsan toplumsal bir varlıktır. Bireyin kurtuluşu toplumun kurtuluşu ile varolacaktır!

İdare-Polis-Sivil Faşist Üçgeni

İdare-polis-sivil faşist çeteler. Bu üçü üniversitelerde yaşadığımız ablukanın güncel görünümünü oluştururlar. Sermaye devletinin, öğrenci gençliğe dönük politikaları, bu üçünün eliyle ve işbirliği içerisinde uygulanır.

Şu anda idare direkt olarak öğrenci ile karşı karşıya gelmeyi pek tercih etmemekte, üstlendiği görevini daha sinsi politikalarla yerine getirmektedir. Faşist güçlere karşı alabildiğine taviz vererek, polisle direkt işbirliği içerisinde öğrenci hareketinin önünü kesmeye çalışmaktadır.

Eskişehir genelinde ve üniversite özelinde, siyasal polisin tam bir hakimiyeti ve moral üstünlüğü vardır. Eylemleri başlamadan yoketmek, devrimcileri kitlelerden yalıtarak, psikolojik taciz ve tahriklerle engellemek amacındadır. Ve devrimciler tarafından anlamlı bir karşı koyuş, direniş gerçekleşmediği sürece de bunu başarmaktadır. Örneğin ışık söndürme eylemini üniversiteye taşımak amacıyla rektörlük önünde yapılması planlanan eylem polisin menavralarıyla engellemiştir. Kimlik kontrolünün olmadığı Anadolu Üniversitesi'nde bütün kapılar sivil ve resmi polislerce tutularak, Osmangazi Üniversitesi öğrencileri dahil dışarıdan gelmek isteyen bütün insanlar engellenmiştir. Bununla da yetinmeyerek kampüs içerisindeki fakültelerin ve kantinlerin kapıları tutularak tam bir sıkıyönetim uygulanmıştır. Kitleler olarak yapılmadan korkulan eylem engellenmiş, kantinlerde 20-30'şar kişilik gruplarla yapılmaya çalışılsa da eylem başarısızlığa uğramıştır. Polisin bu tavrına karşı militan bir inisiyatif konulamamış, polisin müdahalesiyle tersine çevrilememiştir. Oysa öğrenci

gençlik hareketinin militan tutumlarla yaratılacak bu tür dönüm noktalarına şiddetle ihtiyacı vardır.

Üçgenin diğer ayağını oluşturan faşist saldırılar ise öğrenci gençlik hareketi üzerinde esas tahribatı yaratmaktadır. Geçmiş yıllar da, seçilmiş ve öne çıkmış devrimci öğrenciler üzerine yoğunlaşan saldırılarla karşımıza çıkıyorlardı. Son dönemde ise karşılarında bir güç bulamadıkları oranda daha da azgınlaşarak, ayırım yapmaksızın muhalif her gruba saldırmaktadırlar. Örneğin, Türkeş'in öldüğü hafta içerisinde 5 demokrat öğrenci faşistler tarafından saldırıya uğradılar. Bugüne kadar bu saldırılara karşı yapılan tek eylemler, basın açıklaması ve protestonun ilerisine gidememiştir. "Benim çevrem geniş, bana saldıramazlar." ya da "Şimdilik faşist güçlerle karşı karşıya gelmeyelim" zihniyetiyle yaratılan boşluk, yoğunlaşan faşist terörü beraberinde getirmiştir.

Faşist güçler kitlelerin ve kitle mücadelesinin önündeki en büyük setlerden birisidir. Bu setler yıkılmadığı sürece kitle mücadelesinde ilerleme kaydetmek de mümkün olmayacaktır.

Devrimci Gençlik Grupları

'90'lı yıllarda tek bir yapının 100 kişiyle eylem yapabildiği Anadolu Üniversitesi'nde, geline nokta devrimci ve Kürt yurtsever gruplar bütün kitle ilişkileriyle bir kaç yüz kişiyi aşmayan bir çevreyi oluşturmaktadır. Devrimci gençlik gruplarının en temel sorunu kentte ve üniversitede bir gelenek yaratamamış, politik-örgütsel faaliyete süreklilik kazandıramamış olmasıdır. Az sayıda devrimci gençlik kadrosu bile geçmiş dönemlerde sürecin seyrini etkileyebilmiştir. Ama bu kadrolar okul bitince ya da başka nedenlerle alandan uzaklaşınca, politikaların ve çalışmanın sürekliliği sağlanamadığı oranda hareketin seyri tersine dönebilmiştir.

İdarenin ve faşist güçlerin yurtda uyguladıkları baskılar göğüslenemeyince devrimciler tarafından terk edilen bu mekanlar, en geniş öğrenci kesimlerini gerici, şoven güçlerin egemenliğine bırakılmıştır. Yurtdan ayrılan devrimci öğrenciler evlere çıkarak geniş kitlelerden uzaklaşmışlardır.

Devrimciler arası kısır tartışmalar, yapay ayrımlar ve grupçu yaklaşımlar güç ve eylem birlikteliklerinin önünü tıkamıştır. Tek tek gruplar devrimci bir kitle çalışması yerine bireysel ilişki sayısını artırma yolunu tercih etmişlerdir. Bu ilişkiler de mücadelenin içinden çıkan unsurlar üzerinden değil genellikle akrabalık, memleket vb. bağlar üzerinden kurulmuştur. Daha açık bir ifade ile, devrimciler okulda kitle çalışması yürütmek yerine kendi grup varlıklarına üç-beş kişi

Devrimcilerle kitleler arasındaki

kopuş, devrimciler şahsında kitle dışı, mekanik, kantin ve cafelere hapsolmuş "takvim devrimciliğini", kitleler şahsında da devrimcilere güvensizliği ve anti-patiji doğurmuştur. Bunun sonucu olarak, devrimci gençlik gruplarında alana dönük devrimci misyon ve iddia büyük ölçüde zayıflamış durumdadır.

Öne Çıkan Görevler

Bir; '96-'97 döneminde geçen yıllara nazaran devrimci gruplar şahsında bir canlanma söz konusudur. Dönem başında dernek girişimi, ardından anti-faşist mücadele birliği ve son olarak da EÖP (Eskişehir Öğrenci Platformu) çatısı altında birleşik bir çalışma yürütme arayışı içerisine girilmiştir. Ne varki bu girişimlerden bugüne kadar bir sonuç alınamamıştır. Yukarıda saydığımız zaaf ve zayıflıklar birlikte hareket etme eğilimini zorlayan bir etkidir. Bugün yüzünü kitlelere, kitle içinde siyasal çalışmaya dönük tarzda konumlanmak, örgütlemek görevi öne çıkmaktadır.

İki; Polis baskısı ve saldırıları karşısında devrimci gençlik gruplarının inisiyatifi ve moral üstünlüğü yeniden ele geçirmesi gerekmektedir. Bu ise militan bir çıkışa ve devrimci-direnici bir pratiği yeniden var etmekle mümkündür. Yenilgici, savunmacı, pasif bir konumdan kurtulmak gençlik hareketinin olduğu kadar, devrimci gençlik gruplarının geleceği açısından da tayin edici bir önemdedir.

Üç; Gençlik çalışmasının akademik-demokratik-kültürel etkinlikler yönü ile siyasal yönü birbirinin karşısına konulmamalıdır. Bununla birlikte kitle içinde siyasal çalışmanın gençlik hareketini ileriye çekme, devrimcileştirmede tayin edici önemi kavranmalıdır. Eskişehir'deki öğrenci gençlik kitesinin önemli bir kesiminin emekçi sınıf kökenli oluşları devrimci müdahaleye açıklığın nesnel bir zemindir. Ama mevcut düzeni bir bütün olarak karşısına alan devrimci siyasal çalışmaya örgütlenmediği koşullarda bu potansiyeli sadece akademik-kültürel etkinliklerle harekete geçirmek mümkün olmayacaktır.

Dört; Faşist örgütlenme ve saldırılar yarın gençlik hareketinin gelişme seyrine bağlı olarak daha da boyutlanacaktır. Eğer kitle içinde etkin bir devrimci çalışma örgütlenmezse bu saldırıların önünü kesmek bir yana, faşistlerin baskı ve demagoji ile alana dönük tam bir hakimiyet kurması bile engellenemez. Kitle içinde devrimci siyasal çalışma faşizme karşı mücadele açısından da bir kat daha önem kazanmaktadır. Faşizme karşı mücadele, faşist hareketin sermaye ile olan bağlarını gözardı etmeden yürütülmelidir. Faşist çetelere karşı bugünden militan bir çizgi izlenmesi zorunludur. Ancak bu çizgiyi tamamlayacak olan kitle çalışması olacaktır.

Anadolu Üniversitesi'nde Kültür Sanat Topluluğu Deneyimi

Anadolu Üniversitesi İktisadi İdari Bilimler Fakültesi'nde bu yıl 1. sınıftaki duyarlı öğrenciler tarafından KST (kültür-sanat topluluğu) kuruldu.

KST'nin ilk şekillenışı EMEP ve çevre ilişkileri ile ev toplantılarında başladı. Yaygınlaşarak fakülte ve sınıflarda toplantılara taşındı. İlk toplantılar yaklaşık 80 kişilik bir katılımı gerçekleştirdi. Geline aşamada bu sayı gittikçe düştü. Bunun nedenleri varolan politikaların kısırlılığıydı.

KST; fotoğrafçılık, tiyatro, müzik, şiir ve araştırma topluluğu şeklinde alt gruplara ayrıldı. Mart başından itibaren her grup toplantılar gerçekleştirerek kendi çalışma yöntemlerini belirledi. Araştırma ve müzik topluluğu hariç diğer topluluklar çalışma sistematizasyonu oluşturdu. Bu gruplar dekanlıktan gönderilen yardımcı insanların denetim ve çalışmalarıyla faaliyetlerine başladı. Fakültenin müzik topluluğuna yer vermemesi üzerine (halen) evlerde sürdürülüyor. Araştırma topluluğunda ise çalışma yöntemindeki belirsizlik ve topluluğa bakış açısında tam bir netlik sağlanamadığı için 5 aylık süre boyunca kısır tartışmalardan öteye gidilemedi.

Gerekli yasal ve idari işlemlerin yapılması için grup içerisinde görev dağılımı yapıldı. Öncelikle her grup kendi arasında 2 kişilik temsilci seçti. Temsilciler toplantısında bir tüzük çıkarıldı. Bu tüzük genelde klüp veya bu tür oluşumlarda dekanlığın istediği tarzda oluşturuluyordu. Formalite icabı diyerek tartışmaya açılmadı.

Tüm bu gelişmelerdeki belirsizlikler insanları eleştiri yapmaya zorluyordu. Yapılan eleştirilerde öne sürülen 2 düşünce tarzı vardı; Birincisi, bir perspektif oluşturmak, ikincisi de iç hukukun oluşturulması idi. Yalnız bu önerilere yanaşmayan EMEP'liler diğer insanları da etkileyerek tartışma platformunun oluşturulmasına anti propoganda yaparak engel teşkil ettiler. Kitlelere ulaşmanın önünü de diğer fakültelerden gelecek insanlara toplulukların kapılarını kapatmakla kesmiş oldular.

Bununla birlikte diğer politik grupların (Koordinasyon ve Dev-Genç) bu gelişmelere karşı ilk tepkileri eleştirel bakıştan öteye gitmedi. Hatta ortak tavır almada fikir birliği sağlandıysa da bir sonraki toplantılarda birer manevra ile EMEP'in politikalarının gerisine düştüler. Eleştirilerde sunulan düşünceler geri plana atılırken bir muğlaklığın üzerine yapı inşa edilmeye başlandı.

Yapılacak çalışmaların hangi zemin üzerinde gerçekleşeceği ve hangi amaca hizmet edeceği belirsizlik halindeyken, öğrencilerin üretecekleri değerlere yabancılaşması da kaçınılmazdır.

Açıktır ki; öğrencilerin politikleştirilmesi böyle bir zeminde gerçekleşmeyecektir. Çünkü böyle bir dinamik potansiyeli harekete geçirecek devrimci politikalar öğrencilerin önüne sunulmuyor. Tam tersi "insanları ürkütmeyle" mantığı çerçevesinde politikalar oluşturuluyor. Bu mantık sonucu yaklaşık 5 ay gibi bir süre içerisinde hiçbir ilerleme sağlanamadı.

Üniversitelerde kültürel-sanatsal ve düşünsel etkinlikleri gerçekleştirmek amacıyla kurulan KST ve bunun gibi yapılanmaların hangi ihtiyacın ürünü olarak doğduklarını anlamak için geçmiş değerdendirmemiz gerekiyor.

12 Eylül rejiminin saldırgan politikalarının öğrenci hareketi üzerinde ki tahribatı büyük ölçüde gözler önündedir. YÖK sistemiyle birlikte gerici müfradatın öğrenci gençlik üzerindeki basıncı depolitizasyona yol açmış; kendi sorunlarına, çevresine ve topluma karşı duyarsız bir nesil yaratılmıştır.

Sistemin gençlik üzerindeki terörü ve ideolojik saldırısının devrimci önderlik boşluğu ile birleştiği ortamda, gençliğin kendiliğinden/tepkisel muhalefetinin ürettiği bir örgüt biçimi olarak otonom örgütlenmeler ortaya çıkmıştır.

KST'de bu nesnel koşullar içinde biçim kazanan otonom bir yapılanma sayılabilir. Amacı kültürel-sanatsal ve düşünsel anlamda bireylerin kendilerini geliştirmesi çerçevesinde tanımlanıyorsa da niteliksel olarak amaçsız, muğlak bir içeriğe sahiptir. Öyle ki çalışmanın başını çeken unsurlar şahsında bile sanatın toplum içerisindeki konumu, sanatın devrimci yönü hakkında perspektifsizlik ve net bir duruştan yoksunluk söz konusudur.

KST içerisinde yer alan politik grupların kitleyi politikleştirme kaygısı gütmekten dar-grupcu mantıkla kendi çevrelerine kadro kazanma niyetleri temel politika durumundadır.

KST gibi yapılanmaların, idarenin denetimi altında düzen içi oyalayıcı bir işlev kazanmaktan kurtulabilmesi ve daha da önemlisi kendi alanından kitlelerin devrimcileşmesine katkı sunabilmesi için, öncelikle devrimci bir politik odağın varedilmesi gerekir. Bu tabi ki kültürel etkinlikler ve otonom yapılanmalar üzerinden başarılamaz. Ama yönetimin icazeti altında kültürel etkinliklerin gençlik kitlelerine dönük çalışmada devrimci bir politik çalışmanın yerine ikame edilmeye çalışıldığı koşullarda bu anlayış ve eğilimlerin eleştirisini yapmak, bu tür otonom grupları reformist değil devrimci bir etkinliğin unsuru haline getirmeye çalışmak da bizim görevimiz olacaktır.

11. Geleneksel İTÜ Şenliği Etkinlikleri Başladı

29 Mayıs'a kadar sürecek olan Geleneksel İTÜ Şenliği 14'ünde çadırların kurulmasıyla başladı. Hemen hemen her gece bir etkinliğin gerçekleşeceği kamp "1978'de faşistler tarafından katledilen, bir dönem İTÜ rektörlüğü yapmış Ord. Prof. Bedri Fakioğlu'na ıhtif edilmiştir. 28-29'unda müzik gruplarının vereceği konserlerle şenlik noktalanacaktır.

Herşeyden önce değinilmesi gereken şenliğin şiarıdır. Bu yıl şenlikte tutsak öğrencilerle dayanışma hedeflenmiş ve "Öğrenciler Hapiste, Çeteler Mecliste!" şiarı benimsenmiştir. Bu şiar; parasız-polissiz-bilimsel eğitim için, haraçlara hayır dediği için, özgür-eşit dünya özlemini haykırdığı için cezaevlerine konulan arkadaşlarımızın yalnız olmadığını ve bizim aynı "suçu" işlemeye devam edeceğimizi ifade etmektedir.

Şenlik yıllardan beri devrimcilerin çabalarıyla bu güne gelmiştir. Ancak bu yıl yaşanan tartışmalarda ortaya çıkan tablo, bu çabayı gölgelemeye dönük bir yön taşıyor. Şenliğin organizasyonuna ilişkin tartışmalarda, devrimci değil popüler bir şenlik yaratılmasına ve devrimcilerin yalıtılmasına dönük bir eğilim başgöstermiş durumdadır. Bu durum, kendini somut olarak 28-29 Mayıs'ta çıkacak müzik grubu tartışmalarında göstermiştir. Oluşturulan fakülte komitesi (daha açık bir ifade ile, burada etkin olan İYÖ-DER, EMEP ve Koordinasyon) son güne kitleler tarafından sevilen popüler grupların, bir önceki güne ise çok fazla dinlenmeyen, siyasi yapıları ait grupların çıkmasına karar verdi. Dahâ çokşuklu ve kitlesel geçeceği tahmin edilen son günde popüler isimlerle yapılacak bir şenlik; aslında siyasi içeriğin geri plana itilmesi sonucunu doğuracaktır.

Reformizmin "kitlesel" şenlik uğruna içerikten verdiği ödünler, şenlik boyunca gerçekleşecek diğer etkinliklere de yansıyor. Gerçekleştirilen sohbetlere çağırılması düşünülen konuklardan tutunda, çadırlarla oluşturulan kampın genel işleyişine dek bir çok şey benzeri bir eğilimin izlerini taşıyor. En önemlisi, henüz şenliğin şiarı durumundaki "Öğrenciler Hapiste, Çeteler Mecliste!" sloganı etrafında anlamlı bir etkinlik düzenlenmiş değil.

Şenliğe katılım 60-70 kişi ile sınırlı. Bunun yarısına yakını dışardan gelen güçler oluşturmaktadır. Aslında bu durum bile, kitleselliğin "popülerliğe" indirgenecek bir sorun olmadığını ortaya koymaktadır. Asıl sorun politizasyon düzeyinde ve bunu tamamlayacak olan kitle çalışmasında aranmalıdır. Ya gerçekten "Öğrenciler Hapiste, Çeteler Mecliste!" sloganının altını dolduracak bir politik arka plan ve kitle çalışması yürütülmeli, ya da bu slogandan vazgeçilerek tam bir "şenlik" düzenlenmelidir.

Devrimci öğrencilerin önünde duran görev, bu şenliği olması gereken içeriğe kavuşturmadır. Yaygın bir kitle çalışmasıyla birlikte, hem etkinliklere katılımı artırmak hem de şiarlarımız doğrultusunda ortamı politiklaştırmak bizim elimizdedir.

Sermaye devleti, 5+3'mü olsun, 8 yıllık kesintisiz eğitim mi olsun, imam hatipler kapatılsın mı, kapatılmasın mı vb. sahte tartışmaları topluma pompalarken öğrenci gençliğe dönük saldırılar tüm hızıyla sürmektedir. Eğitimde özelleştirme hız kazanırken, devrimci öğrencilere dönük tutuklama, soruşturma açma vb. baskı yöntemleri yoğunlaştırılmıştır. Parasız-polissiz-bilimsel eğitim istedikleri için cezaevlerine konulan, onlarca yıl hapis cezası alan öğrenciler bir yanda dururken; laik-antilaik, imam hatip, türban vb. tartışmalarla gündem saptırılmaya çalışılıyor.

Bu noktada devletin sahte oyunlarını, suni gündemlerini boşa çıkartarak, bize dönük saldırılara karşı ve bizler gibi düşündükleri için cezaevine gönderilen arkadaşlarımızın serbest bırakılması talebiyle hareket etmeliyiz.

Bu doğrultuda hazırlanacak ortak bildiriler, yapılacak sınıf konuşmaları, afişler vb. araçlar kitlelere mesajımızı iletmenin, onlarla birlikte hareket etmenin yollarını açacaktır.

29'unda Şenlikle birlikte gerçekleştirilecek kitlesel bir eylem (örneğin önerilen tutsak öğrencilere kart gönderilmesi.) çok anlamlı olacaktır. Ancak bunu 29'unda bitecek bir etkinlik olarak algılamamak gerekiyor. Her yıl son gün gerçekleşen etkinliğin, bu yıl 1 gün öncesine alınmasının nedeni son gün (30 Mayıs) İTÜ'ye temel atmak için Süleyman Demirel'in gelecek olmasıdır. Şenlikle yaratılacak kitleselliği, 1 gün sonrasına taşımak ve orada da şiarlarımızı hep bir ağızdan haykarmalıyız.

Program sorunları üzerine konferanslar:

Tarihsel ve güncel

Siyasal demokrasiyle sınırlı bir bakışın aynı zamanda toplumsal koşullar ve sosyal zeminle bağlantılı olduğunu biliyoruz. Yani bunun bu çerçevede toplumsal-sınıfsal bir mantığı var.

Şimdi bakıyoruz, siyasal özgürlüğü ya da siyasal bağımsızlığı kendi içinde idealleştirenlerin kendine özgü bir toplumsal gerçekliği var.

Bunlar çok büyük ölçüde

küçük-burjuva katmanlara dayanan siyasal akımlardır.

Bu katmanların bilincinin ve ufkunun ideolojik ve politik temsilcilerinden başka bir şey değiller özünde.

Büyük ölçüde kırsal tabana dayalı

bu akımların liderlerinin, yöneticilerinin öğrenci ya da kent kökenli olması,

onların gidip bütünleştikleri sınıfların,

onların sosyal gerçeğinin ideolojik temsilcileri olması olgusunu

ortadan kaldırmıyor.

Tersine mantıksal olarak bütünlüyor.

“Siyasal çözüm”ün toplumsal mantığı

Siyasal demokrasiyle sınırlı bir bakışın aynı zamanda toplumsal koşullar ve sosyal zeminle bağlantılı olduğunu biliyoruz. Yani bunun bu çerçevede toplumsal-sınıfsal bir mantığı var. Şimdi bakıyoruz, siyasal özgürlüğü ya da siyasal bağımsızlığı kendi içinde idealleştirenlerin kendine özgü bir toplumsal gerçekliği var. Bunlar çok büyük ölçüde küçük-burjuva katmanlara dayanan siyasal akımlardır. Bu katmanların bilincinin ve ufkunun ideolojik ve politik temsilcilerinden başka bir şey değiller özünde. Büyük ölçüde kırsal tabana dayalı bu akımların liderlerinin, yöneticilerinin öğrenci ya da kent kökenli olması, onların gidip bütünleştikleri sınıfların, onların sosyal gerçeğinin ideolojik temsilcileri olması olgusunu ortadan kaldırmıyor. Tersine mantıksal olarak bütünlüyor.

Bu akımların çıkmazı bir yerde de kendilerini büyük ölçüde kırsal alana hapsedmelerindedir. Belki Nikaragua, belki Guatemala buna iyi örnekler değiller. Çünkü buralarda gerçekten cılız bir işçi sınıfı var. Ama başka bazı ülkeler var; Kolombiya türünden, Venezuela türünden başka bazı ülkeler var. İyi-kötü bir kapitalist ekonomileri var. Belli bir gelişmişlikte işçi sınıfları var. Ama bu ülkelerde gerilla gidip kırsal kesime dayanıyor. Bu alanı, bu alandaki sosyal katmanları temel alıyor. Oysa kırsal kesim de durmadan çözülüyor. Yani siz 1960'larda gerilla savaşına başlıyorsunuz, o dönemde aslında köylülüğün bu toplumlar da görelî bir ağırlığı da var belki. Ama '90'lı yıllara kadar hala mücadeleleyi bir sonuca götüremiyorsunuz. Oysa bu arada geçen 30 yılda kapitalizmin gelişmesi durmadan köylülüğü çözüyor, farklılaştırıyor ve kırsal bir sınıf olarak eritiyor. Durmadan kentleri ve işçi sınıfını büyütüyor. Durmadan kırı tali plana düşürüyor, ve tersinden, kenti önplana çıkarıyor. Ve sizin ayaklarınızı bastığınız

kırsal saha iktidarı almaya yetmiyor. İktidar kentlerdeki sınıf ilişkileri alanına kayıyor. Ancak oradan bir güç çıkarırsanız, çıkarabildiğiniz ölçüde iktidar mücadelesini ilerletebilirsiniz. Gerilla hareketleri ideolojik zaafının da bir sonucu olarak, bu yeni sosyal-siyasal gerçekliğe uyum sağlayamadıkları için de açmazlara düşüyorlar.

Bizim PKK'nın belli bir gelişme sürecinin ardından gelip dayandığı sınırlar üzerine söylediklerimizi de bu çerçevede ele almak mümkün. Kürt köylülüğü ve Kürt küçük-burjuvazisiyle Türk burjuvazisine karşı verilecek mücadelenin belli sınırları vardır. Bu sınırların ötesinde tıkanma ve çözümsüzlük beliriyor. “Siyasal çözüm” ise sözde çözümsüzlükten bir çıkış olarak gündeme geliyor. Kürdistan ve Türkiye'yi coğrafik sınırlara ayırmak, bu çerçevede tanımlamak mümkün. Ama bunun ötesinde içiçe geçmiş bir toplumsal gerçeklik vardır. İkisi bütünsel bir toplumsal gerçeklik oluşturmaktadırlar. Yani soyutlamada ileri sürülebilecek ayrı bir Kürt toplumu ve ayrı bir Türk toplumu somut gerçeklikte yok. Tekelci burjuvazinin yönettiği, her sınıftan Kürtlerden ve her sınıftan Türklerden oluşan bütünsel bir toplum var. Kapitalist ekonomik, sosyal ve kültürel ilişkilerin belirlediği bir birleşik toplumsal bünye var ortada. Siz Kürtleri burada bir soyutlama olarak tümüyle ayrı bir ulus olarak ele alabilirsiniz. Ama gerçek yaşamda her iki ulus içiçe. A. Öcalan'ın yeri geldikçe “bizim okullarımız aynı, mahallerimiz aynı, cezaevlerimiz bile aynı” derken anlattığı da bu aynı gerçeklik değil midir?

Eğer böyle bir iktisadi-sosyal bütünleşmişlik varsa, o zaman bu toplam sosyal bünye içerisinde siz sadece Kürt küçük-burjuvazisi ve Kürt köylülüğüne dayanarak bu burjuvaziye boyun eğdiremezsiniz. Burjuvazi modern bir sınıf. Kendinizi bütünsel bir sosyal bünye içinde yalnızca bu sosyal güçlerle sınırladığınızda, Türk burjuvazisiyle çatışmada en fazla bir pazarlık gücü ve bu çerçevede bir uzlaşma zemini yaratabilirsiniz. Onu da zaten başarmış durumdasınız. Yani iyi-kötü onu belli tavizlere mecbur bırakacak bir gelişme düzeyine ulaşmış durumdasınız. Her ne kadar o bugün bir mecburiyet göstermiyorsa da, bu yarın göstermeyeceği anlamına gelmiyor. Neticede tarihsel olarak şu kesinleşmiştir; Kürt meselesi ancak Kürt halkına tavizler verilerek çözülebilir. Kaldı ki burjuvazi bugün bile bunu ilke olarak reddetmiyor. Ama PKK'yı tasfiye ederek bunu yapmak istiyor. PKK'yı ise tasfiye edemiyor. PKK'yı tasfiye edemeyince de çatışmada bir kilitlenme, bir tıkanma doğuyor. Nitekim sorun yıllardır bu kilitlenmiş biçimiyle duruyor.

Soru: Türk burjuvazisi PKK'yı ehlileştirerek bunu yapamaz mı?

PKK'yı ehlileştirerek yapılabilir, ama bu hem kolay değil, hem de zaman alır. Oysa savaş da uzayıp gidiyor. Kolay ehlileşmiyor PKK. PKK mülkiyet düzeni konusunda, burjuvazinin sınıf egemenliğinin meşruiyeti konusunda her türlü tavizi vermeye hazır. Yani bu açıdan sosyalizme ilişkin hiçbir şey dayattığı yok. Yalnız bir temel koşulu var. Diyor ki; “Bana tanıyacağın siyasal tavizleri ben kendi siyasal ve askeri kurumlarımla güvenceye alacağım. Yani benim ordum olacak, gerilla gücüm benim kendi orduma dönüşecek. Benim kendi meclisim, kendi idari ve hukuksal yapım olacak.” Bunları ise Türk burjuvazisi kabul edemiyor. Zira bunun kabul edilmesi durumunda, Kürdistan'da burjuva anlamında da olsa farklı bir iktidar odağı oluşur, bu kesin. Bu ise Türk burjuvazisinin işine gelmez, Zira bu iktidarın bir kısmını kaybetmesi olarak tümünden kaybını gündeme getirebilir. İşte Türk

burjuvazisi deneyimlerin ışığında bunu biliyor ve kabul etmiyor. “Üniter devlet yapısı” içerisinde bir çözüm esprisinde ısrarının gerisinde de bu korku var. Ne var ki Türk burjuvazisi bir yerde buna mecbur da kalacaktır. Elbette ki bir dizi gelişmenin birleşik etkisi PKK'nın çökmesine ya da geri plana itilmesine, fiili muhatap olmaktan çıkmasına yol açarsa, burjuvazi için mesele kalmaz. Bu iş örneğin artık PSK ya da benzer çizgideki bir siyasal muhatap şahsında çözümünü bulur. Böylece Kürt sorunu da, “üniter devlet” yapısı içinde, örneğin Bask türü bir otonom yönetimle, geçici bir çözüme bağlanır. Sonuçta burjuvazi kendi dilediğine yakın bir çözüme ulaşabilir.

Uzayıp giden de bir savaş var. Bunu PKK'nın da uzun süre kaldırması mümkün değil. Süreç PKK'yı da yoruyor. Bu yorgunluğu kaldırması ise kolay değil. Üstelik PKK bu yorgunluğu belli bir sınıf adına yaşamıyor. Bir homojen yapı adına yaşamıyor. Çok farklı sınıfları, tabakaları, ona uygun düşen ideolojik-politik eğilimleri barındıran bir ulusal bütünlük üzerinde yaşıyor bu yorgunluğu. Gündelik dilde Kürt halkı demek kolay da, ortada sözkonusu olan, çelişkili bir sosyal-siyasal bütündür. Kürt halkı dediğiniz nihayetinde modern sınıf ve tabakalardan oluşuyor. Ve bu farklı sınıf ve tabakaları temsil eden farklı ideolojik-siyasal eğilimler yer alıyor Kürt hareketinin içerisinde. İlk ciddi bunalımda bu eğilimler kendi temsilcileri ile siyaset sahnesinin önplanına çıkacaklardır. Birleşik bir mücadele çizgisine kayan sosyalistler de çıkacaklardır, Türk burjuvazisiyle işbirliğine doğru yönelenler de. Eğer bu yorgunluk böyle uzar giderse, böyle bir çatlama kaçınılmaz olarak doğacaktır.

Bu durumda elbetteki PKK bugünkü bütünselliği koruyamaz. Bu bütünselliği koruyamamak ne anlama gelecektir? Bugün HADEP üzerinden ya da Kürt Parlamentosu üzerinden ya da Kürtlerin meşru demokratik hakları üzerinden Kürt hareketine destek veren bir takım burjuva güçler hareketten kopacaklardır. Nereye geçeceklerdir? Örneğin bugün Şerafettin Elçi'nin temsil ettiği çizgiye, DKP çizgisine kayacaklardır. Sorun mülkiyet düzenini de ilgilendiren bir karakter kazandığı zaman, Kürt burjuva öğeler mülkiyet düzeninden yana açık bir tercih koyacaklardır. Türk işçi ve emekçi sınıflarıyla bütünleşme çizgisinde, dolayısıyla yalnızca siyasal baskıya değil bizzat mülkiyetin kendisine de yönelecek bir sosyal hareket karşısında siz örneğin Sırrı Sakık'ın ne yapacağını zannediyorsunuz? Tipik bir burjuva, tipik bir Kürt burjuvası. Ahmet Türk bir sınıfın temsilcisi, koca bir toprak sahibi, ama ulusal haklar sorununda hassasiyet gösteren bir toprak ağası.

Bu konuyla bağlantılı olarak şunları da eklemek gerekir. Gelinek yerde egemen çizgi düzeyinde PKK'nın devrimci sosyalizmle ciddiye alınır bir ilgisi kalmamıştır. PKK'da sosyalizmin potansiyeli olan bir emekçi taban, artı bu potansiyelin ideolojik-politik eğilimlerini taşıyan bir yan elbette var. Bu bir takım güçlerin, bir takım kadroların, tabandaki militanların şahsında bu elbette var. Ama bugünkü egemen resmi çizgi üzerinden bakıldığında, PKK'da devrimci sosyalizmle bağlantılı fazla bir şey kalmış değil. Siyasal programına bakıyorsunuz, mülkiyet düzenini hedef alan hiçbir şey yok. Dile getirilen bir propaganda bile yok. Emekçilerin acıları, yoksulluğu vb. dile getiriliyor da, bunların çözümü konusunda en ufak bir şey söylenmiyor. Olduğu kadarıyla bu daha çok kirli savaşın sosyal faturası olarak, bu çerçevede içinde işleniyor.

Demokrasi sorunu-4

Örnekler üzerine tartışmalar

Marksist dünya görüşü ise zaten bir yana bırakılmış durumda. Burada sosyalist karakteri, kimliği ilgilendiren fazla birşey yok. Ve görünürde de yok, demagojik olarak bile yok. Sadece duygusal çerçeveyi aşmayan bir sosyalist iyiniyet var. Sosyalizme iyi niyetle sahip çıkılıyor. Kapitalizmle karşılaştırma yapıldığında sosyalizm lehine bir takım şeyler söyleniyor. Bunlar iyiniyet gösterisinden başka birşey değil. Sosyalizm konusundaki iyiniyet ise burjuva demokratik öze ilişkin gerçeği hiçbir biçimde değiştirmez. Kürt sorununda burjuva demokratik çözümün devrimci temsilcisiydi Abdullah Öcalan. Şimdi tam öyle midir? Bu sorun zaten tartışmaya açıktır. Burada kısa nitelemelerle geçmeyeyim. Konunun kendisi kendi muhtevası içerisinde, genişçe tartışma içerisinde konulmalıdır ki, doğru anlaşılabilir.

Şu kadarını söylemekle yetiniyorum. '92 sonrası süreçte, özellikle bu "siyasal çözüm"e endekslenmiş politika ışığında, sorduğum soruya daha gerçekçi bir yanıt verilebilir. Bu yanıt siyah veya beyaz biçiminde değil. Bir geçiş sürecidir bu, bir erozyon sürecidir. Bu erozyon süreci bir iç toparlanmaya dönüşür, sorunun devrimci çözümünde ısrar da edilir. Ya da tersinden, bu erozyon süreci yeni boyutlar kazanır, iş gerçekten "siyasal çözüm" denilen şeye gider varır. Bu noktadan sonra ise zaten olayın karakteri tümünden değişir.

"Demokratik ve barışçıl siyasal çözüm" ya da sisteme entegrasyon

Tabi bu deneyimleri kendi başına tek tek irdelemek çok mümkün değil. Kaldı ki bu deneyimler hakkında konuşmak için onları biraz daha yakından tanımak da gerekiyor. Bugün Aydınlik Yolu'un programı nedir, onu bile tam bilmiyoruz. Ama neticede maocu ideolojiye dayalı bir akım. Bu konum az-çok bir fikir vermektedir. Neticede bunların dahil olduğu uluslararası bir akım da var. Bu akımın Türkiye'de temsilcileri de var. İyi-kötü oradan bir fikrimiz var. Bu çerçevede bizdekiler için söylediğimiz temelde Aydınlik Yol için de geçerli olabilir.

Aynı şekilde Filipinler'deki parti de çok yakında tanıdığımız bir parti değil. Ama MLPD'nin uluslararası toplantıları üzerinden bazı ilişkilerimiz oldu. Vurgularına bakıyoruz, programına bakıyoruz, bugüne kadarki siyasal süreçlerine bakıyoruz, hapsolup kaldığı alanlara bakıyoruz, kendi içinden durmadan gidip burjuvazi ile uzlaşma arayan kanatlar, eğilimler çıkartıyor, buna bakıyoruz. Bunlar hep bir arada bize elbette bir fikir veriyor.

Filipinler Komünist Partisi Markos diktatörlüğüne karşı mücadele içinde geliştirdi ve önemli bir güç kazandı. Büyük bir gerilla hareketi olmayı başardı. Kırsal alanlarda önemli mevziler kazandı ve kitle desteği elde etti. Markos'un artık sahneden çekilmesini belirli bir noktadan sonra Amerika da destekledi. Çünkü kendi alternatifini hazırladı. Bu bayan Akino'nun kocası idi. Amerikancı bir adamdı bu. Ama Markos yönetimine karşı çıkıyordu. O da Markos döneminde Filipinler'den kovulmuş, sürgün edilmiş bir muhalifti. Markos diktatörlüğü devrildi, daha doğrusu Markos devrildi, çünkü diktatörlük olduğu gibi duruyordu. Burjuvazinin sınıf egemenliğini koruması bir yana, iktidar mekanizması o günkü mevcut karakteri ile duruyordu. Markos'un ordusu olduğu gibi duruyordu. Markos'un genelkurmay başkanı General Ramos bile yerini korudu ve bildiğiniz gibi sonradan devlet başkanı oldu. Halen devlet başkanıdır. Yani sadece Markos gitti ve

Bizler marksistler olduğumuza göre materyalist açıdan düşünmek zorundayız. Teslimiyet her zaman ideolojik yanılgıdan doğmaz. Sizin ideolojik bakışınız güçlü olabilir, ama koşulların sizi ezdiği ve bunalttığı bir durumda bu bakışınızı kaybedebilir, sonuçta yine boyun eğmek zorunda kalabilirsiniz. Yani devrimciliğinizi terketmek zorunda kalabilirsiniz. Nitekim Marksizm tabanı üzerinde duran devrimci partilerin yozlaştığını ya da uzlaştığını ya da teslimiyete gittiğini de biliyoruz. 20. yüzyılın tarihi bunun örnekleriyle doludur.

yerini yeni yöneticiler aldı. Yani çok sınırlı değişimler oldu. Markos'un gidişi bir kitle hareketinin ürünü olduğu ölçüde de, fiili olarak bir özgürlük, bir yumuşama ortamı doğdu.

FKP'nin bu gelişmeler karşısında bocaladığını biliyoruz. Bir takım hayallere kapıldıklarını biliyoruz. FKP de o dönem bir "siyasal çözüm" arayışı içine girdi. Ne var ki bu arayış bir süre sonra çıkmaza girdi. Ama bu arada kendi silahlı güçlerinin önemlice bir kesimini de kaybettiler. Çünkü belli bir kesim siyasal çözümün gerekli olduğunu inanıyordu. Şimdi neye göre inanır? Neyin siyasal çözümünü arıyorsunuz? Burjuvazi siyasal çözüme nasıl razı olur? Emperyalizm siyasal çözüme hangi koşullarda razı olur? Siz Filipin burjuvazisinin mülkiyet tekeline tanıyacaksınız, onun sınıf egemenliğini tanıyacaksınız. Bu tanıma temeli üzerinde o da sizin bir takım hak ve özgürlükleri kullanmanıza müsaade edecek. Bu arada bir takım sosyal tedbirler alınacak. Diyelim kitlelerin acıları bir dönem için biraz hafifletilecek.

Siyasal çözüm dedikleri şey işte bu. Bu zaten devrimci konumun kaybedilmesidir. Burada devrim stratejisi denilen bir şey kalmıyor. Böyle bir durumda, burada reformlara endekslenmiş bir siyasal mücadele var demektir. Eğer siyasal çözüm arayışınız basit bir taktik manevra değilse, yani bir soluklanma, bir zaman kazanma değilse tabi. Ama '80'li yılların ortasında Filipinler'de gündeme gelen bu girişim öyle masumca bir zaman kazanma olayı değildi. Çünkü beklenen siyasal çözüm gerçekleşmeyince, parti bölündü. Büyük bir güç uzlaştı, gitti düzenin saflarına katıldı. Neden? Demek ki insanların kafası, ideolojik bilinci, programatik ufkü buna açık, buna yatkın.

Silahlı mücadele devrimcilikte kendi başına hiçbir şeyin göstergesi değil. Basbayağı burjuvazinin kendisi kendi politikasının şu veya bu yönüne hayatiyet kazandırmak için silahlı mücadele vermek durumunda kalabilir. İşte Talabani, işte KDP bu mücadeleyi veriyor. Talabani bir taraftan Öcalan'a "devrimler dönemi bitmiştir" diye öğüt veriyor. Ama öte yandan bakıyorsunuz kendisi silahlı bir güçtür ve yeri geldiğinde PKK ile birleşiyor. Yani bu şekilde başka bir şey, onun "devrimler dönemi bitmiştir" derken

kastettiği farklı bir şey. Sistemin dışına çıkmak dönemi bitmiştir, sistemin gerçekleri ancak ABD ile anlaşarak, serbest piyasa ekonomisini esas alarak bu sorunların çözülebileceğini gösteriyor; Talabani'nin vaaz ettiği şey gerçekte budur. Neticede emperyalist sistemin genel çerçevesini kabul etmeyi vaaz ediyor. Çünkü "demokratik ve barışçıl siyasal çözüm" denilen uzlaşma her zaman bu çerçeveyi kabul etmek temeline dayanmaktadır. Guatemala'da bu çerçeveye kabul edildi. Salvador'da bu çerçeveye kabul edildi. Nikaragua'da ABD destekli kontra basıncı karşısında çok geçmeden bu çerçeveye kabul edildi. Bunun kabul edildiği yerde de devrimcilik bitiyor zaten. Devrimcilik adına bir şey kalmıyor. Düzen kendi "siyasal çözüm"ü ile sizi kendisine entegre ediyor. O güne kadar katlandığınız fedakarlıkların karşılığı olarak da bir takım geçici tavizler veriyor. Bir takım hak ve özgürlükler tanıyor ya da tanıyacak gibi görünüyor. Kitlelerin yaşam koşullarını düzeltmek için bir takım önlemler alacağını vaad ediyor.

Ama biz biliyoruz ki, sistem bu sorunları döne döne yeniden üretiyor. Diyelim üç yıl için elde edeceğiniz kazanımlar, dördüncü yıldan itibaren kaybedilmeye başlanıyor. Çünkü bu çelişki ve sorunları sistemin kendisi döne döne üretiyor. Yani yalnızca yönetimin verdiği sözleri tutmama sorunu değil burada sözkonusu olan. İyi niyet kötü niyet sorunu değil kendi başına. Yönetim sözlerini neden tutmaz? Çünkü kapitalist sömürü ilişkilerinin kendi mantığı var. Bu sürekli bir servet-sefalet kutuplaşması üretiyor. O sürekli sömürüye dayalı bir sistem olarak işlemek zorunda. Böyle işlediği ölçüde de yığınların yoksulluğunu artırmak zorunda. Yığınları yoksulluğu arttırdığı zaman da yığınların buna karşı göstereceği direnci de baskı ve terörle kırmak zorunda. Ve dolayısıyla da demokratik hak ve kazanımları yok etmek zorunda. Döndük mü başa, döndük mü aynı noktaya...

İdeolojik kimlik ve toplumsal gerçeklik

Bizler marksistler olduğumuza göre materyalist açıdan düşünmek zorundayız. Teslimiyet her zaman ideolojik yanılgıdan doğmaz. Sizin ideolojik bakışınız güçlü olabilir, ama koşulların sizi ezdiği ve bunalttığı bir durumda bu bakışınızı kaybedebilir, sonuçta yine boyun eğmek zorunda kalabilirsiniz. Yani devrimciliğinizi terketmek zorunda kalabilirsiniz. Nitekim Marksizm tabanı üzerinde duran devrimci partilerin yozlaştığını ya da uzlaştığını ya da teslimiyete gittiğini de biliyoruz. 20. yüzyılın tarihi bunun örnekleriyle doludur. Sorun bu değil. İdeoloji, ideolojik çizgi tek başına bir şeyi güvenceye alamaz, son tahlilde.

Ama yine de ideoloji temel önemde bir güvence alanıdır. Zira tersinden, siz aslında maddi olarak, kitle desteği olarak güçlü olduğunuz halde, bakışınız çarpık olduğu için, buna rağmen iktidar imkanını kaybedebilirsiniz. Nisan Tezleri'nin bütün bir tarihsel anlamı ve kritik önemi buradadır. Bolşevik Parti kararlı ve tutarlı bir devrimci parti idi. Lenin daha yurtdışından dönmeden parti hızla yeniden örgütlenmişti. Anında kendini toparlamıştı ve elinde önemli politik bir güç vardı. Ama ortaya çıkan çok özel koşullara Rusya'daki liderler başlangıçta doğru yaklaşmadıkları için, perspektif çarpık olduğu için, Geçici Hükümetin yedeğine düşmek bir süre için önemli bir tehlike olarak belirebildi. Halbuki böyle özel durumlarda, doğru teorik bakış, size devrimin sorunlarına doğru bir çözüm platformu oluşturmak imkanı verir, ki Lenin'in tutumu,

kritik andaki misyonu da zaten bu olmuştur. Doğru bir bakışınızın olamadığı bir durumda ise, yaklaşık olarak Menşeviklerin yaptığına benzer bir şey gerçekleşir. Kamenev çizgisi Bolşevik partisine egemen olsaydı, Bolşevikler Menşeviklere yakın bir çizgiye düşerdi ve sonuçta devrim imkanı da kaybolurdu. Oysa bir kayboldu mu bazen çok uzun yıllar yeniden gelmeyebiliyor da. Çünkü devrim onyıllarca süren büyük birikimlerin patlak verdiği bir momenttir. Patladığı noktada ya iktidara yöneltilir ya da da burjuvazi ne yapar eder kurtarır canını son anda. Kurtarıldıktan sonra da yeni bir birikim için bazen bir kaç on yılın daha geçmesi gerekebilir. Yani bu açıdan tarihi fırsatın doğduğu noktada bunu başarıyla değerlendirebilmek çok büyük bir tarihi önem taşıyor. Tam da bu çerçevede, teorik üstünlük çok büyük bir tarihi önem taşıyor.

Teorik bakış kendi başına belirleyici değildir dedim. Ama ek bir şey söylemek istiyorum. Teorik bakışı ve ideolojik konumu, son tahlilde, sınıf konumu ve sosyal ortam belirler. Yani siz küçük-burjuvazinin ve köylülüğün üzerinde yeşermişseniz, başlangıçta Marksizmin saf teorik önermeleri ile ya da bakışıyla yola çıksanız bile, zamanla o sınıf kendi rengini size verecektir. Siz kaçınılmaz bir biçimde ona benzeyeceksiniz. Çünkü yaşam ortamınız orasıdır. O maddi zemin üzerinde yaşıyor, savaşıyor, oradan besleniyorsunuz. Bir yerde Mao Zedung'u, Çin Devrimi'nin sorunlarını böyle kavramak gerekiyor. Mao Zedung'a yöneltilmiş eleştiriler nelerdir? Hain, oportünist, revizyonist, Marksizm maskesi takarak uluslararası proletaryayı aldatan bir siyasal düzenbaz vs. vs... Ama gerçekte Mao'nun bunların hiçbirisi ile alakası yoktur. Bunlar büyük bir devrimciye kaba hakaretlerden öte bir anlam taşımıyor. Bu tür bir değerlendirme, bu tür nitelermeler, tarihsel ve bilimsel açıdan bir değer taşımıyor.

Söz konusu olan, yüzmilyonlarca Çin köylüsünün toprağında, bu maddi zemin üzerinde kendini bulmuş bir siyasal şahsiyet ve onun liderliğindeki bir siyasal harekettir. Bu hareket kaçınılmaz olarak yeşerdiği sosyal zeminin rengini, buna oturan bir ideolojik-politik kimliği alacaktır.

Benzer şeyler Kastro ve Küba Devrimi için söylenebilir. Küba bugün hala yaşıyor ve bunun onurunu da taşıyor. Ama siz bir de Küba Devrimi'nin ilk dönemlerindeki sallantılara, çelişiklere, sorunlara bakın. Onları gözettiğiniz zaman, ortaya bir başka gerçek de çıkıyor. Eğer Sovyetler Birliği olmasaydı, eğer Doğu Avrupa olmasaydı, yalnızca ekonomik güç olarak demiyorum, bir uluslararası kuvvet alanı olarak olmasa idi, ABD emperyalizminin kaba müdahaleleri ve dayatmaları karşısında onlardan gerekli politik ve moral desteği almasaydı, Küba'nın sosyalizm rotası bu kadar önden garantili olabilir miydi? Kastro'nun o zamanki konuşmalarını biliyoruz; "Biz üçüncü yolu tercih edeceğiz", diyordu. Çok daha değişik bir şeydir bu.

Uluslararası proletaryanın komünist hareket şahsında büyük bir kuvvet olduğu, dahası bir kısım ülkelerde proletaryanın iktidarı ele aldığı tarihsel koşullarda, bu akımların sosyalist iyi niyeti, onların sosyalizme geçişini elbette kolaylaştırıyor. Bu teorik olarak mümkündür. Komüst Enternasyonal daha ikinci kongresinde bu sorunu tartıştı. Lenin, biz bunu uzun uzun tartıştık; evet, geri köylü toplumlarında bile kapitalizm bir aşama olarak yaşanmaksızın da sosyalizme geçilebileceğinin mümkün olduğu sonucuna vardık, diyor. Ama bunun temel koşulunu da ekliyor: Gelişmiş kapitalist ülkelerin bir ya da bir kaçında proletarya siyasal iktidarı ele geçirmişse ve bu halklara gerekli desteği verebilecek durumdaysa... Küba'ya böyle bir destek verildi işte. Zamanında Çin'e de verildi...

Soru: Arnavutluk böyle bir yardım aldı mı?

Arnavutluk da aldı elbette, hem de fazlasıyla. Sovyetler Birliği'nin yardımı olmasaydı, bir sanayi temeli kurması mümkün değildi. '45'ten '60'a kadar, düzenli olarak bir takım yardımlar alınıyor. Kruşçev döneminde de alınıyor. Ama Kruşçev bunu bir takım yaptırımlara ve tavizlere bağlamaya çalışıyor. Boyun eğdirmek için eksik veriyor, geç veriyor, süründürerek veriyor. Ama neticede yardımlar o dönemde de

Kuşkusuz devrimci proletaryanın ufku asla demokrasiyle sınırlı değildir, olamaz. Ve tersinden, elbette küçükburjuva katmanlar konumları gereği, kaçınılmaz olarak demokrasinin ufku içinde kalırlar. Proletarya sosyal konumu açısından, üretimdeki konumu ve üretim ilişkileri içindeki yeri açısından bakıldığında, demokrasinin ötesine geçen, kapitalist toplumu aşan, sosyalizm perspektifine ulaşan bir sınıfsal konuma sahip. Modern kapitalist toplumda bu konuma sahip biricik sınıf.

sürüyor. Arnavutluk bazı yardımları aldı, ama ilişkiler öyle bir noktaya geldi ki, durum artık katlanılamaz oldu. Kruşçev bir tür kölelik istiyordu; Arnavutluk'u küçük bir ulus ve küçük bir ülke olarak aşağılıyordu. Şantaja baş vuruyor, ulusal onurunu kabaca çiğnemeye kalkıyor, üs vb. ayrıcalıklar istiyordu. AEP bunu kabul etmedi ve ideolojik-politik açıdan zaten güvenmediği Kruşçev iktidarına bir noktadan sonra cepheden tutum aldı. Burada yurtseverlik duygularıyla marksist-leninist ideolojik konum karşılıklı olarak nasıl bir denge içindelerdi? Hangisinin payı ne kadardı? Bu ayrı bir sorun, ayrıca irdelenebilir.

(Tarihsel sorunlar üzerine çeşitli tartışmalar)

Sosyalizmin tarihsel kazanımlarına karşı büyük bir özen göstermek zorundayız. Bu kazanımlar yarın bizim için daha büyük bir anlam taşıyacak. Manevi bakımdan da, deneyim bakımından da. Kaldı ki bu bizim tarihimiz. Bizim tarihsel sorunlara ilişkin her vesileyle söylediğimiz gibi, bizim kendi tarihimizdir tartıştığımız. Söz konusu olan başarısızlık bizim kendi başarısızlığımız. Yani komünistler olarak bizim kendi başarısızlığımız. Nihayetinde o tarihsel dönemin komünistleri, '30'ların, 40'ların, 50'lerin, 60'ların komünistleri onlardı. Tarih boşluk tanımıyor ki. O dönem komünizmi temsil eden bir takım akımlar vardı, çeşitli kusurlu yönlerine rağmen...

Sosyalizmin deneyimleri bizim deneyimlerimizdir. Yani tarihsel olarak bir sınıf adına, bir akım adına yaşanmış deneyimlerdi. Başarısızlığa uğradı, söz konusu olan bizim başarısızlığımızdır. Dolayısıyla gerçekte biz kendi başarısızlığımızı tartışıyoruz burada. Ama tartışıyoruz, tartışmak zorundayız. Bundan sonuçlar çıkarmak, öğrenmek zorundayız. Bizim bu vurgumuz, tarihsel mirasa dar kafalica değil, fakat yaşanmış tarihsel deneyimden sonuçlar çıkaran devrimciler gibi yaklaşmak gerektiğine bir vurguydu. Çünkü tarihsel mirasa sahip çıkmak adı altında bu deneyimleri tartışmaktan kaçınmak şeklinde bir küçük-burjuva darkafalılık vardı. Sen kendi deneyimini, kendi başarısızlığını tartışmadığın zaman, döne döne yenilgilere mahkum olursun yalnızca. Gelecekte yeniden yenilirsin. Oysa bir çok alanda yeterince yenildik. Artık bunlardan en iyi biçimde öğrenmeliyiz, öğrenmesini bilmeliyiz ki, gelecekteki başarıları böylece kalıcılaştırabilelim.

Demokrasi mücadelesi öncelikle proletarya için yaşamsaldır

- Demokrasi sorunu proletaryanın temel sorunu değilmiş gibi, sanki küçük-burjuvazinin kendine özgü bir sorunmuş gibi konuyu ele alıyor bazı geleneksel akımlar...

Yoldaşın işaret ettiği nokta ayrı bir önem taşıyor. TİKB polemğinde hatırlattık bunu. Sınıf dışı katmanlara ilgisiz kalmak, demokrasi sorununa ilgisiz kalmaktır diye ifade ediliyordu sorun. O kadar çarpık bir mantık içerisinde ortaya koyuyorlardı ki sorunu, bundan çıkan sonuç adeta sınıf dışı katmanlar için demokrasi mücadelesi ve proletarya için sosyalizm mücadelesi biçimindeydi. Oysa demokrasi mücadelesi her şeyden önce proletaryanın kendisi için, onun politik eğitimi için, yarınki yönetici sınıf olma konumuna hazırlanması için büyük bir önem taşıyor.

Kuşkusuz devrimci proletaryanın ufku asla demokrasiyle sınırlı değildir, olamaz. Ve tersinden, elbette küçük-burjuva katmanlar konumları gereği, kaçınılmaz olarak demokrasinin ufku içinde kalırlar. Proletarya sosyal konumu açısından, üretimdeki konumu ve üretim ilişkileri açısından bakıldığında, demokrasinin ötesine geçen, kapitalist

toplumu aşan, sosyalizm perspektifine ulaşan bir sınıfsal konuma sahip. Modern kapitalist toplumda bu konuma sahip biricik sınıf.

Elbetteki bu söylenenler, teorik ve tarihsel bir soyutlamadır, teorik ve tarihsel bir belirlemedir. Oysa işçi sınıfı özel planda ancak tarihsel bir dönemi kapsayan mücadeleler içinde bu konuma ulaşabilir. Dolayısıyla, bugünkü gerçekliği üzerinden bakıldığı zaman, demokrasi mücadelesi, demokrasi eğitimi en başta Türkiye işçi sınıfı için gereklidir. Bu sınıf bir kere demokratik siyasal eğitimden geçemediği için, kendi dışındaki sınıfların sorunlarına, acılarına, istemlerine ilgi göstermesini bile başaramıyor. Örneğin yıllardır Kürt halkının acılarına ilgisiz kalabiliyor. Bu sınıf bugün inisiyatif alanında öylesini bir zayıflık içerisinde ki, kendi sendikal örgütlenmesi burjuvazinin kahyaları tarafından neredeyse tümünden felç edilmiş durumda. Buna karşı bir örgütsel inisiyatif, bir yönetim inisiyatifi, bir karşı inisiyatif henüz yaratamıyor. Bütün bunların eğitiminden geçmemiş, bütün bunlar içerisinde kendini bulmamış, bütün bunlar içerisinde kendine güven kazanmamış bir işçi sınıfı ile yüzyüzeyiz bugün. Bütün bunların içerisinde bir eğitimden, bir kendine güven kazanma sürecinden geçmeden, tam da bu sayede bunun ötesine geçmeyi düşünmeye başlamış bir sınıf haline gelmeden, işçi sınıfı zaten burjuvaziye deviremez.

TÜSİAD'ın demokratikleşme paketi ve TKP programı

(141-142'in kaldırılması ve devrimci hareketin buna yaklaşımı ile devrimci hareketin demokrasinin elde edilmesi sorununa nasıl baktığı üzerine açıklamalı sorular)

Burjuvazi 141-142'yi kaldırıyor, Kürt sorununa belli bir çözüm bulabilir, başka bazı adımları atabilir, ve neticede, bizi demokrasi sorununda programsız bırakabilir, diyenler elbette var. Ama bu dediklerinde büyük bir kavrayışsızlık da var. Burjuvazinin bir takım manevralarını ciddiye almak var. Bu aynı şeyi biz TÜSİAD Raporu'nda da görüyoruz. Burjuvazi manevralarını elbette gerçek bazı tavizler olarak da gündeme getirilebilirdi. TÜSİAD'ın raporu bir kağıt parçasıdır bugün; ama kağıt parçası olmayıp da gerçekten ciddi bir proje olarak da gündeme getirir. Fakat burjuvazi bunu ne zaman, ne gibi durumlarda gündeme getirebilir? Gerçekten halk muhalefetine düzeyi ve gücü bir takım ciddi riskler yaratıyorsa, daha ciddi boyutlar kazanmadan onu nötralize etmek, yumuşatmak ve düzenin kanalları içerisinde boğmak için gündeme getirebilirdi. Getirebilir tabi, böyle durumlar olabilir ve işaret ettiğim kendine özgü dönemlerde böyle tavizler özellikle gündeme getirilebilir.

Almanya'da 1918 Kasım Devrimi'ni izleyen gelişmeler bu konuda daha farklı bir duruma klasik değerde bir örnek. Emperyalist savaş Alman devletini felç etmiş, Almanya savaşta yenilmişti. Ama devletin ötesindeki o "burjuva toplumu", kendi düzenini buna rağmen ayakta tuttu. Bu burjuva topluma sosyal-demokrasinin kendisi de dahildi. Ve sosyal-demokrasinin ihaneti sayesinde devrim bir noktada durduruldu. Demokrasi mücadelesini sosyalist devrim perspektifi içerisinde ele almayan, onu kendi içerisinde amaçlaştıran sosyal-demokrasi, devrimi götürdü demokrasiye bağladı. Demokratik özemlerin ve birikimin özel itikisiyle patlak veren bir devrimi alıp burjuvaziye devirme mücadelesine çevireceğine, tuttu o birikimi kapitalist ilişkiler temeli üzerinde demokrasiyi kurumlaştırmak ve kalıcılaştırmak adı altında heba etti. Alman burjuvazisine bu noktada en büyük hizmeti yaptı. Düzenin kendisi yıkılıyor, mülkiyet düzenini kurtarmak için monarşi feda ediliyor. Yerine ne kuruluyor? Weimer Cumhuriyeti, yani bildiğimiz siyasal burjuva demokrasisi kuruluyor. Bir tür demokrasiye katlanılarak karşılığında sosyal devrim tehlikesi bertaraf ediliyor, kapitalist özel mülkiyet düzeni kurtarılıyor.

İşte demokrasi mücadelesinin doğru ele alınışına ilişkin sorunların kritik önemi aynı zamanda buradan gelmektedir.

Söylenenlerle benim asıl dikkatleri çekmek

istediğim nokta şudur. Burjuvazi hiç bir zaman demokrasi sorununu kalıcı bir çözüme bağlayamaz. Elbetteki işçi sınıfına ve emekçilere ciddi tavizler de verebilir. Ama bunlar kalıcı olmaz. Kapitalizm kapitalizm olarak varolduğu sürece, demokrasiye döne döne yok eder ve demokrasi mücadelesini döne döne vermek ve kazanmak gerekir. Hiçbir zaman demokrasi mücadelesinin ortamını ortadan kaldıramaz burjuvazi. Ama siz demokrasi mücadelesinin bu mantığını, bu temellerini kavrayamadığınız zaman, burjuvazinin bazı geçici tavizlerine (ki bu ancak sınıf mücadelesinin akışına bağlı olarak burjuvazinin bu akışı karşılama manevrasının bir ürünü olarak gündeme gelebilir) bakarak, “programasız kaldık” yanılmasına da düşebilirsiniz. Bu da gerçekte demokrasi sorununu ne kadar yüzeysel kavradığınızı gösterir.

TÜSİAD Raporu üzerine bazıları “TKP’ni programı gitti” bile dediler. Bu sözde ince alaylı yorum demokrasi sorununda kaba bir ideolojik kavrayışsızlığın göstergesidir. “TKP programı”nın bir yere gittiği yok, zira ortada TÜSİAD şahsında tekeli burjuvazinin bahsettiği bir şey yok. Burjuvazi bir şey veriyor değil, vermeye niyetli de değil, dahası verecek hali de yok. Döne döne “istikrar tedbirleri” isteyenlerin, IMF reçeteleriyle iş görenlerin, özelleştirme programı tam hız uygulansın diyenlerin siz yığınlar bazı siyasal haklar bahşedebileceğine inanabilir misiniz? Eski DPT başkanı Yıldırım Aktürk bunların sözcülerindendir ve yıllar önce kalkıp ekonomik tedbirleri hayata geçirmek için bir dönem sıkı bir polis rejimine ihtiyacımız var diyebilmiştir. Tekelci burjuvazinin ihtiyaç duyduğu gerçek siyasal ortamı kaba bir utanmazlıkla dosdoğru söyleyebilmiştir. Nitekim onun bunu savunduğu dönemin sonrası devletteki çeteleşmenin görülmemiş boyutlar kazanmasına sahne olmadı mı? 5 Nisan paketlerine, devletteki kontralaşmanın yeni boyutlar kazanması eşlik etmedi mi?

Siz insanları işsiz bırakmak için, insanlara eğitim hizmetini parayla dayatmak için, sağlık hizmetini parayla dayatmak için, yağmayı sürdürmek için, artı-değer sömürsünü katmerleştirmek için, yığınların elini kolunu bağlamanın ve bilincini çelmenin yollarını bulmalısınız. Tekelci burjuvazi için gerçek sorun, gerçek ihtiyaç bu. Burjuvazi için sorun yığınlar özgürlük bahşetmek değildir bu dönem, tam tersine onun gerçek ihtiyacı her türlü hak arama ve direnme olanağının boğulduğu bir polis rejimidir.

Gerçekten Türkiye kapitalizmi düze çıkıyor olsaydı, bunalım hafıflıyor olsaydı, bunu karşısında da yığınların tepkisi bir takım siyasal tavizleri zaten zorluyor olsaydı, o zaman burjuvazi bir ara formül bulurdu. Yığınların bazı istemlerini kabul etmek yoluna gidebilirdi. Bir burjuva tarihçisi Çartist hareketin istemleri konusunda İngiliz burjuvazisinin tutumunu anlatırken, çok büyük bir probleme yol açmadı diyor ve bu ekonomideki refah dönemiyle çok bağlantılıydı diye de ekliyor. O refahın verdiği bir rahatlıkla burjuvazi bunu sükunetle karşıladı; bir takım tavizler verdi, Çartist hareketin taleplerini karşıladı, ama böylece İngiliz işçi hareketini yeniden avucunun içine de aldı, diyor. Bu değerlendirmenin tarihsel gerçeğe ne denli yakın olduğunu görebilmek için İngiliz işçi hareketinin sonraki süreçlerine bakmak yeterlidir.

TÜSİAD’ın bir kere ortada böyle bir niyeti yok. Dahası var. Farzedinki Türkiye kapitalizmi düze çıkıyor ve TÜSİAD bunu bir takım demokratik “siyasal açılımlarla” tamamlamak istiyor. Bu sorunu ortadan kaldırmıyor ki. Tekelci burjuvazi egemen sınıf olarak kaldığı sürece, bu toplumda demokrasi mücadelesi bugün biraz küllenir, fakat yarın yeniden depreşir. İdeolojik kavrayışsızlık ürünü bu tür iddiaları fazla ciddiye almamak gerekir. Bazen demokratik devrim programını küçümsemek için bu tür şeyleri bizim bazı yoldaşlarımız da söyleyebiliyorlar. Bu düşünce tarzı doğru değil. Bunun böyle olduğuna inanırsanız, demokrasi mücadelesinin bir manivela olarak devrimci iktidar mücadelesinde oynayacağı rolü de gözden kaçıırırsınız.

Demokratik cumhuriyet ve proleter devrim

Burjuvazinin siyasal sorunları bu tür demokratik çözümlere kavuşturabilmesi için yığınların onu buna mecbur etmesi gerekiyor. Öyle bahsedilmiş, tepeden kurulmuş hiç bir demokrasi örneği yoktur tarihte. Demin de söyledim, Weimer Cumhuriyeti Alman

Proletaryanın sınıf savaşımı elbetteki siyasal demokrasi mücadelesinden oluşmuyor, bundan ibaret değil.
Biz bugünden burjuvazinin mülkiyetini el konmasını talep ederiz, sömürünün kalkmasını isteriz, sermayenin tekelindeki zenginliklere el konulmasını isteriz ve tüm bu sosyalist istemler ve hedefler için mücadele ederiz.
Yani biz, sosyalizm mücadelesini demokrasi mücadelesiyle birlikte veriyoruz.
Proletaryanın devrimci sınıf mücadelesi, bu demokratik ve sosyalist yönün bir toplamıdır.

proleter devriminin yolunu kesmenin bir ürünüdür. Proleter devrim tehlikesini bertaraf etmek için demokratik cumhuriyet mevsiminde tutunma yoluna gidilmiştir. Burjuva demokrasisi mevsiminden proleter devrimi göğüslenmiştir. Sanki Şubat Devrimi sonrasında burjuva Geçici Hükümetin Menşeviklerden ve Sosyalist Devrimcilerden de gerekli desteği alarak yapmaya çalıştığı farklı bir şey midir? (*)

Alman devrimini bu noktada aynı zamanda bir karşı-devrim olarak niteleyen Troçki elbetteki haklıdır. Monarşinin yıkılmasını izleyen olaylar, sonrasında, burjuvazi adına sosyal-demokrasinin inisiyatifi ele almasıyla birlikte sosyalist devrimi boğma süreci olarak seyretmiştir. Sosyalist devrim ihtimalini ortadan kaldırmak için burjuva demokrasisine geçilmiştir. Bunun aktörlüğünü de hain Alman sosyal-demokrasisi üstlenmiştir. Alman sosyal-demokrasinin hain liderleri burjuva cumhuriyetini ilan ederlerken, Alman işçi hareketinin devrimci temsilcisi Karl Liebknecht de aynı anda proleter demokrasiyi, sosyalist cumhuriyeti ilan ediyordu. Ama Alman burjuvazisi, onun uşakları, onun destekçileri sayesinde, burjuva toplumu yaşam gücü gösteriyor. Alman proletaryası zayıf, örgütsüz, devrimin olduğu yerde komünist partisi daha yeni kuruluyor. Örgüt yok ortada, güç yok. Bu durumda bile Alman Devrimi’nin şiddetinin nasıl bir komünist hareket yarattığını da biliyoruz. 1919 yenilgisinin ardından ve en önemli liderlerini kaybetmesine rağmen, 1920’li yıllarda döne döne kaç kez devrim girişiminde bulundu Alman işçileri. Onlar Münih’te geçici olarak iktidarı aldılar, Bavyera’da aldılar, bir kaç yıl sonra Hamburg’da barikatlar kurdular, Orta Almanya’da işçi ayaklanmaları düzenlediler. Ve bütün bunlara paralel olarak, parlamentoda da önemli bir gücü olan güçlü bir komünist partisi yarattılar. İşte böyle bir devrimci birikimin yolu kesildi. Demokratik cumhuriyet proleter devrimin başarı şansını kırmanın bir imkanına dönüştü burjuvazi için. Yığınların devrimci birikimin eritip masetti önemli ölçüde.

Bakınız bu çok kritik bir noktadır. Marksist eserlerden “Demokratik cumhuriyet sosyalizme götüren en kestirme yoldur” üzerine hasbelkader bazı cümleler ezberlemiş olanların bunu anlamaları elbette kolay değildir. Lenin’in dinamik bir geçiş sürecini kastederek söylediklerini eğer siz bir “düzen durumu” olarak kavırsanız, Kamenevlerle aynı konuma düşersiniz. *Nisan Tezleri*’nde düğümlenen kritik teorik ve tarihsel sorunlardan hiçbir şey anlamadığınızı göstermiş olursunuz. Demokratik cumhuriyet bir dinamik geçiş anı değil de, burjuva düzenin oturmuş, durulmuş bir devlet düzeni olarak ortaya çıkarsa, bu yığınlar için aynı zamanda yanıltıcı, aldatıcı ve tam da bu nedenle çürütücü bir etkene de dönüşür. Bunu anlayamayanlara 20. yüzyılın burjuva demokratik cumhuriyetlerine dönüp bakmalarını önermek gerekir. Hayır illa kitaplara bakacağız diyorsa, kendilerinden, Engels’in devlet üzerine temel eserine, Lenin’in bu eserden sayısız kez aktardığı bir başka temel düşünceye de bu arada bakmalarını istemek gerekir. Engels, demokratik cumhuriyette, sermayenin iktidarını dolaylı, ama bir o

kadar da güvenli bir biçimde kurduğunu söyler. (**) Engels’in ne demek istediğini anlayamayanlara da dönüp gerisin geri yeniden tarihe bakmalarını önermek gerekir.

Lenin’in demokrasi sorununun marksist çözümüne ilişkin önemli tanımını yeniden hatırlayalım: “*Demokrasi sorununun marksist çözümü proletaryanın burjuvazinin devrilmesini ve kendi zaferini hazırlamak üzere bütün demokratik kurumları ve bütün özlemleri kendi sınıf savaşımında sefeher etmesidir.*” Proletaryanın sınıf savaşımı elbetteki siyasal demokrasi mücadelesinden oluşmuyor, bundan ibaret değil. Biz bugünden burjuvazinin mülkiyetini el konmasını talep ederiz, sömürünün kalkmasını isteriz, sermayenin tekelindeki zenginliklere el konulmasını isteriz ve tüm bu sosyalist istemler ve hedefler için mücadele ederiz. Yani biz, sosyalizm mücadelesini demokrasi mücadelesiyle birlikte veriyoruz. Proletaryanın devrimci sınıf mücadelesi, bu demokratik ve sosyalist yönün bir toplamıdır. Ve bütün sorun, toplumun tüm demokratik istemlerini ve özlemlerini, mücadelenin ortaya çıkardığı demokratik hakları, olanakları kurumları, biçimleri, proletaryanın iktidar mücadelesinin, onun burjuvaziye devirme mücadelesinin hizmetine sunabilmekte, bu mücadelenin manivelası olarak kullanabilmektedir.

Ama tarih bize gösteriyor ki, sosyal içeriğinden soyutlanarak, bir takım siyasal tavizler vermek yoluyla, proleter devrim ihtimali bertaraf edilebiliyor. Alman Kasım Devrimi yine bunun en iyi klasik örneğidir. Monarşi emperyalist savaşın suçlusuydu, ayrıca yenilmişti ve yenilginin de suçlusuydu. Monarşinin korunmasında ısrar edileseydi. Alman proletaryası bütün bunları birleştirip burjuvazinin sınıf egemenliğine fatura ederdi. “Geride kalmış” sorunların devrim için sağladığı en büyük avataj budur işte. Yani çelişkilerin çeşitliliği ve zenginliği burada bir imkana dönüşüyor. Burjuva cumhuriyetine geçildiği zaman, bazı çelişkiler, o noktada bazı imkanlar, ortadan kaldırılıyor. O günkü yöneticiler bir yana itildiği için, Alman sosyal-demokrasisi başa geçtiği için, savaşın suçluları devre dışı bırakılmış gibi görünüyor. Suçlu ve yıpranmış monarşi yerini burjuva cumhuriyete bırakıyor ve bu, burjuva toplumu üzerinde yoğunlaşacak tazyiki azaltıyor.

(Devam edecek...)

(*) Lenin’in Şubat Devrimi’ni önceleyen aylarda ve emperyalist ekonomistlerle tartışmalar içinde demokratik cumhuriyetin proleter devrime karşı bir silaha dönüştürülmesine ilişkin olarak ortaya koyduğu teorik gözlem, sonraki olayların ışığında ele alındığında gerçekten dikkate değerdir:

“Ayrıca, bütün demokratik hedefler (sadece kendi kaderini tayin etme değil! Buna dikkat et! Bunu unutmusun!) belli bir dönem için belli bir anlamda, sosyalist devrimi engellemeye muktedirler. Hangi anlamda? Ne zaman? Nasıl? Örneğin, eğer hareket zaten gelişmişse, **devrim zaten başlamışsa, bankalara el koymak** zorundayız ve bizden şunlar isteniyor: Beklemek, **önce** cumhuriyeti pekiştirmek, meşrulaştırmak vs.!” (*Innesa Armand’a Mektup, Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm*, Koral Yayınları, s.109 -Red)

(**) “Demokratik cumhuriyet, bu en yüksek devlet biçimi, servet ayrımlarını artık resmen tanımaz. Zenginlik, demokratik cumhuriyette, gücünü, dolaylı, ama o kadar da güvenli bir biçimde gösterir.” (*Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni*, Sol Yayınları, 5. baskı, s.241)

“Artık siyasal mekanizmanın bu tür eksikliklerine ve kapitalizmin siyasal zarfındaki kusurlara bağımlı olmadığı için, ‘zenginlik’in sınırsız gücü demokratik cumhuriyette daha güvenliklidir. Demokratik cumhuriyet, kapitalizmin olanaklı olan en iyi politik biçimdir; çünkü sermaye, demokratik cumhuriyeti (...) ele geçirdikten sonra, iktidarını öyle sağlam, öyle güvenli bir biçimde kurar ki, burjuva demokratik cumhuriyetindeki **hiç bir** kişi, kurum ya da parti değişikliği, onu sarsamaz.” (*Devlet ve İhtilal*, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, 7. baskı, s.25-26-Red)

1 Mayıs '97: Sorunlar, eğ

Devrimi örgütleyemeyen karşı-devrimin yolunu düzler. '74 sonrası giderek genişleyen ve derinleşen kendiliğinden yükseliş sürecinde olan da bir ölçüde budur.1980'e kadar devrimci hareketin zayıflıklarına rağmen belli ölçüde savaştan, belli ölçülerde gerileyen hareket, 1980 saldırısıyla kesilmiştir. Dolayısıyla, ideolojik-politik-örgütsel hazırlıksızlık şartlarında, her yükseliş bir olanak olduğu kadar bir uyarı ve risktir de.

hareketliliğini karakterize eden, tek tek belli bir direnç ögesi gösteren mevzi direnişler oldu. Gebze Belediyesi direnişi ve 20 Temmuz genel eylemleri ışığında bizim için de anlaşılır hale gelen yanı sıra sınıf hareketinin önünü açmak, bu mevzi direnişlere devrimci öncülük yapmak ve onları bölge direnişlerine çevirmekten geçmekteydi. 3. Genel Konferans sonrası örgüt yönelimimiz de bu konuda önemli bir yol aldı. Polisan direnişiyle kurduğumuz anlamlı ilişkilere ve Asmaş, Retrans, İpragaz gibi bölgede eş zamanlı direnişlere rağmen, Polisan bir bölge direnişine dönüşemedi. Bunun devrimci önderlik sorunları çerçevesinde işaret ettiğimiz etkenlerle ilgili yanları olduğu gibi, kendiliğinden hareketin iç dinamik zayıflıkları ile de ilgili bir yanı vardır. '95 sonrası sınıf hareketinde ise, dirençli ve uzun süreli mevzi direnişlerin dahi zayıflaması ve azalması örneği görünür. Kuşkusuz bizim "parti yılı"yı yıllara yayılan sürecimizin önceden görülemeyen böyle de bir nesnel yanı var. Kendiliğinden hareketin bu iç dinamik zayıflığının devrimci öncüyle birleşmesiyle ortadan kalkacağı bir durum da sözkonusu değildi. Zira birbirini beslese de bu alan devrimci öncünün rolünden ayrı bir kaynaktan beslenir.1905 Devrimi'yle benzerliğini kurduğumuz bu olgu, bizde farklı bir düzlemde, 1995 Gazi Direnişi örneğinde görüldü. Devrimci öncüyle de birleşen beklenmeyen kitlesel-militan çıkışın beklenen süreci aşmadığı görüldü.

Kuşkusuz Gazi sonrası bir varoş hareketliliği olgusu açıktır. Ama burada işaret edilen nokta bir sonraki dönemin önünü açan bir ilk çıkıştan bahsedilemeyeceğidir. Tersine, giderek zayıflayan-sönümlenen-kırılan bir süreç, bu çıkış/sıçrama zorlamalarını takip etmiştir. 1 Mayıs '96 bunun bir diğer örneğidir. Devrimci 1 Mayıs sınıf ve kitle hareketinin bütününde bir çıkış zorlaması olmuş, ama devlet saldırısı, onu bir bütün olarak yeni bir kırılma noktasına çevirmiştir.

Geleneksel hareketin kendiliğindenliği ve buna dayalı beklentileri

Devrimci hareketin kendiliğindenliği karakteri onu ikili bir ifadelendirmeye

götürmektedir. Birincisi, kendiliğinden hareketi abartmak, ondan beklentiler üzerinden kendi sorumluluklarına bakmaktan kaçınmak. Hareketin iç dinamiklerini çözümleyememekten kaynaklı bu eğilim, esasta kendini '74 benzeri kendiliğinden çıkış beklentisinde buldu. Devrimci hareketin iç sorunlarını ve zayıflıklarını gidermek için kendiliğinden yükselişin olumlu havası beklendi. Oysa bu masum görülen beklenti, hem bilim dışıdır ve hem de oportünisttir. Bilim dışıdır; zira devrimci hareketin yapısal ideolojik-politik-örgütsel sorunlarının olduğu bir yerde, kendiliğinden yükseliş bir yere kadar gider, ama bir noktadan sonra ya sönümlenir, ya da savaşı ama sonuçta kesin bir yenilgiyle karşılaşır.

Devrimi örgütleyemeyen karşı-devrimin yolunu düzler. '74 sonrası giderek genişleyen ve derinleşen kendiliğinden yükseliş sürecinde olan da bir ölçüde budur.1980'e kadar devrimci hareketin zayıflıklarına rağmen belli ölçüde savaştan, belli ölçülerde gerileyen hareket, 1980 saldırısıyla kesilmiştir. Dolayısıyla, ideolojik-politik-örgütsel hazırlıksızlık şartlarında, her yükseliş bir olanak olduğu kadar bir uyarı ve risktir de. 1917 Rusya'sında Bolşevikler öncülük rolünü oynayamamaları da bir devrim yaşanacaktı. Kendiliğinden yükseliş daha 1917 Haziran'ında silahlı kitleleri iktidarı almak için pratik adımlara yöneltmişti. Bolşevikler, kitleler içersindeki öncülük rolleri ve mekanizmaları sayesinde, bu kendiliğinden yükselişin erken ve zamansız bir ayaklanmaya dönüşmesini bizzat engellemişlerdir. 1917 Haziran'ında Rusya'da bir devrim mümkündü, ama devrimin zaferi için 1917 Ekim'ini beklemek gerekiyordu.

Bu konuda bir başka yanılgıya işaret etmek gerekiyor. Kuşkusuz çatışmasız bir yenilgiyle kıyaslanırsa, savaşarak alınan bir yenilgi sınıf mücadelesi için tartışmasız biçimde daha anlamlıdır. Bütün bir öncü kuşağın ya da kitlelerin katliamı pahasına da olsa. Türkiye'de de, 1980 örneğine bakılarak, 1972 örneğine ve savaşarak alınan bir yenilgiye bu noktada olumlayıcı bir vurgu yapılmıştır. Bu kuşkusuz doğrudur, ama kıyaslamamanın göreliliğini örtmemektedir. Sonuçta, savaşarak alınan bir yenilgiye, sınıf mücadelesini önemli oranda ve uzun sü-

reli bir geriliğe iterler. 1871 Komünü, kuşkusuz sınıf mücadelesinin bir köşe taşıdır; ama Fransa'da sınıf mücadelesini uzun süreyle sönümlendiren bir sonucu da vardır. Bir marksist açısından sorun yenilgiyle sonuçlanacak bir ayaklanmayı tercih etmemektir. Nitekim Marks'ın ayaklanma öncesi bütün çağrıları da bu yöndedir. Marks tutumunu, ancak ayaklanma başladıktan sonra, ona karşı kesin bir desteğe dönüştürmüştür.

Bu örnekler, dolaysızca gelişkin bir devrimci önderlikten yoksun devrimci yükselişlerin ya da devrimci önderlikle birlikte savaşarak alınan yenilgilerin, otomatik olarak ilerletici bir öge olmadıklarını anlatır. Devrimci hareket, bu noktada masum görülen iyimser beklentiliğiyle, kendi zaaf ve zayıflıklarını örtmenin ve gizlemenin yolunu açar. Bu özeleştiriden oportünist kaçışı ile, sadece daha derin bunalımları ve bunlara karşın daha büyük bir hazırlıksızlığın yolunu açar. 80'lerin ortalarından beri devrimci hareket bu bilim dışı ve oportünist olgu ve tutumdan hemen hiç şaşmamıştır.

Devrimci hareketin kendiliğendenciliğinin ikinci bir ifade biçimini ise, kendini gerileyen harekete ilişkin kaba rasyonalizasyonda gösterir.

Verili harekete ilişkin devrimci önderlik sorumluluğundan kaçanlar için, kendiliğinden yükselişlerin önemini abartmak kadar, onun gerilemelerini ve geriliklerini onaylamak da zorunludur. Bu ifade biçimi harekette hemen hiç bir gerileme tespiti yapmaz. Olumsuzlukları unuttur ve idealist bir iyimserliği ayakta kalmanın altyapısı sayar. Bir kez daha hayat/süreç kendi gerçekliğini dayatınca da, bu tanımlanamaz ya da beklenmemiş süreç, saflarda moral yıkımlar yaratır ve dökülmelere yol açar. Devrimci hareketin kolay kadro dökülmelerinin ve sirkülasyonunun ardında böyle bir süreç/etki de vardır.

Gazi örneği üzerinden her çatışmayı ilerilik ögesi sayan devrimci hareket, sadece kendiliğinden yükseliş beklentisi üzerinden değil, varoş hareketinin yapısal zayıflıklarını gidermeyi gözetken, bunun için sınıf hareketi ile etkileşimi temel alan bir siyasal hat yoksunluğundan dolayı da varoş hareketinin verili düzeyine ve sönümlenmesine teslim oldu. Varoş hareketliliği kendiliğinden bir yükseliş yaşamadığı gibi, bunun tersi olsaydı bile, bu yine de, toplumsal muhalefetin toplam niteliğini değiştirmekte zayıf kalacaktı. Devrimci hareket varoşlardaki barikat-korsan çatışmalarını süreklileştirmeyi temel aldı. Ama bu dinamiği bir yardımcı olarak görüp onu varoşların dışına taşımak hemen hiç denenmedi.

Bu, kuşkusuz, esas varoluş koşullarını bulduğu yerden kendini tekrar eden bir muhalefet pratiği için, bilinçli bir tercihti. Gerek "bir dakika karanlık" eylemleri sürecinde, gerekse zindan direnişi sürecinde, geleneksel devrimci hareket varoşlara takıldı kaldı. Hatta bazıları zindan direnişleri sürecinde bunu "kitle eyleminde gerilla tarzı" diye olumlamaya ve teorize etmeye göturdüler. Böylece 100 kişiye ulaşmayan molotoflu kor-sanlar, birkaç bin kişilik Taksim ve Sul-

Son yılların kendiliğinden hareketinin sınırları

Bu, 1905 devriminin yenilgisi hakkında Lenin'in yaptığı "hareketin tüm genişliği ve derinliği ile yaşanmadığı" tespitiyle benzerlikler içermektedir. Kendiliğinden dinamikteki bu zayıflık, bir ölçüde yapısal ve sürekli. '95 5 Ağustos mitinginden aynı yılın Eylül-Ekim kitle grevlerine yönelen süreç, hem kitlesellik ögesiyle, hem sendikal bürokrasiye karşı eylemli hoşnutsuzluğun ilk öğeleriyle, hem de militanlaşma eğilimiyle karakterize oluyordu. Burjuvaziye erken seçime yönelterek bir bakıma hükümetdüşüren işçi hareketi, buna rağmen bundan sonraki sürecin de önünü açan, "genişleyen ve derinleşen" hareketin ilk çıkışı örneğine dönüşemedi.

Kendiliğinden hareketin iç dinamiklerinin zayıflığına bir diğer örnek mevzi direnişler alanında yaşandı. '91 saldırısıyla kırılan hareketlilik, 1994 5 Nisan saldırı paketine rağmen merkezi bir karakter kazanamadı. Bu dönem sınıf

İlimler ve görevler

tanahmet eylemlerine tercih edildi. Sınıf-dışı Leninizm üretme iddialı başkaları ise, Taksim'i ve Beyazıt'ı özgülleştiren öğrenci eylemlerine Gülsuyu'nu tercih etmek gerektiğini söylediler. Böyleleri, 1917 Şubat Devrimi'nin Viborg'da işçi mahallelerinde bekleyerek değil, ama Çarlığın temsilcisi Kışık Saray'a yürüyüşlerle karakterize olmasının siyasi anlamından habersizdirler.

Kışık Saray gibi Taksim ya da Kızılay da, kent merkezleri olarak, iktidarı semboller. Dolayısıyla, burada şiarlarımızı duyacak emekçi kesimler olmamasına rağmen, burjuvazi bu bilincin ışığında, bu alanları gösteriye özel olarak kapar. Yoksa hiç de burjuvazinin eğlence ve alış-veriş mekanlarının havası emekçilerce bozulur diye değil. Böyle bir siyasal bilinçten yoksun olanların bilinci sosyoloji ile doldurulur. Varoşlarda doğan, kent merkezinin siyasi anlamını unutan ve en sonu kendisi bu politika ve kültürün bir yansıması olanlar, 1 Mayıs '96'da olduğu gibi belki de militan, ama dağınık ve siyasal yönü zayıf bir karşıtepkir verirler.

Susurluk sonrası süreç

Susurluk bu kaba-özet sürecin üzerine yaşandı. Yeni politik kitle hareketliliği dönemi olarak, belli yönleriyle bir kopuşu temsil etse de belli yönleriyle de bir sürekliliği de temsil ediyordu. Kuşkusuz yeni politik kitle hareketliliği, yepyeni ve düne kadar tamamen hareketsiz kesimlerin geniş yığınlar halinde mücadeleye katılışıyla karakterize olmuyor. Harekete yenilik karakterini veren, henüz devrimci nitelikten uzak olsa da, ona açık, devleti çeteleşme olgusu üzerinden karşısına almış politik niteliğinden kaynaklanıyor. Artık hareketlilik ister bu ana eksenden, ister anti-özelleştirmeci bir eksenden itki alsın, çeteleşmiş devlet bilinci ve bununla bağlantılı bir temizleme bilinci silinip atılamaz. Düne kadar devlet karşıtı tek tek fikir demetlerinin bile olmadığı bir kitle hareketi için bu bir kopuş noktasıdır. Buna karşın hızlı, doğrusal bir devrimci yükseliş beklentisi gerçekçi değildir ve kendiliğinden hareketin iç dinamik zayıflıklarını gözlemlemektedir. Nitekim 14 Aralık ve 5 Ocak merkezi-Ankara mitinglerine esas rengini veren çeteleşmiş devlete karşıtlık, sonrasında geri çekildi.

"Bir dakika karanlık" eylemleri çerçevesinde, varoş hareketi, bunu bir dönem daha sürükledi. Şubat sürecindeki bu birinci dönemden hareketle sınıf hareketinin toplumdaki gücünü önemsizleştirenler, hareketin esas varoluş alanını bulduğunu sandılar. Gerçekte ise, kendi varoluş alanlarını birkez daha hayatın merkezine koyanlar "bir dakika karanlık" eylemlerinin ikinci döneminde (Nisan) nihayet katı gerçekle karşılaştılar. İkinci dönem, çeteleşmiş devlet karşıtlığı eksenli bir hareketliliğin varoşlarda da sönümlenmesini doğurdu. Doğrusu yaşanan, Susurluk etkisinin varoş hareketinin gerileme sürecinde yaptığı kısa bir kesinti idi. Varoş hareketi, bu noktada,

bir önceki dönemin sürekliliğini devam ettirmektedir. Varoşlarla sınıf hareketinin merkezi-Ankara mitingleri arasında kaba ikilemler koymak gerçek dışıdır. Birbirini etkilese de, iki ayrı dinamığın, kendini aşmaksızın, belli bir süreklilik-kararlılıkla kendini üretmesidir söz konusu olan. Dolayısıyla her iki hareketlilik ya da kesim de, eylem biçimi ve kitlelilik sorununda Susurluk öncesi sürekliliklerini korumaktadır. Kuşkusuz bu, sınıf hareketliliğinin bugün ve gelecekteki stratejik belirleyiciliğini en ufak biçimde unutturmamalıdır.

Sendikal bürokrasi güdümündeki merkezi mitingler

Bugün kaba biçimde hava boşaltmaya indirgenen merkezi-Ankara mitingleri de yerli yerine oturtulmalıdır. Elbetteki sendikal bürokrasi merkezi-Ankara mitinglerini, yerel ve giderek parçadan bütüne, basitten karmaşığa bir eylem sürecinin karşıtı olarak, tek bir merkezi miting işi ve beklentisiyle gündemine almıştır. Merkezi-Ankara mitinglerinin tek doğurucusu ise kuşkusuz bu değildir. Bu eylemin arkasında 1991 Zonguldak yürüyüşü de vardır. Yerel direnişlerin denemeleri, hatta bazılarının, İzmir belediye işçilerinin Ölüm Yürüyüşü gibi, zaferleri vardır. Sendikal bürokrasi sadece basit bir komploya uygun olarak değil, bu nesnellığe uygunluk temelinde de bu adımı atmıştır. Ama kimse bu eylem biçiminin kendisinin hep bir hava boşaltma sonucu doğuracağını sanmasın. '94 Kasım'ındaki Meclis Yürüyüşü'nü satan B.Meral'in işçilerce taşlanması, yani sendikal bürokrasisinin denetiminin kritik bir aşamada bir kırılma/zorlanma yaşaması, ya da '96 Ekim'inde barikatlarda çatışarak gelen onbinlerce işçi ve üstünü aratmayan Divriği maden işçileri örnekleri hatırlanmalıdır.

Sendikal bürokrasiye tavır ve militanlık, Türkiye işçi sınıfının verili en geri alanlarıdır. Dolayısıyla, bir eylem biçiminin kısa dönemli yaşanmış örnekleri, kısa vadeli potansiyelleri için de ipuçları verir. Merkezi-Ankara mitingleri yeniden benzer radikallikler ya da yerel Ankara yürüyüşleri biçiminde olabilir. Merkezi mitingler, bir dönem içlerinde böyle bir ileri eğilim taşıdılar da, bugün bunlar görülmemektedir denilebilir. Halbuki 5 Ocak bunun son örneği olmuştur. Sendikal bürokrasi tarafından çeteleşmiş devlete karşı devrimci bir nitelikten uzak tutulmak için eylem taşradan bir işçi akınına tutulmuştur. Bu neredeyse tüm merkezi mitinglerde sendikal bürokrasinin esas amacıdır. Sınıfın nispeten geri ve şovenizmin etkisi altında bulunan ve bürokrasinin kolay kontrol edebildiği bu kesimler üzerinden eylemin niteliği belirlenecektir, amaç budur. Pek çok devrimci, Susurluk üzerinden bile devrimcilere uzak, yalıtık, hatta onlara düşmanca bakan, HADEP kortejiyle gerginlik yaşayan, şoven motiflere, şarkılara, bayrağa uyum sağlayan bu işçi kitlelerinin görüntüsüne aldandılar. Üçüncü dönem, Susurluk hareketi bu noktada da kapılmıştır. Oysa bu sınıf-dışı solcu algı,

sadece birkaç ayda boşa çıktı. Şoven motiflere açık, taşradan gelen Tes-İş üyesi işçiler, anti-özelleştirmeci bir hareketlilik, algılayış ve politizasyon yaşadılar. Yatağan mitinginde sendikal bürokrasiyi sorgulamanın işaretlerini verdiler. "Şalter ne zaman inecek!" esas soruya dönüştü. Bütün termik santrallerde özelleştirme tetkik heyetleri içeri alınmadı. Ve Çayırhan'da bu, hem sendikaya hem de özelleştirmeye karşı dağınık bir militanlık olarak patladı. Özelleştirme karşıtı Enerji Platformu ise bu taban dinamığının çok geri bir yansımasından başka bir şey değildir.

Enerji işkolu gibi taşranın sınıf hareketinin toplumu belirlemekte zayıf kalacağı söylenebilir. Ama burada üç öğe daha var. Birincisi; bu alanlar öncü sektörlerdir ve bir sürükleme potansiyelleri vardır. İkincisi; bu alanlar özelleştirme saldırısının temel hedefleridir. Bu hareketin sürekliliğinin bir güvencesidir. Üçüncüsü; Rusya-Urallar'da bir altın madeni olan Lena'da, işçilerin militan hareketliliği sınırlı bir katılımı gerçekleştirmiş, asıl tepki Lena ve Urallar'ı aşan bir şekilde Rusya işçi sınıfının genelinden gelmiştir. Dolayısıyla bir süreklilik ve sürükleme ögesinden bağımsız olarak, yorulmamış ve devlet terörüyle karşılaşmamış bu sektörlerin, bir çıkış kıvılcımı yakma özelliği ve olanağı da vardır. Ensonu, anti-özelleştirmeci bu eksenin arkasında bulanık da olsa bir çeteleşmiş devlet bilincinin kolay silinmez bir içselleşmesi olduğunu söyleyelim. Sendikal bürokrasi ve devlet ne kadar merkezi eylemleri yerel eylemlerden koparmak istese de, bu nesnel bir kendiliğindencilikle de başaramıyor. Devrimci öncüden hemen tümünden yalıtık olmasına rağmen taşrada yaşanan yerel/il mitingleri, merkezi-Ankara eylemlerinden tümünden bağımız değildir. Bu mitinglerde, özelleştirme karşıtlığı yanında, çeteleşmiş devlet karşıtlığının payı da farkedilebiliyordu.

Sendikal bürokrasinin bir dönem kullanmaya çalıştığı bir başka araç ise genel grevdi. Merkezi miting olgusunda olduğu gibi hazırlıksız tek eylem mantığı çerçevesindeki bu aracın bir oyun olarak kullanılması bile, anlamını ancak '87 sonrası sınıf hareketinin yükselişe ve grev silahını yaygın kullanışa geçmesine ve genel grev isteğinin en üst noktaya çıkmasına bağlı olarak buldu. Her TİS sürecinde sınıfın toplu özlemi ve eğilimine dönüşse de, genel grev sendikal bürokrasinin kolayca kontrol ettiği bir araç oldu. İster kullanılsın, ister önden sönümlendirilsin. Yine de bu özlemin sınıfın dağınık hafızasında bir tortu olarak kalmadığı söylenebilir. Bu süreç geleceğe, sonuç alıcı bir çabanın merkezi mitinglerden daha fazlası olduğu yolunda bir sınıf sezgisi olarak yansıyacaktır. Bunun sağlayacağı birikim 3 Ocak türü bir pijamalı soytarılığın benzer biçimlerde tekrarlanamayacağına da garantisi olacaktır. 3 Ocak'ı doğuran 1989 bahar eylemlerinin bir yüzü genişliği ve sürekli yükselişi ise bir yüzü kesin başarıyla sonuçlanan bir hareketi bu noktada da belli birikimler yaratmıştır. 8 Ocak'ta

liman işkolundaki genel grevde, ancak yeni döneme özgü eylemler örneğinde olduğu gibi.

Genel grev ve merkezi miting üzerine yapılan tanımlamaların özü şudur. Bunlar sendikal bürokrasinin hareketi geriletme amaçlarından bağımsız bir nesnellığın üzerine yükselirler. Geriletme olgusu zaten ancak böyle bir nesnellikle bağ kurabilirse yaşam bulabilir. Bu eylemler, bu geriletme amacına rağmen, kendiliğinden dinamikleriyle onu boşa çıkarabilir. Ya da, bu amaca rağmen, süreci ilerletici eğilimler, yarılar ve sonuçları kısmen üretebilir. Devrimci önderlik bu gerçeği farketmeli, biçimleri kaba bir tarzda reddetmemeli, onların ileri ve geri yönlerini analiz edebilmelidir. Ancak böylece kendi taktik devrimci görevleri konusunda bir açıklığa ulaşabilir.

Bu konuda sol ve devrimci hareketin kafası karışıktır. Kendiliğindencilığe tapınma noktasında bulunan EMEP bugünlerde merkezi mitinglerin tek sonucunun hareketi geriletmek olduğunu gönmüş bulunuyor. Bu varolan kendiliğinden hareketi bile daha geriden kurgulamaktır. EMEP kendi güçlerine ise eşzamanlı olarak merkezi eylem çağrıları yapıyor. Bu ise reklamcılığa eskiden beri sevdalı bu hareketin legalizm dönemine uygun bir pratik oluyor. 5 Ocak türü eylemlerin geriletici etkisini sendikal bürokrasinin niyetine bağlayan devrimci çevreler ise, hem bu eylemlerin dönüştürülebileceğini, sıçratılabileceğini görmemiş oluyorlar ve hem de sınıfla aralarındaki bağları böylece daha da zayıflatmış oluyorlar. Düşmanın niyet, komplo ve provokasyonuna önden böyle bir kesinlik biçenler, Gazi, Sivas ve U. Mumcu suikastı gibi olayların, ya kitle hareketini geliştirmediğini, ya da düşman provokasyonu olmadığını keşfetmeleri gerekiyor.

"Siyasal kilitlenme"nin siyasal sonuçları

Komünistler, henüz sınıf ve kitle hareketi politik bir düzey kazanmadan önce, siyasal kilitlenme tespiti yaptılar. Sınıf ve kitle hareketi, '74 sonrası yaşadığı devrimcileşme ögesinden uzak, ekonomik temel eksenli bir hareketliliği aşamıyordu. Devlet, kendi için bir tercih değil fakat varoluşunun temel devam yolu olarak, sınıf ve kitle hareketini, bu arada özgürlük mücadelesindeki Kürt kitlelerini hareketsizliğe itmeyi başaramıyordu. Sınıf hareketi '91 Zonguldak yürüyüşüyle, '95 Ekim kitle grevleriyle değişik yoğunluklarda bu kısır döngüyü kırmayı denedi. Devrimci önderlik yokluğunda, bu zorlama, kendiliğinden hareketin iç dinamiklerinin gücüne bağlıydı ve gerçekleşme olanağı/olasılığı vardı. Bu olanak yeni dönemde de devrimci önderlik sorunlarında temel bir değişiklilik göstermeye de mevcuttur. Ancak, pratik deneyimlerin de gösterdiği gibi, bu olanak bugün için hayli zayıftır. Sınıf hareketi toplu-genel çıkışlarından kolay yüzgeri edebilmektedir. Mengen barikatı ve '95 Aralık seçimleri ile yaşanan bu olgular, Susurluk sonrası süreklilik göstermekte ve '97 TİS satışıyla tekrarlanmaktadır. Taban önden gösterdiği dinamiki hızla yitirebilmektedir. Benzer bir tavır alış mevzii direnişlerde de görülecektir. Sınıf hareketinin bu şırıltıcı zayıflığı bir ölçüde normaldir.

Türkiye gibi bir devrim toprağı olan Rusya'da, 1905 Devrimi, ancak Rus-Japon savaşının olağanüstü ağırlaştırıcı etkisinde ve buna rağmen gerçek derinliğine ulaşmadan yaşanmıştır.

1912'de ise Rusya'da yeni devrimci yüceliş süreci 1914'te 1905'in ön günlerini hatırlatır bir düzeye varmış, ama Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı nedeniyle kolayca geri çekilip sönümlenmiştir. 1917 Şubat'ında yeniden ve savaş yüzünden ağırlaşarak patlayana kadar, sınıf savaşı şaşırtıcı tarzda durulmuştur. Savaş-devrim konusunda kaba bir paralellik kurulmaması için belirtelim; iki Rus devrimi de ortaya çıkmak için savaşa ihtiyaç duymamıştır. Tam tersine, Birinci Emperyalist Savaş, 1914'teki yükselişi üç yıl ertelemiştir. Ayrıca bugün Türkiye kapitalizmi, 1905 Rus- Japon savaşından daha büyük ve derinlikli bir savaşı, Kürt özgürlük mücadelesine karşı vermektedir. Yine de belirtilmesi gereken, bir devrim toprağı olarak Türkiye'nin '80'lerde yaşadığı yapısal belli düzenlemelerin, kendiliğinden hareketin iç dinamiklerini bütün kapsam ve genişliğiyle oynamasını zorlaştırdığı veya geciktirdiğidir.

Bu, emperyalist-kapitalist sistemin merkezlerinde daha yoğun yaşanan belirgin bir olgudur. Buna rağmen emperyalist merkezlerde bile derin bir bunalım yaratan 1968 kitle hareketlilikleri, bunun sınırlarına ya da sınırlılığına iyi bir örnektir. Bu, Avrupa merkezli sol ve marksist aydın çevrelerin de ortak olduğu liberal politik sonuçlara çıkan, burjuvazinin ideolojik hegemonyasının ideolojik mücadele alanından kırılacağı şeklindeki aydın oportünizmine de bir pratik cevaptır. Kuşkusuz bunun dolaylı ya da dolaysız parçası olan sol, marksist fikir ve çevreler, kendiliğinden hareketin iç zayıflıklarına ilişkin tespitlerde, sınıfdışı, apolitik, teorizme varan bir ertelemecilik üretiyorlar. Bu kesimler siyasi kilitlenme olgusunu anlamamış görünüyorlar. Sınıf hareketi devrimcileşmemekte, ancak burjuvazi de özelleştirme- taşeronlaştırma- sendikasılaştırma saldırısını hayata geçirememektedir. Hem de siyasi partileri ve yönetim araçlarıyla bir bütün olarak hızlı özelleştirmeci olmasına rağmen. Yönetememe krizinin ön biçimlerine dönüşebilecek bir kararsızlığın ardında yavaş özelleştirme fikri değil, devrimci niteliğe sıçrayabilecek yenilmemiş bir sınıf hareketi olgusu var. Burjuvazi belli adımlar ve mevzilere rağmen, bu sorunu esasta çözemedi.

Benzer bir süreç Kürt sorunu konusunda da yaşanıyor. KUKM fiziken belli kayıplara uğratılıyor, devrimci öncüsü siyasi-reform çözümüne daha fazla eğilim gösteriyor. Ama devrimci nitelikten bir bütün olarak koparılamiyor. Devlet askeri çözüm konusunda tıkanıkça, en şoven ve militarist kesimleri dahi, orta vadeli siyasi-reform çözümleri için çalışmalar ve hazırlıklar yapıyorlar. Kürt sorunundaki siyasi kilitlenme bu tabloyu tamamlayan bir etmen oluyor. Varoş hareketi '95 Mart Gazi çıkışı ertesinde bağımsız dinamiklerini korudu, ama toplumu etkileme kapasitesinin zayıflığı sınıfı sarsacak bir düzeyden yoksun kaldı. Kendiliğinden iç dinamiklerinin zayıflığı bu hareket içinde belirgin bir sönümlenme ögesine dönüştü.

Bu toplam arka planın anlattığı sonuç; devrimci önderlik sorununda kapamalı bir değişiklik olmadığı sürece, sınıf hareketi ve toplumsal mücadelede ciddi bir güç dengesi değişikliği beklenmemesi gerektiğidir. Siyasi kilitlenme tespitinin bir diğer olasılığı, devrimci niteliğe çıkamayan sınıf hareketinin sönümlenmesi ve bu sayede suskunluğun ve toplumsal çürümenin hakim olmasıdır. Susurluk süreciyle politikleşen ama dev-

Devrimci Güç Birliği adımı anlamlı olmakla birlikte yetersizdir.
Devrimci hareket onu kaba bir olumlamaya çevirirken,
yüzünü geçmişe ve zayıflıklarının dışına dönmektedir.
Komünistler yüzlerini geleceğe ve zayıflıklarına karşı amansız bir
saldırıya çevirmektedirler. Kitle eyleminde gösterilen birlikteliğin
devrimci hareketin yetinebileceği ama bizim tahammül
edemeyeceğimiz bir durumu vardır.

rimcileşmeyen sınıf hareketinin hala kendi mücadele dinamikleri koruyor olması, bu ülkenin devrim potansiyellerinin güçlülüğüne bir kanıttır.

**1 Mayıs '96'dan
1 Mayıs '97'ye...**

Kitle mücadelesinin bu eğilim ve belirtileri temelinde '96 1 Mayıs'ı, devrimin 1 Mayıs'ı olmuştur. '95 Gazi süreci ile açılan varoş hareketinin, devrimci örgütler şahsında sürece damgasını vurmasının yeni bir örneği oldu. Devrimci hareketin Gazi'de daha zayıf bir hazırlık ve örgütlülükle provokasyonu boşa çıkaran hattı ile özel hazırlık ve örgütlülüğe rağmen bu sefer dağınık bir tepkisellikte provokasyonu güçlendiren hattı arasındaki derin ayrım, varoş hareketin kendiliğinden özelliklerinin devrimci örgütün yönlendirme çabasından baskınlığını anlatıyor. Devlet 1 Mayıs '96'yı katliamla ve sonrasını zincirleme bir karşı-devrim saldırısıyla karşıladı. HADEP bayrak provokasyonu ve EP'nin kapatılması ile protesto gösterilerine devlet saldırısı, bunun sınırlarını genişletti. Özellikle EP, 1 Mayıs '96 sonrası devletin karşı-devrimci propagandasının yedeğine düşmesine rağmen, devlet saldırısının hukuk-polis ikilisine maruz kaldı. Bundan anlaşılması gereken ülkede sosyal reformizme açılan olanakların devletin demokrasi sevdasından değil, fakat devrimci potansiyel ve özneleri eritmek ihtiyacının ürünü olduğudur.

Bu ülkede ilerici muhalefetin tutarlılığı dahi, ancak devrimci nitelik karşıya alınmadığı sürece sağlanabilir. Reformizm devrimci hareketin tasfiye edildiği ilk evrede saldırıdan payını alacaktır. Bu saldırıyı kesen zindan direnişi süreci oldu. Kitleler bu saldırılar sırasında önemli oranda seyirci kalmakla birlikte, 12 devrimcinin ölümünden toplumun hafızasına silinemeyecek biçimde bir mesaj geçti. Bunun devrimci sonuçlarını orta vadede göreceğiz. Yeniden devletin saldırısı ve provokasyon korkutması tuttu. Bu sadece yürütülen propagandanın gücü yüzünden değildir. Devlet iki 1 Mayıs arasında devrimci örgütlere karşı operasyonlarla önemli başarılar sağladı. Devrimci etkinlik zayıfladı, daraldı ve legal araçlara hapsedi. Devrimci hareket, varoluş biçimlerindeki gerilemeye, güç yetersizliğinden öte, bilinç ve irade yetersizliğinden mahkum oldu. Bu uzlaşmacı pratik, devrimci kitle tabanında devletin saldırısının tutarlılığını denidir.

Devrimci örgüt çalışmasını hazır güçleri eyleme sürmek üzerinden kurgulayan devrimci hareket, hazır güçleri üzerindeki politik hakimiyetini dahi kaybetmiştir. 1 Mayıs '97'de devrimci hareketin başarısızlığının ikinci temel boyutu, sınıf ve kitle hareketiyle bağının derinliğinin olmaması üzerine şekillenmiştir. Geçen yıl sınıf mücadelesinde benzer bir genişlik evresinde işgünü olmamasına dayanan kitlelilik bu yıl yarıya düşebilmiştir. Nesnel olarak da katılımın daralması beklenmelidir, ama iki öge bunu tamamlamaktadır. Birincisi; nesnel daralma eğilimi devrimci harekette daha ağır yaşanmıştır. İkincisi; devrimci hareket sınıfı yüzeysel ilişkilerini derinleştirmemiştir. İş bırakma çağrısı ya da fiili durumuna devrimci hareketin etkisi çok zayıftır. Devrimci hareketin, olduğu kadarıyla politik çalışması sınıf çalışmasından, sınıf çalışması ise birim çalışmasından uzaktır. Legal dergi çalışmasının sınıf çalışmasında karşılığı yapay, üst platform çağrıları ve çalışmalarıdır. Böyle bir pratiğin mevzi-öncü örnekler yaratma şansı dahi yoktur.

1 Mayıs '97 pratiği devrimci hareket için bir başarısızlıktır. Bugünlerde kendiliğinden hareketin bir dizi ögesine bakarak bunu gözden uzak tutmaya çalışan geleneksel devrimci hareket böylece kendisinden beklenen tavrı göstermiştir. '70'lerin bir tekrarı beklentisi ile kendisi bir tekrar olmayı defalarca tercih etmiştir.

**Açık başarısızlığı göremeyenler
kaba zaafı da aşamazlar**

Komünistler, kendilerinin de ortak olduğu devrimci hareketin zayıflığına bakma cesareti ve iradesi ile yeni dönemin yeni hareketi olma ısrarlarını kendi iç zayıflıklarına rağmen sürdürmektedirler. Sorunu sadece zayıflığın tespiti olarak koyan ayırım ideolojik bir ayırım olacaktır. EKİM bu ideolojik ayırımı politik-örgütsel hatta taşıdığı oranda parti iddiasının hakkını verecektir. Devletin provokasyon propagandasını boşa çıkarılması, kitlelere kampanya dönemlerinde yılda 1-2 yoğunlukla seslenmenin pratikte aşılması ve yoğunluğun süreklileştirilmesi ile mümkündür. İlk bazı düzenlemelerle birlikte hareketimiz buna başlamıştır. İkincisi sınıf ve birim-fabrika çalışmasında derinleşmedir. Hareketimiz parti iddiasını yakınlaştıran ve somutlayan benzeri örnekleri kısa vadede üretmelidir. Yeni dönem bunun sonuçlarının görüleceği bir dö-

nemdir.

Komünistler, 1 Mayıs '97 tartışmasını, örgütte ileriye çıkmamanın ya da kendini tekrarin, verili durumu ras-yonalize etmenin ayağına çevirmeye çalışacak eğilime karşı sakıncasız olmalıdır. Parti ve devrimin zaferi he-definden koparılmış müzmin, muhalif ruh hali saflarımızdan sökülüp atılacaktır. İster ideolojik mücadelenin etkisiyle dönüşerek, ister gerici dirençlilerin görevlerini üstümüze ve yeni güçlere aktararak. Çürüyeneği toplamayacağız. Bu örgütün potansiyeli ve çeperi, yapılamaz denilen her adıma fazlasıyla sahip çıkmıştır ve çıkacaktır. Haftalık PYO adımı ve buna rağmen güçlü bir sahiplenme olgusunu MYO'ya yansımaları, sendikal mücadele ve genel propaganda-ajitasyon konusunda politik örgütsel adım ve atılımlar, şimdiden bunların kanıtıdır. Parti adımı, eşitsiz gelişimimizin, yapının tamamında bir sıçramaya dönüşmesiyle karakterize de olacaktır.

Devrimci Güç Birliği (DGB) adımı anlamlı olmakla birlikte yetersizdir. Devrimci hareket onu kaba bir olumlamaya çevirirken, yüzünü geçmişe ve zayıflıklarının dışına dönmektedir. Komünistler yüzlerini geleceğe ve zayıflıklarına karşı amansız bir saldırıya çevirmektedirler. Bu çerçevede kitle eyleminde gösterilen birlikteliğin devrimci hareketin yetinebileceği ama bizim tahammül edemeyeceğimiz bir durumu vardır. DGB, esasta ön çalışmanın genel ajitasyon-propaganda hattında ve sınıf-fabrika-birim çalışmasında yoktur. Bu devletin esas hakimiyet kurduğu alan olduğunu belirtmiştik. Komünistler bundan koparılmış bir DGB'yi çok anlamlı bulmamaktadırlar ve bunu açıklamışlardır. Dolaysızca işaret ettiğimiz bütün olgulara yansıyan bir bakış farklılığıdır.

Devrimci hareketin başarısızlığı ile karakterize olan 1 Mayıs '97, Susurluk sonrası politik kitle hareketinin hemen tüm özelliklerini taşımaktadır. Devrimci önderlik boşluğunun çözücü muhatabı olarak komünistler, kendi zayıflıkları kadar hareketin zayıflıklarını da yerli yerine oturtmak sorumluluğu taşımaktadırlar. 1 Mayıs '97, geçen yıla göre daha fazla alanda kutlanmış ve taşraya yayılma eğilimini sürdürmüştür. Çukurova'nın iki ayrı merkezi (Adana, Mersin) ve İzmir'deki kitleliliğe rağmen Aydın, Denizli mitingleri sayılabilecek ilk olgulardır. Bu merkezi mitinglerin hayat bulmuştur. Metropollerdeki kutlamalar 5 Ocak'ın sürekliliğinin bir parçası olmuştur. Kitleli ve barışçıl. Sendika bürokrasisinin İstanbul'da mitingden kaçmaya çalıştığı bir evrede bu ayrıca önemlidir. En yeni olgu, Kürdistan'da, yasağa rağmen binlerce kişiyle yapılan mitinglerdir. Eş zamanlı olarak aynı şiarlarla eylem yapan işçi sınıfı, bütün parçalarından sınıfsal birliktelik hissi yaşayacaktır. Diyarbakır miting katılımları sınırlarından çok bu politik sonucuya şovenizmi geriletme dinamiğinin yeni göstergesidir. Bir dizi ek faktöre karşı önemli olan 1 Mayıs '97'yi yeni politik kitle hareketliliği döneminin bir parçası olarak ele almaktadır.

Sınıf ve kitle hareketinin dinamiğini anlayabilmek ve bu noktada devrimci önderlik sorununun kapsamının anlaşılması, yapılabildiği ölçüde, 1 Mayıs '97'nin devrimci saflardaki en önemli kazanımı olacaktır.

Birkaç ciddi yenilgi almamış hiçbir hareketin zafer kazanma şansı yoktur.

Dayanışma Platformu'nun dışındaki güçlerle ve Dayanışma Platformu'na rağmen değil, onun içinde ve onu güçlendirmek için biraraya geliyor. Ama SİP Dayanışma Platformu'nun dışında görüşmeler sürdürüyor. Tekrar tekrar yazdığı gibi "SİP dışında solun belli bir nicelliği ifade eden kesimleri"ne Dayanışma Platformu'na götürmediği "Taksim'e kitlesel çıkış" önerisini götürüyor. Bay Koparan da diyor ki "... yok böyle bir şey..." Oysa yukarıda gösterdiğimiz gibi, "var böyle bir şey"!

Herkes biliyor ki, SİP Devrimci Dayanışma Platformu'ndan çekilmiştir. Bu denli açık bir gerçeği SİP'li yazar "itham" sınırları içerisinde tartışıyor. Tartışmalı görünen bizim "son dakika" nitelememiz olmalı. SİP Dayanışma Platformu'ndan resmen 24 Nisan gecesi çekildi. Öyle ki 26 Nisan tarihli *Kızıl Bayrak*'ın 38. sayısı 25 Nisan sabahı baskıya girmiş ve bu sayıda Dayanışma Platformu'nun SİP'in de imzacısı olduğu deklarasyonu yayınlanmıştı. Ortak tutum almanın bir dizi teknik ve politik ortak hazırlığı gerekli kıldığı 1 Mayıs gibi bir güne 6 gün kala çekilmeyi "son dakika" diye nitelemekten daha doğal ne var? Kaldı ki, arkasında durmaktan her an vazgeçebileceğiniz bir platformun ve deklarasyonun altında adınızın bulunmasını neden tercih ediyorsunuz? Neden bir yandan HÖP'e "Taksim'e kitlesel çıkış" için giderken bir yandan Dayanışma Platformu'na 150 kişilik kadro eylemi yapacağınızı bildiriyorsunuz?

Böyle davrananlar bir de ukalaca, "*Kızıl Bayrak sendika ağalarından bağımsızlaşmış bir 1 Mayıs eylemini Taksim'de örgütlemek için güç vermekten neden imtina etmiştir? İlk önce bunu açıklamalıdır.*" diye soruyorlar. Hangi kutlamaya güç vermemiz bekleniyor? Kitlesel olana mı, 150 kişilik olana mı? 150 kişilik olana, "yasak savmacı" bir tutum olarak nitelediğimiz için destek vermeyeceğimizi bildirdik. Kitlesel kutlama önerisi ise SİP tarafından ne bizim ne de Dayanışma Platformu'nun önüne getirildi. SİP görüşme trafiğinin yoğunluğundan teklifleri kimlere götürdüğünü karıştırmış olmalı ki, soruyu yanlış adrese gönderiyor.

*

SİP'in devrimcileri polis saldırısı sırasında yalnız bıraktığı "itham"ımıza gelince. SİP polis barikatının üzerine yürüdü de, biz mi görmedik? diye sormadan edemiyoruz ve 1 Mayıs'ın hemen ardından komünist harekete katılan eski SİP'li bir devrimci gencin alanda yaşananlara ilişkin anlattıklarını aktarmakla yetiniyoruz:

"*Alana SİP korteji ile birlikte girdim. Üstümüzü arattık, liselilerin taktığı kızıl fularları polise verdik. SİP, şimdi devrimcilerin üst aratmama tavrını apolitizm olarak değerlendiriyor. Ama kendileri tarafından alanda gösterilen pratik tavrındaki apolitikliği yazmıyorlar. SİP korteji devrimciler alana giremezken ve devletin provokatif bir tutum takındığı belli iken, geriye dönüp siyasal bir basınç yaratmak yerine umursamaz bir tavır almış, sanatçı (!) Ferhat Tunç'un türkülerini eşliğinde halay çekmiştir. SİP kortejinde bundan rahatsız olan bir çok kişi vardı. Parti görevlilerine "Devrimciler alana alınmıyormuş, neden geri dönmüyoruz?" diye sorduk.*

SİP'li yazarımız da devrimcileri "üst aratmamak"tan başka devrimci politika üretememekle suçluyor.
Peki "SİP sendika ağaların yuhlamaktan, (hadi politik ifade ile söyleyelim ağaları teşhir etmekten) başka hangi politikayı uyguladı?" diye sormaktan alamıyoruz kendimizi.
Daha büyük ve iddialı bir politikayı, 1 Mayıs'taki işçi ve emekçi kitlesini devletle karşı karşıya getirme politikasını uygulaysaydı ya. Devrimciler alana girmeyerek bunun somut dayanaklarını da SİP'e armağan etmişlerdi.

Görevliler tarafından 'Onlar kendileri istediler.' diye cevap verildi.

SİP devrimcileri yalnız bıraktı. Devrimcileri yalnız bırakanların onları eleştirmeye hakkı da yoktur."

A. Koparan ise şunları söylüyor: "*SİP görevlileri arama noktasına gitmiş, gelişmeleri anında değerlendirmiştir. SİP korteji tetikte tutulmuş, ancak arama noktasından geri dönülme ve ters yönde yürüyüşe geçme kararı alındığı zaman alandaki yerini korumuştur.*"

Öyle bir kortej düşünün ki "tetikte" halay çekiyor. "Gelişmeleri anında değerlendiren SİP görevlileri" kendi kitlesinden gelen uyarılara dahi "onlar kendileri istediler" diye yanıt veriyor. Gerçi SİP'li yazar "tek kelime ile uydurma" diye bize saldırıyor. Oysa SİP tabanındaki bir takım duyarlı unsurlar bunu bizzat yaşıyor ve anlatıyorlar. SİP kortejinde yürüyen herkes gibi A.Koparan da bunu biliyor olmalı.

A. Koparan SİP'lilerin "arama noktasından geri döndüğü öğrenilince alandaki yerini koruma"larından söz ediyor. Burjuva medya bile alana girişin kilitlendiğini ve bu kilitlenmenin 1.5-2 saat sürdüğünü yazdı. Peki SİP "tetikte" ve "halaylı" geçen bu birbuçuk saat içerisinde ne yaptı? Belli ki "gelişmeleri anında değerlendiren SİP görevlileri"nin yardımıyla kortejinin "alandaki yerini korudu". Yani SİP, bir Tuzla Deri-İş ve KESK görevlileri kadar, yani ileri bir sendikal platform kadar bile olamadı. Polis barikatına doğru yürüyüşe geçmek şöyle dursun, yüzünü çevirip bakmadı bile.

Kendi gerçeklerini böylesine tahrif eden SİP'li yazar bir de dönüp bize "tahrifatçı" diyor ve "utanmazca yalan söylemek"le suçluyor. "SİP pankartlarını ve flamalarını polise teslim etti" demişiz. Bu tahrifatçı yazar, "*SİP düzenli yürüyüşü ve kızıl bayraklarıyla disiplinli bir görünüm sergiliyordu. Ancak onlar da bazı flamalarını arama noktasında polise teslim etmenin moralsizliği içindeydi.*" (KB, sayı:39, s.4, vurgular bizim) biçimindeki sözlerimizi, okurun "pankartlarını ve flamalarını polise teslim etti" biçiminde hatırlayacağını umuyor olmalı. Oysa biz yukarıdaki alıntı dışında özel olarak SİP'in polis aramasındaki durumu üzerine bir şey yazmadık. Sadece herkes tarafından bilinenleri en doğru ve yalın biçimiyle yazdık ve söyledik. (Oysa bu konuda utanç verici bulduğumuz, fakat yazmak gereği duymadığımız başka gerçekler de vardı. 1 Mayıs günü SİP'in Okul ve Ülke kortejine dağıtılan kızıl fularların başına gelenleri SİP kortejinde yürüyüp de bilmeyen var mıdır?)

*

SİP'li yazar üst aratmamak için bir aramaya izin vermesini istedi. Böylece saldırgan

tartışmayı devrimcilerin taktiğindeki bir zayıf halka olarak gördüğü besbelli. Oysa daha önce yazdık, tekrarlıyoruz; SİP de dahil olmak üzere reformistlerin iddia ettiğinin aksine Güçbirliği "üstümüzü aratmayacağız..." kabalığında bir siyasal taktiği savunduğu için değil, somutta üst aramadan çok polis için kaba bir güç gösterisine ve onur kırıcı bir aşağılamaya dönüşen uygulamaya karşı çıktığı için alana girmeyi reddetti. Bu konuda son derece tarafsız ya da olsa olsa EMEP şahsında reformistlerden taraf olabilecek güvenilir bir tanığımız da var. Tüm reformistlerin bir terbiyeli maymun uysallığında katlandığı bu onur kırıcı uygulamayı, bakınız *Emek* gazetesin'de yayınlanan yazısında yabanci bir gazeteci nasıl anlatıyor:

"1 Mayıs gösterisine katılmak isteyenler, İstanbul'un Çağlayan semtinde toplanmaya başladıklarında, Türk devletinin istediği gibi, bu günün barışçıl olmayacağı anlaşılmıştı. 20 bin polis yığılmıştı.

Üniformalılar ordusu yoldan geçenleri kontrol ediyorlardı. Göstericilerin otobüsleri engellendi.

Sabah saat 9'dan itibaren ilk gösterici kafilesi, E-5 karayolu üzerinde durduruldu. Herbiri, polis barikatının önünde gömleklerinin altına kadar arandı, dedektör turnikesinden geçirildi. Bazıları yeniden geri çağırılarak tekrar aynı işlem den geçirildi. Bu sayısız eziyet biçimleri, acımasız antidemokratik ruhu ortaya koyuyordu. Pankartların sopaları alındı, flamalara el kondu. 'Hoşa gitmeyen' semboller taşıyan flamalar ordada yakıldı. Protesto edenler ise dövülerek sürüklendi." (Türk Polisi Demokrasiye Tahammülsüz, Peter Vogel, *Emek*, 2 Mayıs '97)

Daha fazlasını biz yazalım; KESK görevlilerinin kollarına takmak üzere getirdikleri kırmızı bantlar polis tarafından saldırganca toplandı. SİP kortejindeki liselilerin kırmızı fularları polis barikatında bırakılarak geçildi. Sendikaların pankart sopaları kırıldı, kültür merkezlerinin taşıdığı kayıpların, devrim şehitlerinin resimleri yırtıldı. EMEP kortejindeki insanların ellerinden *Emek* gazeteleri alındı. Emek Gençliği kortejindeki gençlerin polisin hoşuna gitmeyen bir coşkuyla arama noktasına girmiş olmalarının bir sonucu olsa gerek, ellerindeki parti amblemleri küçük flamalara "kırmızı" olduğu gerekçesiyle el kondu. Sendikaların bildirisini üzerinde bulundurduğu için bir deri işçisi gözaltına bile alındı vb., vb...

*

Güçbirliği korteji işte bu aşağılama ve onursuzlaştırma operasyonunu kabul etmedi. Bunu teşhir ederek, tertip vermemesini istedi. Böylece saldırgan

tarafın kim olduğunu ilan ederek devletin provokasyonunu da boşa çıkarttı. Uzun süren bir bekleyişle polisin saldırganlığını, sendika ağalarının devlet yanlısı politikasını teşhir etti. Bu süre içerisinde ağalar alanı, HÖP, HADEP ve ÖDP ise Güçbirliği'nin arkasını boşalttılar. Bunun üzerine Okmeydanı'na yürüyerek Fatma Girik Parkı'nda bir basın açıklaması yapma ve dağılma kararı alan Güçbirliği korteji yönünü Okmeydanı'na çevirdi. Yüz metre kadar yürüdükten sonra ise arkasından namertçe bir polis saldırısına uğradı.

Ama bu yalın gerçekler orta yerde duruyorken, saldırganın devlet olduğu çirliçiplak bir gerçekken, gariptir, tüm reformist basın burjuvaziyle ağız birliği içinde ısrarla devrimcilere saldırıyor.

SİP'li yazarımız da aynı teraneyi yineliyor ve devrimcileri "üst aratmamak"tan başka devrimci politika üretememekle suçluyor. Peki "SİP sendika ağaların yuhlamaktan, (hadi politik ifade ile söyleyelim ağaları teşhir etmekten) başka hangi politikayı uyguladı?" diye sormaktan alamıyoruz kendimizi. Daha büyük ve iddialı bir politikayı, 1 Mayıs'taki işçi ve emekçi kitlesini devletle karşı karşıya getirme politikasını uygulaysaydı ya. Devrimciler alana girmeyerek bunun somut dayanaklarını da SİP'e (ve alana girebilmiş tüm güçlere) armağan etmişlerdi. Alanda Tuzla Deri işçileri başta olmak üzere ikibine yakın insan polis barikatı önünde toplanarak sloganlar atmaya başlamış, "Barikatlar kalsın, engeller aşılsın!" diyerek toplanmışlardı. SİP bu kitleye katılsaydı. Hatta cüret edip önderlik etseydi. Polis barikatının geriletilmesinden, bunun yaratacağı taze havadan, tüm alan etkilenirdi. Bu hava hızla bir rüzgara dönüşerek teşhirine herkesin en az SİP kadar önem verdiği ihanetçi sendika ağalarının alanda tümünden tecrit olmasını bile sağlayabilirdi. En iddialı politika, somut duruma en uygun davranış bu olmaz mıydı?

Ama olmadı. Şimdi A.Koparan SİP'in "...alandaki kalıp sendikal bürokrasinin gölgesine sığındığı"nı yazdığımız için bize kızıyor. Ne yazık ki yuhlama "taktiği" SİP'i bu gölgeden kurtarmıyor. 1 Mayıs gibi bir mücadele gününde devrimcilere yöneltilen bir saldırıya tüm öteki reformistlerle tutum birliği içerisinde seyirci kalmanın utancını silemiyor.

"*Onlar kendileri istediler.*"! Peki bir kimliği anlatacak kadar veciz anlamlar yüklü bu söze ne demeli. Alana girememeyi biz istedik diyelim. Ama alana giremememiz üzerinden polisi teşhir etmemeyi, alanda bizzat işçiler tarafından yaratılan devrimcilere sahip çıkma tutumundan uzak durmayı da kuşkusuz SİP istedi! Alanı sessiz-sedassız terk etmeyi akıllı politika sayan da kuşkusuz bu aynı SİP oldu. Daha bir de dönüp sorumsuzlukla orantılı bir ukalalıkla; "Üst aratmamaktan başka politika üretemediniz de ne oldu?" diye soran da bu aynı SİP!

Sahi A.Koparan, boyunlarındaki fularları bırakarak alana giren gençler sormuyorlar mı size; "Fularlarımızı sadece konuşan ağaların sesini bastırmak politikası için mi verdik? Kızıl fularlarımızı bu kadar uysalca terk etmenin karşılığı bu mu olacaktı?"

E. GÜNEŞ

Özgürlük özlemi ve sömürüye nefret Kongo halkını mutlaka gerçek zaferle buluşturacak!

Diktatör Mobutu kovuldu

Kongo-Zaire'nin Kurtuluşu İttifakı (AFDL) başkent Kinshasa'yı ele geçirdi. Diktatör Mobutu çareyi ülkeden kaçmakta buldu. Bu Kongo halklarının küçümsenmemesi gereken bir başarısıdır. Zira diktatör Mobutu, otuz yılı aşkın bir süredir, emperyalist güçlerin tam desteğini arkasına alarak Kongo halklarını en acımasız bir sömürü altında tutmuş, bunu bir zor aygıtı ve akıl almaz zulümle sağlamıştı.

İktidara gelen AFDL'nin hiç değilse önümüzdeki süreçte ülkenin politik coğrafyasının temel belirleyeni olacağı açıktır. Böyle olunca, AFDL'in politika ve programının ne olacağı sorusu, ayrı ve belirleyici bir anlam kazanmaktadır.

AFDL, 18 Ekim 1996 tarihinde, Güney-Kivu'da dört hareketin (partinin) biraraya gelmesiyle oluşturuldu. Bu hareketlerin dördü de Doğu-Zaire'de çok çeşitli temsilcileri bulunan ve farklı politik eğilimleri içinde barındıran lumumbist yelpazede yer almaktadır. Yayınladıkları ortak kuruluş belgelerinde belirtilen ortak payda, "Zaire'de yeni demokratik bir hükümetin kurulmasının ancak silahlı mücadele yoluyla mümkün olduğu"dur. İçlerinde en eski siyasal geçmişe ve ağırlığa sahip olan parti, Halk Devrimi Partisi'dir. Bu partinin (PRP) lideri Laurent Desire Kabila, aynı zamanda ittifakın da sözcüsü durumundadır. Bu parti 1967 yılında Lumumba ayaklanmasının bastırılmasından sonra gerilla mücadelesini sürdürmek hedefiyle kurulmuştu. Geçmişte marksist bir yönelime sahip olan bu parti, '80'li yılların sonlarına kadar Güney-Kivu'nun ulaşılmaz ormanlarında konumlanmaktaydı. '70'li yılların sonlarında aynı bölgede tarla, okul ve sağlık kurumlarından oluşan kolektif mülkiyetli bir mini-komünü ayakta tutma çabasına giren PRP, yaklaşık on yıllık bu denemesinden sonra, karargahını Kuzey-Kivuya kaydırmak zorunda kaldı.

Öteki grupların geçmişleri ise daha yakın zamana dayanmaktadır. Halkın Demokratik İttifakı (ADP), Zaire Tutsiler'inin çıkarlarını savunmaktadır. Liderleri Deogratias Bugasera'dır. Zaire Devrimci Kurtuluş Hareketi'nin (MRLZ) lideri Güney-Kivu Başilerinden Anselme Masasu Nindagadır. Demokrasi İçin Ulusal Direniş Konseyi (CNRD) ise, bir çatışmadaki ölümüne kadar Andre Ngandu-Kisase tarafından yönetiliyordu. CNRD ittifak güçleri içinde Uganda'yla en yakın ilişkilere sahip olanıdır.

Silahlı mücadele boyunca AFDL'nin en yüksek organı Yürütme Komitesi'dir. Bu komite veto hakkına sahip başkan Laurent Kabila ve 16 bakandan oluşmaktadır. Bunların hepsinin de yüksek mevkilerden

Batı'daki sürgün yerlerinden geri döndükleri dikkat çekmektedir.

Hangi ülkenin AFDL'nin mücadelesini, hangisinin Mobutu'yu desteklediği sorusu, bağımsızlığın hemen ardından Afrika'yı biri ilerici, diğeri gelenekçi iki cepheye bölmüştür. AFDL, Uganda ve Ruanda'dan askeri yardım, Zimbabwe'den cephanelik ve

mayın sağlıyordu. Angola'nın sınır bölgelerinin ve hatta bazı şehirlerin alınmasında, bizzat bu ülke orduları destek verdiler. Bugün "arabulucu" kimliği ile ortaya çıkan Güney Afrika ise, Uganda üzerinden yaptığı silah satışları ile en büyük kârı koparandı.

AFDL, politik mücadelesini '60'lardaki bağımsızlık mücadelesinin

devamı olarak nitelendirmektedir. "Zira 1960'da ilk serbest seçim hükümetini devirip iktidara yerleşen Mobutu diktası başlatılan demokratikleştirme sürecini de sıfırlamıştır". Ve bu yüzden ittifak, "Yeni güç dağılımını karakterize edecek olan parlamento, genel seçimlerle belirlenen devlet başkanı ve bağımsız hukuk kurumlarının yaratılması hedefini gerçekleştirmek için çalışacaktır" (AFDL Kongre Belgeleri, Ocak 1997)

AFDL programında Zaire'nin bölgecililiğini mahkum etmektedir. "Egemen sınıf yabancı parazitlerin yakın ittifakıyla ülkenin tüm zenginliklerinin talanını örgütlemiştir", denilmektedir. Ekonominin "serbest pazar ekonomisi olması gerektiği" savunulurken, buna şu sınırlama getirilmektedir: "Kongo'lulara kendi yeraltı kaynakları üzerindeki üretim, dağılım ve tüketim bağımsızlığını geri verecek siyasal girişimlerde bulunmak". Bu ilk bakışta AFDL'in ülkenin yeraltı zenginliklerinin talanını bundan böyle engelleyeceği, bunun için tedbirler alacakları sonucu çıkmaktadır. (Bu zenginlikler üzerinden yürüyen ticaret bugüne kadar Zaire devlet gelirlerinin yarısından fazlasını oluşturuyordu). Fakat beklenilenin aksine, dünyanın en büyük elmas tekelisi De Beers ile başla göz arasında yapılan antlaşma, bu konudaki iddialı tutumun inandırıcılığını tartışmalı hale getirmektedir.

Federalizm mi yoksa üniter devlet mi sorusu Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nin yakın gelecekteki gündemini en fazla meşgul edecek kritik önemde bir soru olacaktır. AFDL programında bu soruna pragmatik bir çözüm öngörmektedir: "Sistem halk oylamasıyla belirlenecek". Fakat bu belirleme, bu soruna ilişkin bir takım çatışmalar yaşanmasını engelleyemeyecektir. Kabila merkezi hükümeti dayatmaya çalışırken, büyük ölçüde ekonomik özerkliği olan ve zengin yeraltı kaynaklarına sahip bulunan Kasasi ve Shaba eyaletlerinin politik yöneticileri bölgelerine daha geniş otonomi istemektedirler. AFDL ele geçirdiği bölgelerde temelli değişiklikler yoluna gitmedi. İdari yapıya dokunmaksızın yalnızca devlet üst düzey yöneticilerini değiştirdi.

Tüm bunlar Kongo halklarının akıl almaz sömürü, zulüm, açlık ve sefaletle karşı yükselttiği mücadelenin ne yazık ki doğru bir önderlikle birleşemediğine açıklık getiriyor. Serbest piyasa ekonomisi ve otoriter merkezi devlet aygıtı, yeni sistemin "yeni"liğinin çerçevesini çiziyor.. Fakat ittifakın içinde devrimci, yüzü sosyalizme dönük anti-emperyalist güçler de mevcuttur. Bunlar bugün belirleyici bir güce sahip değiller henüz. Bu güçlerin ittifak içinde verecekleri mücadelenin

Arkasında emperyalizmin durduğu kanlı diktatörlüğü yıkan Kongo halklarının mücadelesidir

Emperyalist dünya AFDL'in "marksist" geçmişi üzerine akıllara durgunluk verecek boyutlarda bir kirli propaganda yürütmektedir.

"Mobutu yerine Kabila diktatörlüğü mü? Teknokrat hükümet mi, genel seçimlerle gelecek hükümet mi?" vb. türünden sahte tartışmalar, emperyalist dünyanın sınır tanımaz utanmazlığının bir göstergesidir. Yıllarca milyonlarca insanın cesedi üzerinden politika yapan, bölgedeki vahşetin, katliamların bizzat sorumluluğunu taşıyan emperyalistler, şimdi de bu tür tartışmalarla Kongo halklarının yükselttiği mücadeleyi, kanlı bir diktatörü yıkmada gösterdiği başarıyı gözlerden gizlemeye çalışıyorlar. Böylece onlar, dünya çapındaki azgın sömürünün, kirli imha savaşlarının, kitlesel açlıkların, soykırımların, toplu göçlerin, doğa düşmanlığının tek sorumlusunun dizginlenemez bir kar hırsı olduğunun üstünü örtebileceklerini sanıyorlar. Zira onlar bütün bir kara Afrika'da açlığa, yoksulluğa, horlanmaya, baskıya, teröre, kitlesel katliamlara karşı büyük bir nefretin mayalandığını, bunun Zaire'de olduğu gibi mücadeleler ve başkaldırmalar biçiminde dışa vurduğunu görüyorlar. Buna karşı önlem almak ihtiyacı duyuyorlar. AFDL'ye geçmişi üzerinden yönelen saldırılar, "Kabila'nın diktatörlüğü" üzerine yürütülen tartışmalar gerçekte Kongo halkları mücadelesini küçümsemeyi ve gözden düşürmeyi hedefliyor. Emperyalizme sırtını dayayarak egemenliğini sürdüren kanlı bir diktatörlüğü yıkmaya başarısını göstermiştir Kongo halkları. Saldırılan gerçekte "Kabila" gibi önderler değil, Kongo halklarının mücadelesidir. Egemenlere duydukları nefret, mücadelede gösterdikleri kararlılık onları bugün diktatörleri Mobutu'dan kurtarmıştır. Bugün bunu başaran bir halk, yarın kendi başına büyük bir devrimi de çıkaracaktır.

30 yıllık uşağın ardından ikiyüzlü emperyalist efendiler...

Zaire'de nihayet iktidar eldeğiştirdi. Tarih, "Benim için hiç bir zaman işte Zaire eski başkanı denilmeyecek, ama Zaire başkanı burada yatıyor denilecek" demekle övünen Mobuto'yu yalanladı. O, ülkeyi onyıllar boyunca dehşet verici bir terör eşliğinde uluslararası düzeyde örgütlü bir talana tabi tutmuştu. Uçsuz bucaksız zenginlikleri çökuluslu maden tekellerine peşkes çekmişti. Tellallığını yaptığı sözkonusu talandan aldığı komisyonlar sayesinde, dünyanın sayılı kişisel servetlerinden birini biriktirmişti. O, yüzyılın en cani cellatlarından biriydi. Ve onun, Mobuto'nun saltanatı da artık nihayet yıkıldı. Tıpkı İran Şahı gibi, emperyalizmin değerli evlatlarından biri daha, çöküşünün pazarlığını yapacak kudreti bile bulamadan, çetesi ile birlikte, sayılı son günlerini geçirmek üzere ülkeyi sabıkalı bir hırsız gibi terk etmiş oldu.

Mobuto diktatörlüğünün tarihi aslında emperyalizmin gerçek yüzünün, daha doğrusu ikiyüzlülüğünün bir özetidir. Bu tarih, emperyalist güçlerin Kongo halklarını iliklerine kadar sömürmek için tezgahladıkları katliamların, uyguladıkları iğrenç senaryoların, barbarlıklarının tarihidir. Bugün emperyalist odaklar kirli bir çorap gibi kenara attıkları Mobuto'nun ardından rahatça konuşmakta, sanki onunla hiç bir ilişkileri olmamış gibi alay etmektedirler.

Oysa Mobuto rejiminin kirli çamaşırlarını bugünlerde ortaya dökmekte birbirleriyle yarışan bu güçler, düne kadar Mobuto'nun en kararlı destekçileriydiler. Burjuvazinin kiralık kalemlerinin bu gün Mobuto rejimi hakkında yazdıklarını devrimciler on yıllardır söylemektedirler. Tek fark suç ortağı olmanın sağladığı detaylı teknik bilgidir. Örneğin, Mobuto Brüksel'de öğrenci iken Belçika İstihbaratında ihbarcı olarak çalışmış, Ulusal Kurtuluş Hareketi safalarına mücadeleye atılan Kongo'lu devrimcileri sömürgeci gücün polisine tek tek ihbar etmiş. Ta 1974 yılında yayınlanmış olan Jules Chomé'nin *Mobuto'nun Yükselişi* başlıklı kitabında yer alan bu bilgiyi emperyalist burjuva medya nedense şimdi keşfediyor.

Mobuto'nun CIA tarafından işbaşına getirildiği gerçeği için de aynı şey söylenebilir. Beyaz Sarayın 1948/61 dönemi uzmanı Andrew Tully,

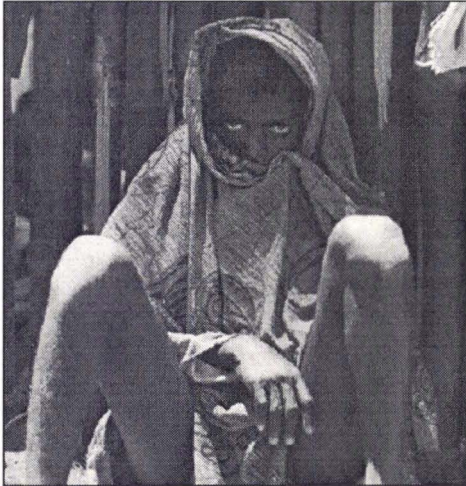
CIA, *Inside Story* adlı kitabında, "Yanılmış olmaktan çekinmeksizin Mobuto'nun CIA tarafından keşfedildiğini yazabiliriz" diyor. Mobuto ABD emperyalizminin bölgede ulusal kurtuluş hareketleri çıkırında gelişen devrimci dinamikleri kırmak amacıyla başlattığı iğrenç saldırının bir piyonuydu. Bu ABD patentli karşı-devrimci operasyon sonucu, Patrice Lumumba başta olmak üzere sayısız devrimci katledildi. Böylece Zaire'nin bunca yıl süren talanı mümkün oldu.

Eğer bu gün Zaire'de 45 milyonluk nüfusun ezici çoğunluğu orta çağı andıran açlık ve sefalet koşullarında yaşıyorsa, bu durumun

sorumluluğu Mobuto'dan öteye, onun emperyalist ağababalarınındır. Bu sorumluluk, herkesten önce, 1963 yılında Kennedy'nin bizzat emri üzerine onu; "ülkesini yabancı komünist elemanlardan temizleyerek özgürlüğün bekçisi ve dünyanın özgür uluslarının dostu olduğunu kanıtladığı" için Amerika Liyakat Nişanı ile mükafatlandıran efendilerine aittir.

Beyaz Saray sözcüsü Michael McCurry; "Mobuto geçmişin bir yaratığıdır. Zaire tarihinde yeni bir sayfa açmak için yeterli desteğe sahip değildir. Mobuto çağı artık kapanmıştır. Statüko devam edemez" derken ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Nicolas Burns ise, "Mobuto'nun zamanının artık tamamlandığını düşünüyoruz. Zaire'da daha iyi seçeneğe geçişe ihtiyacımız var diyor. Emperyalist basın, Patrice Lumumba'nın Brazzaville'e sığınmış yakın silah arkadaşı Pierre Mulélé'nin Mobuto rejimi tarafından katledildiğine ilişkin dehşet verici tanıklıklar yayınlıyor. Pierre Mulélé'yi uzlaştırmak için davet eden Mobuto, onun şerefine resmi bir resepsiyon düzenler ve resepsiyonun hemen ardından cellatlara teslim edilir. Gerisini Mobuto'nun yakını ve sahnenin tanığı bir subay, Justin-Marie Bomboko, şöyle anlatmaktadır: "Daha canlı iken kulakları koparıldı, burnu kesildi, gözleri oyularak yere atıldı. Cinsel organları koparıldı. Halen daha canlı iken önce kolları sonra da bacakları kesildi. Parçaları bir torbaya kondu ve ağız bağlanarak nehire atıldı."

Mobuto rejimi, "ülkesini yabancı komünist elemanlardan temizleyerek özgürlüğün bekçisi ve dünyanın özgür uluslarının dostu olduğunu" işte hep böyle kanıtlamış ve karıştırmış. Kitap Arşivi: <https://www.kizilbayrak.org> onlardan Liyakat Nişanları almıştı!

Mobuto'nun düşüşüyle kızıışan emperyalist rekabet

Laurent Désiré Kabila'nın önderlik ettiği Demokratik İttifak Zaire'de iktidarı nihayet ele geçirdi ve Demokratik Kongo Cumhuriyetini ilan etti. Yeni iktidar güçlerinin ideolojik-politik kimliği üzerine yapılan dayanaksız spekülasyonlar, gerçekleştirilen iktidar değişikliğine kitleler nezdinde bir ciddiyet ve mesruluk kazandırmaktadır. Demokratik İttifak'ın geniş bir kitle desteğine sahip olduğu, Kongo halkının Mobuto'nun yıkılışını coşkuyla karşıladıkları açıktır. Zaten gelişmelerin özünü kavramakta karışıklık yaratan faktör de budur. Oysa, gözardı edilen gerçek şudur ki, Zaire halkını mevcut düzene karşı seferber etmek ve harekete geçirmek gelinen yerde çok özel bir çaba gerektirmiyordu. Otuz küsur yıldır hüküm süren Mobuto rejimi adeta sonunu beklemekteydi. Düzenin besleme uşakları subaylar bile rejimi savunmak istememekte, her yerde teslimiyet bayrağını çekmekteydiler? Dolayısıyla bu ülkede emekçi halk kitleleri, mevcut hanedanı kovmayı hedefleyen, rengi ve kimliği ne olursa olsun, herhangi bir gücün arkasına düşmeye dünden hazırdılar.

Fransa'nın yarattığı boşluğu ABD mi dolduruyor?

Laurent Désiré Kabila'nın "halk için halk iktidarı!", "adil gelir dağılımı!", "ulusal zenginlikler ulusundur!" türünden söylemler kullandığı, ittifak güçlerinin ele geçirdiği kentlerde kitlelere politik bilinç kazandırmak amacı çerçevesinde eğitim seminerleri örgütlediği doğrudur. Laurent Désiré Kabila'nın Demokratik İttifak'ı, iktidar değişiminden çıkarları zedelenen kimileri tarafından marksist olmakla bile suçlanmaktadır. Ve bundan dolayıdır ki, sorunun arka planını görmeyenler, kulislerde pazar paylaşımı konusunda yürütülen pazarlıkları farkedemeyenler, maden ocaklarının işletilmesi için uluslararası maden işletmeleri ile apartopar imzalanan anlaşmaların politik anlamını kavramayanlar, Laurent Désiré Kabila'nın demagojik söylemine inanarak iktidarın el değiştirmesine bir "ulusal kurtuluş" diyebilmektedirler.

Kişisel özelemlerini nesnel gerçekler yerine koyanlara en iyi yanıt ise uluslararası mali çevrelerden gelmektedir. Bu yanıt uluslararası sermayenin Laurent Désiré Kabila'ya gösterdiği samimi ilgidir. Bu yanıtın somut bir kanıtı ise Associated Press'in verdiği dikkate değer haberdır. Buna göre, Kipushi yöresindeki dev maden ocaklarını işletmek için Kabila ile 1 milyar dolar değerinde bir anlaşma imzalayan America Mineral Fields firması, Zaire pazarını yakından görmek amacıyla bir ziyarete hazırlanmaktadır. Ajansın haberine göre, bu ziyarete çıkacak olan heyet, aralarında yatırım bankaları Goldman Sachs, Deutsche Morgan Grenfell temsilcilerinin de bulunduğu ABD'li parlamenterler, sanayiciler ve bankacılar bulunmaktadır. Bu haberin yanında Laurent Désiré Kabila'nın demagojilerinin bir değeri yoktur ve olamaz.

Zaire'deki iktidar değişiminin emperyalistler arası bir rekabete endeksli olarak geliştiği bir gerçektir. Bu rekabete taraf olan güçler bellidir. Bir taraftan kıtaya yerleşmekte olan ABD emperyalizmi, diğer taraftan adım adım kovulan Fransız emperyalizmi, gelişmelerin doğrudan

muhataplarıdır. Bu arada Güney Afrika, Belçika vb. ülkeler de talandan parsa koparma savaşı vermektedirler.

Olayların esas muhatapları olan ABD ve Fransa, piyonlarını ileri geri oynatmakta, ancak doğrudan sahneye çıkmamakta, yüzyüze gelmemektedirler. Hırsızlar oyunu perde arkasında oynamayı tercih ediyorlar. ABD, Güney Afrika üzerinden ağırlığını koymaktadır. Fransa ise, arta kalmış piyonlarına Gabon'da zirve düzenletip halen bölgede pazarlık gücünün olduğunu kanıtlamaya, mevzilerini tutmaya çalışmaktadır. Gabon zirvesinde Mobuto için aranan sözümona "onurlu çıkış kapısı", aslında Zaire'deki Fransız çıkarlarına bir teminat arayıştı. Mobuto'nun valizi zaten hazırды ve kaçmaya çoktan razıydı, yapabileceğini bugüne kadar fazlasıyla yapmıştı. Fransız basını bile bir süredir "Mobuto gitmeli! Çabuk gitmeli!" diye veryansında bulunmasına karşın bir türlü kanlı diktatörün gitmesine müsaade etmiyorlardı. Bari son anda bir işe daha yara! hesabı. Eğer pazarlık olmazsa Mobuto'ya sadık güçler başkent savunmasında acayip direnir ve Kinşahsa bir kan gölüne dönüşür! tehdidinin mantığı burada yatmaktaydı.

Oysa Mobuto'nun ne direnecek hali, ne de sadık gücü vardır. Başka cephelerde ciddi bir direnme göstermeden Kinşahsa'ya kadar kaçan ve yol boyunca sivil insanların varını yoğunu talan eden bir ordu başkentte nasıl ve neden direnecekti ki? Bu tavır artık kapanmış bir sayfayı binbir entrikaya başvurarak, papazlara sığınarak açık tutmaya çalışmak, katliam şantajında bulunmaktır. Gerisinde de Mobuto değil Fransız emperyalizminin kendisi vardı. Bu tür tehditlerin arkasında yatan gerçekleri kuşkusuz çok iyi bilen Demokratik İttifak, Mobuto rejiminin papaz Monsengwo üzerinden yaptığı açılımı tereddütsüz reddetti.

Emperyalist basın emperyalist rekabetin hizmetinde

Diğer taraftan, medya aracılığıyla iğrenç bir psikolojik savaş sürdürüldü. Fransız emperyalizminin sesi olan basın Laurent Désiré Kabila'nın kirli çamaşırlarını ortaya dökmeye çalışırken, Anglo-sakson basın ise Mobuto'nun servet listesini açıklamakta, Fransa'nın bu iğrenç rejimi bu güne kadar nasıl ayakta tuttuğunu, ne kadar mali destek verdiğini, nasıl silah temin ettiğini, rejimi dar boğazdan kurtarmak amacıyla Avrupa'dan devşirerek gönderdiği kiralık askerlere ne kadar maaş ödediğini yayınlamaktaydı. Çöken bir rejimin, üstelik Mobuto gibi bir hırsızın açıklarını, kirli çamaşırlarını sıralamak pek zor olmuyordu. Dolayısıyla, örneğin Mobuto'nun kişisel servetinin 80'li yılların ortalarında 4 milyar doları bulduğunu, dünyanın bir çok yerinde sahip olduğu malikanelerinin yaklaşık 200 milyon fransız frankı değerinde olduğunu, Zaire'deki bir villasında olimpiyat yüzme havuzu ve Concorde uçaklarının iniş/çıkış pistinin olduğunu vb sıralayan *Financial Times*'in işi gerçekten çok kolaydı.

Emperyalist güçlerin Afrika'da sürdürdükleri yeni paylaşım savaşında verimli bir propaganda "malzemesi" ise son günlerde keşfedildi. Ruanda katliamının gerçekleştirildiği 1994 ortalarında, yüzbinlerce insan Zaire'nin doğusuna doğru kaçmayı başarmış ya da zoraki göçe zorlanmışlardı. Aradan tam üç yıl geçmiş bulunuyor. Düne

Mobuto sonrası için bazı notlar

Mandela arabuluculuk görüşmeleri sürerken Kabila ile birlikte...

Mobuto sayfasının Zaire'de kapanmış olması sadece bu ülke tarihinde, yeni adı ile Demokratik Kongo Cumhuriyeti'nde, yeni bir dönem başlatmıyor. Kıta ölçeğinde emperyalistler arası güçler dengesi, yerel güçler arası ittifaklar ve ilişki ağı da hallaç pamuğu gibi savrulma sürecine girmiş bulunuyor.

Demokratik Kongo Cumhuriyeti, bölgede potansiyel olarak her bakımdan stratejik bir konuma sahiptir. Demokratik İttifak, yıkılan rejime karşıtlık temelinde oluşmuş yeni, tecrübesiz ve heterojen bir yapı. Devraldığı misyona hazır olduğu ve üstesinden geleceği şüpheli. Demokratik İttifak'ın, bazı bilinen şiarları, gelişi güzel kullanılan üç dünyacı söylem ve iyi niyet beyanatları dışında, onları aşan herhangi bir net iktidar programının olup olmadığı da belli değildir. Ancak Laurent Désiré Kabila'nın iktidarı ele geçirmeyi bile beklemeden, bir çok uluslararası tekel anlaşıma imzaladığı bilinmektedir.

Rejimin çürümüşlüğüne ve emperyalist güçler arası hesaplaşmaya eklenen konjonktürel faktörler, iktidarın fethini kolaylaştırdı. Ama esas sınav Demokratik İttifak'ı iktidarın pratiğinde beklemektedir. Yeni iktidar ekibinin heterojen yapısının içinden ileriye doğru ilerici oluşumların çıkıp çıkmayacağını, ya da iktidar değişiminin, toplumda bu güne kadar ezilmiş, ezildiği içinde yozlaşmış ve körelmiş devrimci dinamiklerin yerleşip gelişmesinin vesilesi olup olmayacağını, önümüzdeki dönem gösterecektir. Mobuto rejiminin çökmesi aynı zamanda toplumun dizginlerinden boşanması, eski parangalarından kurtulması anlamına da gelmektedir.

Emperyalist güçlerin Kongo üzerinde yaptıkları iktisadi hesaplara, maden ocaklarının işletilmesi için yürütülen pazarlıkların ve paylaşımın önemine değişik vesilelerle değindik. Politik açıdan ABD'nin Kongo'yu bölgede diğerlerine göre daha etkin bir biçimde bir sıçrama tahminleri kullanmaya çalışacağı bir gerçektir. Bu

bağlamda ABD, geniş kitleler nezdinde kendisini teşhir etmeye meydan vermeden, aracılar aracılığıyla, halihazırda kıymetli bir mevzi elde etmiş bulunuyor.

Demokratik İttifak'ın iktidarı almasını sağlayan, ona askerden araç ve silaha kadar hiç bir lojistik yardımı esirgemeyen Ruanda, Angola, Tanzanya ve Uganda'nın, yeni Kinshasa rejimi üzerinde ne tür nüfuz yaratmaya çalışacaklardır? Laurent Désiré Kabila'ya verilen desteğin karşılığı olarak kendi aralarında bir ittifak oluşturmaları durumunda, bölgede hangi komşularıyla ne tür pürüzler ortaya çıkacaktır? Örneğin kaşarlanmış bir başka Fransız piyonu da halen Togo'da Mobutovari yöntemler sayesinde iktidardadır.

Zaire'deki iktidar değişimi, Afrika'nın frankofon kesiminde önemli bir sarsıntı yaratacaktır. Hemen olmasa da, gelişmelerin kazanacağı nitelik ve seyre göre, örneğin Gabon ya da Senegal gibi ülkelerde böyle bir etki yaratacağı beklenebilir. Bu toplumların hepsi sosyal patlamalara gebedirler ve birindeki sosyal gelişmeler ötekilerini nispeten kolay etkilemektedirler. Mobuto rejimi diğer bir çok frankofon ülke için bir istikrarlık örneğiydi. Bu frankofon, çete Mobuto'ya onurlu bir çıkış kapısı bulmak, yani onu hezimetten kurtarmak için geçenlerde Gabon zirvesini örgütlemişlerdi.

Diğer taraftan, Angola'da halen iktidar mücadelesi vermekte direnen UNITA, Mobuto şahsında, bölgedeki en önemli desteğinin kaybetmiş oldu. Bu güne kadar Zaire UNITA için cephe gerisi bir konuma sahipti. Silah ihtiyacını Mobuto aracılığıyla karşılamaktaydı. Bu desteğin karşılığında Jonas Savimbi son anda Mobuto'nun yardımına da koşmuştu. Aynı şey Fas kralı II. Hasan için de geçerlidir. Jonas Savimbi gibi o da bölgedeki en yakın dostunu kaybetmiş olmanın sıkıntısını çekmektedir. 1977'de Katanga isyanını bastırmak için yardımına koştuğu Mobuto'ya şimdi de ev sahipliği yapmaya

Kolay başarının sırrı

Mobuto rejiminin 18 Ekim 1996 günü oluşturulan Demokratik İttifak (AFDL/Kongo-Zaire'nin Kurtuluşu için Demokratik Güçler İttifakı) karşısında bu kadar çabuk ve kolay çökmesinin sırrı, onun çürümüşlüğünde, salt şiddete dayanarak bugüne kadar ayakta durmuş olmasında yatmaktadır. Ayaklanmanın Kivu'da başlaması ile 17 Mayıs günü Kinshasa'da iktidarın alınması arasında, yalnızca yedi aylık bir zaman geçmiştir. Yani onyıllar boyu dayanan bir rejim, bir kaç ay içinde alabora olmuştur. Haftalardır yürütülen spekülasyonların tam tersine, başkent Kinshasa bir kan gölüne dönüşmedi. Devrik rejimin eleküstü tabakasının vurabileceği son vurgunları vurduktan sonra sabıkalı bir çapulcu çetesi gibi dağılması, o vaad edilen "muhteşem Kinshasa direnişine!" bir tek ferdin dahi katılmaması, rejimin çürümüşlük derecesinin bir göstergesidir.

Yani Mobuto rejimi devrilmek için sadece olgunlaşmamış, üstelik adamakıllı çürümüştü. Bu nedenledir ki, ülke baştan başa kurumuş bir ot tarlası gibiydi. Ekim '96'da ülkenin doğusunda, Kivu'da Tutsi kökenli Banyamulanges kabilesi ile Mobuto ordusu arasında patlak veren çatışmalar, iktidarı da beraberinde götürecek olan bir yangının tutuşmasına ve ülkenin her yanını sarmasına vesile oldular. Mobuto rejiminin sonunun başlangıcı, ordusunun Banyamulanges köylülerince hemen bozguna uğratılması oldu. Ülkenin doğusunda patlak veren yerel vaka denilebilecek bu çatışmalar, bir taraftan Kinshasa rejiminin ne derece takatsiz olduğunu su yüzüne çıkarırken, diğer taraftan da rejimin güçsüzlüğünden güç alan kitlelerin harekete geçmeye yatkın olduklarını ortaya çıkardı.

Laurent Désiré Kabila ya da onun yanında veya arkasındaki güçler, böylece ortaya çıkmış olan açığı değerlendirdi, fırsatı kaçırmadılar. Demokratik İttifak'ın apartopar oluşturulması, Kivu çatışmasını ve Mobuto ordusunun bozguna uğramasını izleyen günlere tekabül etmektedir. Demokratik İttifak'ın, Kinshasa rejimi ile eskiye dayanan itilafları bulunan Ruanda, Angola, Tanzanya ve Uganda tarafından her bakımdan desteklendiği tartışmasız bir gerçektir. Gerisi Demokratik İttifak için bir bulvarda elini kolunu sallayıp ilerlemekle eşanlamı olmuştur. Mobuto ordusu ülkenin hiç bir yerinde ciddiye alınır herhangi bir direniş göstermemiştir. Sadece geçenlerde Kikwit-Kinshasa yolunda Mobuto'nun yardımına koşan Angolalı Jonas Savimbi'nin güçleri, birkaç günlüğüne Demokratik İttifak'ın ilerleyişini geciktirmeyi başardılar. Laurent Désiré Kabila'ya iyi tanyan ve gelişmeleri yakından izleyen Tanzanya eski başkanı Julius Nyerere, "Kabila bir politik boşluğa sürüklendi. Bu kadar erken başarıya ulaşmış olmasına herkesten fazla kendisi şaşırılmaktadır" derken, gerçeğin bir yönünü çok iyi özetlemektedir.

Kıta üzerinde emperyalist rekabet kızışacak

Her halükarda, Afrika kıtasında, Warren Christopher'ın bizzat bölgeye giderek yeşil ışığı yakması sonucu 1994 yılında Ruanda'da yaşanan iktidar değişimi ile açılan perde, kısa sürede kapanmayacaktır. Kıta giderek kızışacak olan emperyalistler arası yeni bir egemenlik ve nüfuz mücadelesi ile yüzyüzedir. Zaire'nin adı bir türlü konmak istenmeyen bu yeni sömürge savaşında en önemli halkayı oluşturduğu bir gerçektir. Ama tekil bir durumu temsil etmemektedir. Fransız emperyalizmi düne kadar kıtanın önemli bir bölümünde jandarmalığını tek başına yapıyordu. ABD emperyalizminin, Fransız emperyalizminin ayrıcalıklı arpalığı diye bilinen Afrika kıtasına yönelik istila operasyonu, Zaire'nin düşmesiyle yeni bir aşamaya geçecektir. ABD'nin olgunlaşınca ele geçirmeyi hesapladığı başka mevziler sırada bekliyor. Bu mevzilerden ilk akla geleni Cezayir'dir. Batı Sahra'yı Nisan ayı sonlarında Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri özel temsilcisi sıfatıyla ziyaret eden ABD eski dışişleri bakanı James Baker'in bölgedeki gezisi bu çerçevede hayra alamet değildir.

Başarısızlık ve sorumluluk

1 Mayıs'ın gösterdikleri bundan çıkartılması gereken derslerle birlikte basınımızda tartışılıyor ve daha bir süre tartışılacak. Olayın genel tablosu, bu tabloyu oluşturan temel çizgiler, bu tartışmalar içinde az-çok netleştirilmiş durumda. Şimdi dikkatleri giderek daha çok bu tablodan çıkarmamız gereken sonuçlar, bu sonuçların önümüze çıkardığı görev ve sorumluluklar üzerinde yoğunlaştırmak durumundayız. Hemen her 1 Mayıs gibi bu 1 Mayıs da, sınıf ve kitle hareketi ile sol hareketin mevcut durumu üzerine, bunun çeşitli yönleri üzerine güvenilir veriler sunduğuna göre, bundan gerekli sonuçları çıkarmanın taşıdığı özel önem herhangi bir açıklama gerektirmiyor.

Bu çerçevede dikkat edilmesi gereken hususlardan biri, ortaya çıkan ve devrimci açıdan belli bir başarısızlığı anlatan tablonun nesnel mantığını açıklama çabasının devrimci önderlik sorumluluğu alanındaki ciddi zaaf ve yetersizliklerin örtüsüne dönüşmemesidir. Devletin terör ve tehditleri, çok yönlü engellemeleri; sendika bürokrasisinin ihaneti, 1 Mayıs'a ilişkin yasak savma tutumu; tüm reformist akımların utanç verici teslimiyeti ve nihayet kitlelerin sürmekte olan politik zayıflığı vb. etkenler elbette mevcut tablonun anlaşılmasında önem taşıyan faktörlerdir. Doğal olarak bunlar üzerinde durulacaktır. Fakat verili bir durumu anlamak ile bu duruma devrimci müdahale sorumluluğunu birbirine karıştırmamak gerekir. Devlet, sendika bürokrasisi, reformizm -bunlardan her biri kendi rolünü kendi konumuna göre oynamıştır. Siyasal mücadelede bu son derece doğaldır. Peki devrimci akımlar da kendi rollerini gerektiği gibi oynamışlar mıdır? 1 Mayıs'ı önceleyen süreç ve 1 Mayıs kutlamaları ışığında özellikle ve öncelikle irdelenmesi gereken budur. Bazı çevrelerin bugün çarpık bir kavrayış ve davranış pratiği içinde dejenere ettikleri "öncü müdahale" ne ölçüde, hangi sınırlar içinde, nasıl bir çizgide yapılabilmiştir, asıl üzerinde durulması gereken sorular ve sorunlar bunlardır.

Oysa bugün devrimci çevreler,

devrimci açıdan başarısızlığı tartışmasız olan 1 Mayıs'ı değerlendirirken ya karşı güçlerin rolüne, ya da kitle hareketinin bugünkü nesnellğine sığmıyorlar. Geçen yılın köksüz ve gözboyayıcı grupsal başarıları söz konusu olduğunda ısrarla kendileri üzerinden konuşanlar, bugünkü başarısızlıkları söz konusu olduğunda nedense genel etkenler üzerinden konuşmayı yeğliyorlar. Dünyün grupçu dar görüşlülüğünün bugün kendini tersinden tekrarlamasından başka bir şey değildir bu davranış tarzı.

Elbetteki devrimci öncü müdahalelerin rolü ve etkisi, doğru politika ve taktikler ile buna uygun bir pratiğin etki ve sonuçları, verili nesnelliklerle koşullanır. Öyle durumlar olur ki, doğru politik tutuma ve eldeki imkanlar ölçüsünde gösterilen etkin bir çabaya rağmen, hedeflenen sonuçlara yine de ulaşamayabilir. Karşı güçlerin çabası ve ağırlığı, pratik başarısızlığı buna rağmen yaratabilir. Gelgelelim '97 1 Mayıs'ındaki sonuçları bu çerçevede bir durumun ifadesi saymak, mevcut durumun bu olduğunu söylemek olanağı yoktur. Zira devrimci akımlar 1 Mayıs'ı önceleyen politika ve pratikleriyle, daha doğrusu doğru politika ve yeterli pratikten yoksunluklarıyla, meydana zaten karşı güçlere bırakmışlardır.

1 Mayıs'tan sonuçlar çıkarmaya yönelik her çaba öncelikle bu gerçeği açıkça tespit etmelidir.

Yetersiz ya da başarısız pratiği de peşinen koşulladığı için öncelikle politikasızlığa değinelim. Bu kendini en başta 1 Mayıs'a yaklaşımda göstermektedir. 1 Mayıs, tarihsel ve güncel anlamıyla, işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin egemen sınıfa, onun iktidarına karşı mücadeleciler bir güç ve kararlılık gösterisidir. Devrimci akımların görev ve sorumluluğu, emekçilerin bu güç ve kararlılık gösterisinin en başarılı bir biçimde geçmesi için üzerlerine düşeni yapmaktır. Oysa 1 Mayıs öncesinde ve bizzat "1 Mayıs Sorumluluğu" çerçevesinde de vurguladığımız gibi, bizde son yıllarda bu, devrimci akımların kendi grup güçlerini göstermeleri

biçimini almış, amacından sapmış ve bir bakıma dejenere olmuştur. Bu durum, özellikle işçi kitleleri ile devrimci akımlar arasındaki uzaklığı ve kopukluğu iyice büyütmüş, böylece sendika bürokrasisinin ve reformist sol akımların işi de bir hayli kolaylaşmıştır. Kendi gücünü ve önderlik misyonunu işçi ve emekçi hareketinin genel gelişim seyri içinde anlamlandırmayan bir devrimci siyasal akımın sınıflar mücadelesine bakışında zaten temelli bir çarpıklık var demektir. Bunun kendisini bir "işçi ve emekçi" bayramı olan 1 Mayıs'ta göstermesi ise zaafın hangi boyutlara vardığını ortaya koyar.

1 Mayıs konusundaki politikasızlığın bir başka boyutu, 1 Mayıs'ı bir dönem ve süreç olarak değil de bir kutlama anı, bir alanlara çıkma günü olarak ele alan anlayıştır. Bu çarpık ve kısır bakış, 1 Mayıs'ı "görücüye çıkma" günü olarak ele alan yukarıdaki anlayışın bir uzantısı olarak belirir. 1 Mayıs kendisini önceleyen süreçle birlikte bir anlam taşır. Bu ön sürecin işçiler ve emekçiler açısından havası, dinamizmi, hazırlığı, yoğunluğu neyse 1 Mayıs günü alanlara yansıyacak olan da aşağı-yukarı odur.

Bu olgu, devrimci açıdan başarılı bir 1 Mayıs için, önden ve mümkün olduğunca geniş bir zaman dilimine yayılan etkin bir çalışmanın zorunlu bir önkoşul olduğunu gösterir. Oysa devrimci akımların neredeyse tamamına yakını bu yılın 1 Mayıs sürecini tam bir atalet ve rehavet içinde geçirmişlerdir. Herbiri kendi içindeki hazırlığını 1 Mayıs günü alana çıkaracağı güçlere hasretmiş, böyle olunca 1 Mayıs'ı önceleyen süreç peşinen kaybedilmiş, bu ise kutlamalardaki başarısızlığı hazırlamıştır.

Ve nihayet politikasızlığın ilk ikisini de kesen asıl alanına geliyoruz. Bu, 1 Mayıs'a ilişkin olarak güncel durumun dikkatlice değerlendirilmesine dayalı bir politikadan, bunun gerektirdiği taktiklerden yoksunluktur.

Herşey bir yana, eğer siz, 1 Mayıs'a sınıf ve emekçi hareketi üzerinden yaklaşmıyorsanız; eğer siz, 1 Mayıs'ı politik çalışmanın özü bir tarzda

yoğunlaştırılacağı bir dönem olarak kavrayamıyorsanız, bu durumda, 1 Mayıs döneminin değerlendirilmesine dayalı özgül bir politikaya da zaten ihtiyaç duymazsınız. Zira bu durumda 1 Mayıs sizin için bir politik süreç değil, özel bir pratik andır. Her şeyinizi bu pratik ana kendi dar grup hedefleriniz çerçevesinde kendinizi teknik ve örgütsel açıdan hazırlamaya verirsiniz.

1 Mayıs'ı önceleyen süreçteki politikasızlığa açıklayıcı bir örnek verelim.

Çeteleştigi açığa çıkan, kendi iç çatlakları büyüyen, açık bir hükümet krizi yaşayan, tüm bunlara paralel olarak da emekçilere yönelik saldırılarını aralıksız sürdüren devletin ve düzen cephesinin, bu koşullarda ve 1 Mayıs öncesinde, iki önemli taktiği vardı. Bunlardan ilki çarpıtılmış gündemler, ötekisi ise '96 1 Mayıs'ının çarpıtılmış görüntüleriydi. İlkiyle emekçilerin dikkatlerini kendi sorunlarından ve elbetteki 1 Mayıs'tan uzaklaştırmayı, ikincisiyle ise kendi terör ve tehditlerini meşrulaştırmayı, bu çerçevede herşeye rağmen 1 Mayıs'a yönelik gözleri yıldırmayı amaçlıyorlardı.

1 Mayıs öncesi süreçte devrimci akımlara egemen atalet ve rehavet bu çerçevede bir karşı değerlendirmeden ve politikadan yoksunluğun bir göstergesiydi. Bu sorun ve onun gerektirdiği politik sorumluluk, ancak güç birliği girişimleri çerçevesinde bir hayli gecikmiş olarak gündeme gelebildi. Ne var ki komünistler hariç güç birliği bileşenlerinin saptanan politik çerçeveye ve bunun gerektirdiği pratik sorumluluklara fiilen sırt çevirmeleri, aynı ataletin ve rehavetin aşılamadığını gösterdi.

Düşünün ki, önden sahip çıkılmayan, saptadığı politik tutum ve hedefleri ortada bırakılan aynı güç birliği platformu 1 Mayıs'ta yaşanan başarısızlığın ardından bugün bu grupların sığınağına dönüşebilmiştir. Siyasal mücadelenin bu tür zayıflıkları ve tutarsızlıkları uzun vadede kaldıramayacağını burada hatırlatmakla yetinelim.

Kamu emekçileri sendikalarında Kongre Süreçleri Üzerine

Kamu çalışanları sendikaları uzun bir süredir, mücadele yöntemleri, çalışma tarzı ve örgütlenme alanında bir tikanıklık yaşamaktadır.

Hareketin önünü açmak, sorunlarını tartışmak, örgütlenme ve mücadele yöntemleri üzerinde durmak hareketi ilerletmek için kongreler büyük önem taşımaktadır. Ancak kongrelerde yaratılan atmosfer ve uygulanan yöntemler, bu amaca hizmet etmemektedir. Delege pazarlıklarının ve koltuk kavgalarının hüküm sürdüğü kongre salonları, sermayenin saldırılarına karşı mücadele ruhunun yükseldiği değil, bürokratik bir aygıtın oluşturulduğu yerler haline gelmiş durumdadır.

Çok sayıdaki delegenin söz hakkının 2-3 saate sığdırılarak, konuşmalarının en fazla 4-5 dakika ile sınırlandırılması neyi çözecek. Bu yapılan, işyerlerinden başlayarak sorunlarımızı kongrelere taşımanın önünü kesmek değildir de nedir? Bu durum sorunlarımızı tartışarak ortak çözümler üretmeye hizmet etmiyor, sadece harkesin konuşmaya hakkı olduğunu göstermelik olarak ortaya koyan "demokratik" bir görünüm sağlıyor. Böylesine bir "demokrasi"nin sendikal mücadeleye anlamlı bir katkı sağlamayacağı açıktır.

Delegeler, kongrelerden iş yerlerine somut kararlarla, öne açık, coşkulu, mücadele ruhu ile dönmelidir. Kongreleri, bürokratik bir egemenlik aracı olarak görmekten vazgeçip, mücadelenin yükseltileceği bir platform olarak kavramadıkça bu mümkün olmayacaktır.

Kongrelere hazırlık işyeri örgütlülüklerinden başlamalıdır. Ön toplantılarla belirlenen gündem çerçevesinde tartışmalar yürütülmeli ve kongreye öyle gidilmelidir. Kongre sürecinde grup ve kişilerin mücadelesi değil, sendikal anlayışların ve mücadele programlarının karşılaştırılması sağlanmalıdır. Ucuz pazarlıklar yoluyla değil, hareketin ihtiyaçları doğrultusunda bilinçli adımlarla hareket edilmelidir. Kongrelerin, hareketin önünde bir engel olmaktan çıkarılıp bir sıçrama tahtasına dönüşmesi ancak bu tür bir platformla mümkün olacaktır.

**Kızıl Bayrak okuru
bir kamu çalışanı / İzmir**

Gazi Üniversitesi'nde Faşist Saldırıları Devam Ediyor!

Son zamanlarda Gazi Üniversitesi'nde faşist saldırılar yine iyice yoğunlaştı. Devrimci, yurtsever ve ilerici öğrenciler, neredeyse hemen hergün faşist çetelerin saldırısına uğruyor. Başta Beşevler'deki İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi olmak üzere Eğitim Fakültesi ve Hacettepe Meslek Yüksek Okulu bu saldırılara maruz kaldı.

İktisadi-İdari Bilimler Fakültesi'nde faşist çeteler, Ülkü Ocaklarından aldıkları destekle devrimci öğrencilere saldırmışlardır. Bununla yetinmeyen faşist güruh Eğitim Fakültesine ve Ankara Meslek Yüksek okuluna saldırmış ve bir çok arkadaşımızı yaralamıştır.

Sivil faşist çeteler, sivil/resmi polis ve özel güvenlik birimi tam bir işbirliği içinde çalışmaktadırlar. Belirleyebildikleri devrimci öğrenci hedef haline gelmektedir. Ulaşabildiklerini faşist çeteler

dövmekte, onların ulaşamadıklarını ise siyasi polis gözaltına almaktadır.

Daha önce de belirttiğimiz gibi bu saldırılar içinden geçtiğimiz süreçte daha da boyutlanmıştır. Bu bir tesadüf değildir. Ülke gündemine bağlı olarak üniversite gençliği de hareketlenmeye, haklarını istemeye başlamış ve bu yolda küçük adımlar atmaya başlamıştır bile.

Eğitimde özeleştirme saldırısı, sistemin içinde bulunduğu ekonomik ve siyasi kriz, son olarak ta Susurluk olayı ile açığa çıkan devletin çirkef yüzü, herkesi hareketlendirdiği gibi öğrencileri de harekete geçirmiştir. Gazi Üniversitesi öğrencileri 14 Aralık KESK eylemine ve son yapılan 13 Nisan eylemine aktif ve kitlesel olarak katılmışlardır.

Aslında bu hareketlenme kendini geçen yıl yaşanan öğrenci hareketindeki yükselişle birlikte göstermiştir. Bu yükseliş; gerek devrimci güçlerin zaafı sonucu, gerekse reformist

barikat ve düşmanın saldırıları nedeniyle geri çekildi. Özellikle, devletin öğrenci gençliğe dönük yargı terörü yoğunluk kazandı. Tutuklamalar, soruşturmalar birbirini izledi.

Bu sene başında devrimci güç birliği yolunda çalışmalar başladı. Ancak; ufuksuz, dar grupçu yaklaşımlar bu gelişmelerin önünü tıkadı. "Bu okulda birşey yapılamaz" düşüncesi yaygınlaştı. Öğrenciler, saldırılar karşısında çoğu kez yalnız kaldılar.

İşte bu durumun herşeyiyle farkında olan düşman diğer alanlarda olduğu gibi burada da sistematik saldırılarını hayata geçirdi. Düşmana karşı ortak bir mevzinin, güç odağının oluşturulması bu saldırılar karşısında tutunabilmek ve karşı saldırıyı örgütleyebilmenin tek yoludur. Yeter ki biz sağlam durmayı bilelim.

**Gazi Üniversitesi'nden
bir Kızıl Bayrak okuru**

Kürt Halkına Yönelik Katliama Karşı Tüm İlerici, Devrimci, Demokrat, Yurtsever Güçler Omuz Omuza!

Faşist devlet 1997 baharında yeniden tanklarıyla, toplarıyla, askeriyle Güney Kürdistan'a girdi. Aylar öncesinde Dersim'de binlerce askerle başlatılan operasyonlar artık her bahar olağan hale gelen "bitirme operasyonları"nın habercisiydi.

Yıllardır uyguladığı vahşetle faşist devletin çaresizliği büyükmektedir. "Bitirdik", "yok ettik" çığırtkanlığıyla günü kurtarmaya çalışan devlet, bu operasyonlarla tükenişi yaşıyor.

Güney Kürdistan'daki işbirlikçi Barzani hainiyle beraber saldırıya geçen egemen sınıflar, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Kürt halkını katlediyor.

Barzani haini daha önce de yaptığı gibi emperyalist güçlerin etkileri altında Kürt halkına karşı ihaneti büyütüyor. Emperyalizmin bölgedeki piyonu rolünü oynamaya çalışıyor.

Faşist devlet daha önce de yaptığı operasyonlarda olduğu gibi bu kez de umduğunu bulamayacaktır. Kürt halkının özgürlük tutkusu karşısında emperyalizm ve faşist devlet yenilmeye mahkumdur. Barzani gibi emperyalizmin işbirlikçisi ihanetçi hainler de Kürt halkının kurtuluş mücadelesini boğamayacaktır.

Anadolu ve Ortadoğu topraklarını kan gölüne çevirenler hesap vermekten kurtulamayacaklardır.

Türkiye'de yaşayan tüm kardeş halkları, demokrat, devrimci, ilerici güçleri, haksız savaşta çıkarı olmayan tüm güçleri Kürt halkına karşı girişilen katliama tavır almaya çağırıyoruz.

Faşist Egemen ve Hain İşbirlikçiler Döktükleri Kanda Boğulacaklar! Zafer Direnen Kürtlerin Olacaktır! Katliamlara Son!

**Tüm Cezaevlerindeki; DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKEP-Leninist, TKP/ML, Direniş Hareketi, TDP, TİKB, HGK dava tutsakları adına;
Şadi Özbolat, Ökkeş Karaoğlu, M. Akif Han, Cuma Şat, Mehmet Yeşilçalı, Ramazan Sadıkoğulları, Cahit Oral, Can Ali Türkmen, Hasan Demir,**

**Bayrampaşa cezaevindeki; PKK, TDKP, TKEP, Devrimci Yol, EKİM, THKP-C/HDÖ, DHP, PYSK dava tutsakları adına;
Reşit Arslan, Emin Göktuna, M. Ali Ayhan, Ersal Karagöz, Burhan Kartal, Mehmet Çiftçi, Fahri Sarı, İlhan Zeyrek**

Yukarıda ve yanda yayınladığımız ilanlar cezaevindeki imzası bulunan parti ve örgütler tarafından hazırlanmış ve yayınlanmak üzere Emek Gazetesi'ne gönderilmiştir. Emek Gazetesi her iki ilan için de olduğu gibi yayınlamayacağını söylemiştir. Emek'in bazı değişiklikler yaparak yayınlama talebi tutsaklara iletilmiş ancak tutsaklar yayınlamaktan vazgeçmişler ve imza sahipleri olarak ilanları devrimci yayınlara gönderme kararı almışlardır.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rante.org>

TKP(ML) Genel Sekreteri Cüneyt Kahraman'ı Mücadelemizde Yaşatacağız!

Faşizm bugüne kadar halklarımızın kurtuluşu ve özgürlüğü için savaşan binlerce devrimci-yurtseveri katletti.

Her katliamda binler olup yeniden doğduk.

Her katliamda büyüyen, düşmanlarımızın korkusu ve çaresizliği idi. Bizler ise şehit düşen her devrimcide büyüttük öfkemizi, kinimizi, zafere olan inanç ve bağlılığımızı...

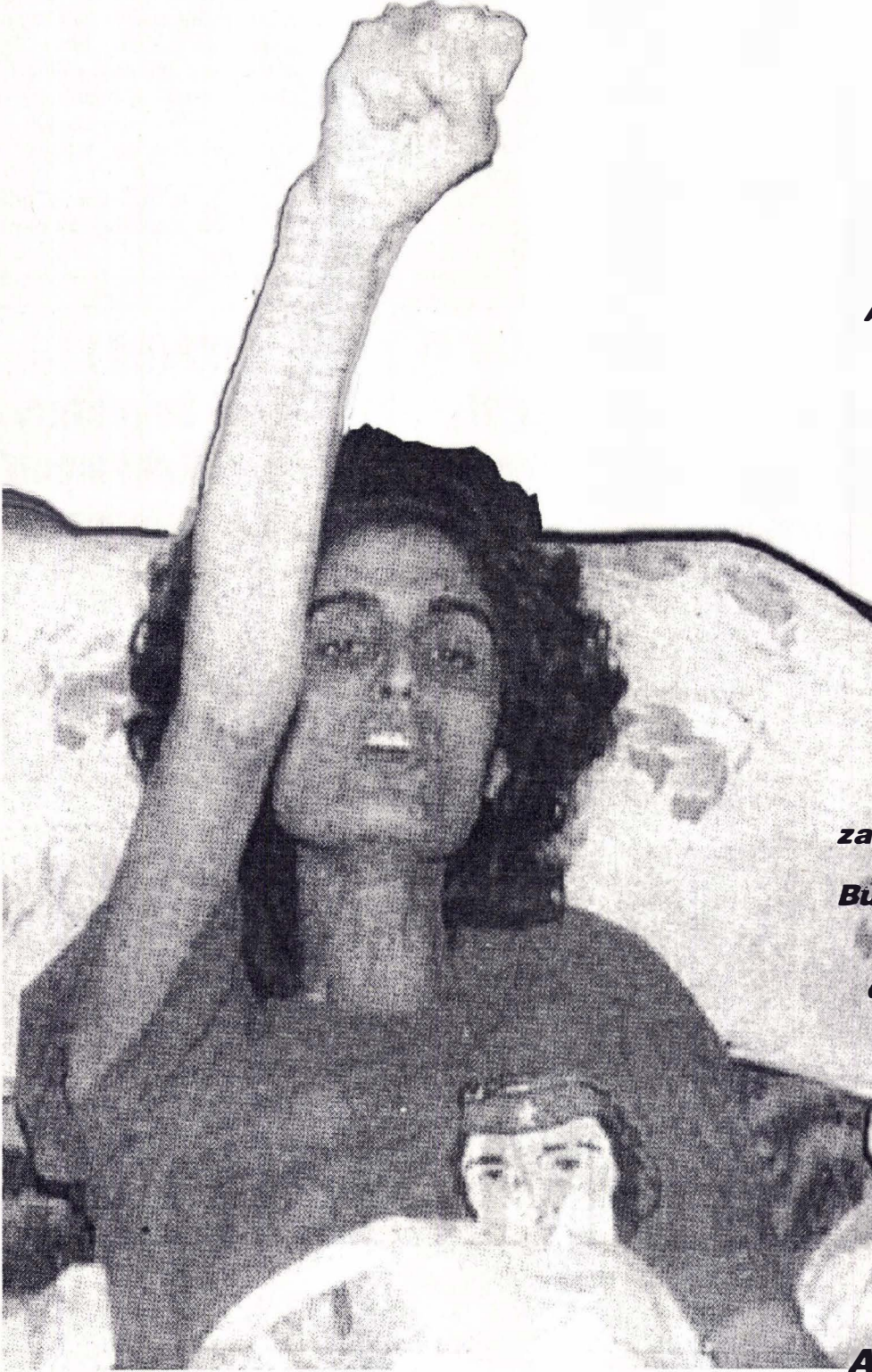
TKP(ML) Genel Serkereti Cüneyt Kahraman devrime olan bağlılığımızı arttırarak ölümsüzleştirdi. Anısını mücadelemizde yaşatacak, faşist katillerden hesabını soracağız.

Cüneyt Kahraman Ölümsüzdür! Şehitlerimize Devrimi Armağan Edeceğiz!

**Tüm cezaevlerindeki;
DHKP-C, TKP(ML), MLKP, TKEP-Leninist, Direniş Hareketi, TDP, TİKB, HGK
dava tutsakları adına;
Şadi Özbolat, Ökkeş Karaoğlu, M. Akif Han, Cuma Şat, Ramazan Sadıkoğulları, Cahit Oral, Can Ali Türkmen, Hasan Demir**

**Bayrampaşa Cezaevindeki;
PKK, TDKP, TKEP, Devrimci Yol, EKİM, THKP-C/HDÖ, DHP, PYSK
dava tutsakları adına;
Reşit Arslan, Emin Göktuna, M. Ali Ayhan, Ersal Karagöz, Burhan Kartal, Mehmet Çiftçi, Fahri Sarı, İlhan Zeyrek**

"Alın Kızıl Yıldızlı Baş Secdeye Varmaz!"

20 Mayıs '96 hepimizin belleklerine önemli bir tarih olarak yerleşti. Çünkü; 20 Mayıs uzun sürecek kararlı ve onurlu bir savaşın ilk adımıydı. Direnişin ateşleyici gücüydü... '96 Devrimci 1 Mayıs'ının hemen ardından faşist sermaye devleti, saldırılarına zindanları hedef alarak başladı. 6-8-10 Mayıs genelgeleri ile devrimci tutsakları yalnızlaştırmak ve teslim almak, hedeflenmişti. Ancak, düşmanın gözden kaçırdığı bir şey vardı. 1 Mayıs'a kızıl rengini veren devrimci ve komünistler, bulunduğu her alanı kızılaştırmaktan asla geri durmazlar. İşte bu sebeptir ki saldırılar 20 Mayıs '96'da büyük bir direniş ateşiyle karşılandı. Bu ateş, devrimci hareketin tarihine önemli bir güç birliği olarak geçecek şekilde cezaevleri merkezi koordinasyonunu oluşturan DHKP-C, TKP(ML), TKP/ML, MLKP, TKEP-Leninist, TDP, Direniş Hareketi, EKİM, TİKB, THKP/C-HDÖ davalarından tutsak 1500'ü aşkın devrimci tarafından tutuşturulmuştur. Saldırının asıl amacının, toplumsal muhalefeti öncülerinden soyutlayarak baskı altına almak olduğunu daha başından iyi kavrayan devrimci tutsaklar, atacakları her geri adımın aynı zamanda kitle mücadelesine atılacak geri adım olduğunu çok iyi biliyorlardı. Bu bilinç, direnişin başından sonuna kadar kararlı iradenin temel belirleyeniydi. Bu irade karşısında düşman her türlü yalanı, demogojiyi denedi fakat acizlikten kurtulamadı. 20 Mayıs'ta başlayan şanlı zindan direnişi, 69. gününde düşmana diz çöktürdü. Ve onlar kucakladılar toprağı özgür ölmenin coşkusuyla bizden önce, şimdi onurun ve başeğmezliğin simgesi olarak yolumuzu aydınlatıyor; Aygün, Altan Berdan, İlginç, Müjdat, Hüseyin, Ali, Tahsin, Ayçe İdil, Hicabi, Yemliha, Osman ve Hayati...

**Onlar dövüşerek öldüler...
Anılarını mücadelemizde yaşatacağız...**

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete